

П. С. КАСТ, КРИСТИН КАСТ

ИЗМАМЕНА

Част 2 от „Училище за вампири“

Превод от английски: Емилия Андонова, 2010

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Както обикновено, искаме да благодарим на Дик Каст, татко/дядо, задето знае всичко, свързано с биологията, и за помощта му с други работи.

Благодарим на невероятния си агент Меридит Бернстийн, на която дължим идеята, поставила началото на тази поредица.

Благодарим и на нашия екип — Дженифър Уайз и Стефани Линдскот от Сейнт Мартин, защото ни помогнаха да създадем тази чудесна поредица. Едно голямо „обичаме ви“ за талантливите дизайнери на корицата.

Специални благодарности и на „Улични котки“ — организация за спасяване и осиновяване на улични котки в Тулса. Подкрепяме „Улични котки“ (всъщност осиновихме Нала от тях) и оценяваме тяхната любов и всеотдайност към котките. За повече информация може да посетите страницата им на www.streetcatstulsa.org. Ако имате желание да направите дарение на приют за домашни любимци, те са отличен избор.

ПЪРВА ГЛАВА

— Нова съученичка. Глей там! — каза Шоуни, като се настани на масата, която сме си заплюли за наша и винаги сядаме на нея по време на обяд или вечеря.

— Ужас, сестра ми, ужас! — Гласът на Ерин прозвуча като ехо.

Двете имаха уникална връзка помежду си и затова ги наричахме Близначките, въпреки че Шоуни бе шоколадова брюнетка от Ямайка, а Ерин — синеока блондинка от Оклахома.

— За щастие е съквартирантка на Сара Фрийбърд — каза Деймиън и посочи с очи към дребното момиче, което показваше на новачката залата за хранене. — Въпреки шока от това, че е попаднала тук, изглежда облечена с доста повече вкус от Сара. Може би ще успее да й повлияе в правилна посока и да я спаси от пропенсията ѝ да носи отвратителни обувки.

— Деймиън, пак ми играеш по нервите с твоите шантави думи.

Той ставаше много по-женствен от обикновено, когато се нацупи (което е нормално, нали е гей).

— Ако лексикалната ти култура беше малко по-широка — каза той, — нямаше да ти се налага да носиш речник, когато разговаряш с мен.

Близначките присвиха очи и се приготвиха да се нахвърлят върху него, но тогава Стиви Рей се намеси. Със своя ужасен провинциален акцент тя обясни значението на думата, все едно отговаря в час:

— Пропенсия означава често изразявано естествено предпочитание. Надяваме се сега да спрете да се джафкате и да започнете да се държите нормално. Знаете, че всеки момент ще започне родителската среща и не е необходимо да се държим като бавноразвиващи се.

— О, по дяволите! Съвсем забравих за родителската среща.

Деймиън изпъшка и заблъска главата си в масата (при това не особено леко).

— Аз също забравих.

И четирите го погледнахме със съчувствие. Неговите родители нямаха нищо против, че е белязан, че може би ще се превърне във вампир или по-лошо — тялото му ще отхвърли Промяната и той ще умре. Но не можеха да преглътнат това, че е гей.

Все пак родителите му нямаха нищо против той да е тук. За разлика от тях майка ми и загубеният, който ми се явява доведен баща, мразеха абсолютно всичко, свързано с мен.

— Моите старчета няма да дойдат. Миналия месец дойдоха, а сега ще са заети — каза Шоуни.

— Това само потвърждава роднинската ни връзка. И моите старчета няма да дойдат, писаха ми имейл, че ще ходят на круиз до Аляска с леля Алан и чичо Лойд. — Ерин сви рамене със същото безразличие, което демонстрира и Шоуни от това, че няма да види родителите си.

— Деймиън, може би и твоите родители няма да дойдат? — попита с надежда Стиви Рей.

— Няма начин. Този месец имам рожден ден. Ще ми носят подаръци.

— Е, не е толкова зле — подхвърлих аз. — Спомена, че имаш нужда от скицист за рисуване.

— Но те няма да ми донесат това — въздъхна той. — Миналата година си поисках статив. Те ми донесоха палатка и спален чувал, както и абонамент за сп. „Спорт“

— Стига, бе! — възкликнаха в един глас Ерин и Шоуни.

За да смени темата, Деймиън се обърна към мен:

— Твоите родители ще идват за пръв път. Какво очакваш?

— Кошмар. Абсолютен, тотален кошмар.

— Зоуи? — чу се глас до мен. — Доведох новата си съквартирантка, за да се запознаете. Даяна, това е Зоуи Редбърд — лидерката на „Дъщерите на мрака“

Бях доволна, че не се налага да говорим повече за родителите ми, и се усмихнах на двете момичета.

— О, наистина е вярно — изстреля новачката, преди да й кажа дори „здрасти“ Както ставаше обикновено, тя се втренчи в белега ми и се изчерви. — Искам да кажа... ъ-ъ-ъ, съжалявам. Не исках да съм груба или нещо такова — заоправдава се тя.

— Да, вярно е. Полумесецът ми е запълнен и освен това имам татуировка. — Усмивах се окуражително, защото момичето изглеждаше наистина стреснато и ми се щеше малко да го предразположа. В същото време ми беше безкрайно неприятно непрекъснато да се чувствам като цирково животно на показ.

За щастие Стиви Рей се намеси, преди мълчанието да е станало неловко.

— Да, Зи има татуировка — спираловидна плетеница, която тръгва от лицето ѝ и продължава чак до раменете. Получи я, когато спаси бившето си гадже от едни ужасни духове на вампири.

— И Сара така ми каза — отвърна Даяна колебливо. — Просто звучеше много невероятно... и аз...

— И ти не повярва, нали? — предположи Деймиън.

— Да, съжалявам... — измрънка тя, като неловко подръпваше пръстите си.

— Е, не се притеснявай — казах аз с искрена усмивка. — На мен също ми звучи невероятно, а бях там.

— И им нарича задниците — допълни Стиви Рей.

Не исках да ги приказва такива. Да, сигурно някой ден ще стана Висша жрица, но не бях шефка на приятелите си.

— Както и да е. Това място може да ти изглежда много странно в началото, но с времето става по-добре — казах на новачката.

— Благодаря — отвърна ми тя с искрена усмивка.

— Аз по-добре да покажа на Даяна къде ще бъде петият ѝ час днес — каза Сара и ме поздрави с типичния вампирски жест на уважение — с юмрук пред сърцето. След което се поклони и си тръгнаха.

— Мразя това — промърморих аз и се концентрирах над салатата си.

— Мисля, че е готино — обади се Стиви Рей.

— Заслужаваш да ти засвидетелстват уважение — каза Деймиън с тона на учител. — Ти си единственият третокурсник, който се е издигнал до лидер на „Дъщерите на мрака“, а също така единственият новак и дори вампир в историята, който има дарба за петте елемента.

— Ще трябва да се примириш с това, Зи — рече Шоуни, докато си хапваше от салатата и жестикулираше с вилцата си.

— Ти си специална — заяви Ерин.

Третокурсници тук наричаме новопостъпилите ученици. Тези, които са втора година, са четвъртокурсници, и т.н. И аз наистина съм единствената третокурсничка, която се е издигнала до лидер на „Дъщерите на мрака“ Голяма съм *късметлийка*.

— Като си говорим за „Дъщерите на мрака“, измислила ли си какви да са новите условия за членство?

Искаше ми се да извикам ужасено: „Не, аз все още не мога да повярвам, че се забърках в това!“, но само поклатих глава:

— Не, не знам какви да бъдат новите условия. Мисля, че вие трябва да ми помогнете. Имате ли някакви идеи?

Както и предположих, никой не обели нито дума. Тъкмо се канех да им благодаря за мълчанието, когато проехтя гласът на Висшата жрица. В първия момент бях доволна от прекъсването, но после осъзнах какво казва и стомахът ми се сви.

— Уважаеми ученици и преподаватели, моля, насочете се към приемната зала. Започва месечната среща с родителите.

Мамка му.

— Стиви Рей! Стиви Рей, ама да знаеш само колко ми липсваше!

— Мамо! — извика тя и се хвърли в прегръдките на жена, която изглеждаше точно като нея, но с няколко килограма и двайсетина години отгоре.

Ние с Деймиън стояхме в дъното на залата, която започна да се пълни с родители, братя и сестри, учениците от училището и тук-там някой преподавател.

— Ето ги и моите родители. Да приключваме с това. До скоро.

— До скоро — отвърнах му аз и проследих с поглед как се доближи до едни съвсем обикновени хора, които носеха опакован подарък. Майка му го прегърна набързо, а баща му му стисна ръката с подчертана мъжественост. Деймиън изглеждаше пребледнял.

Проправих си път към масата в дъното на залата. Тя беше отрупана със скъпи сирена, месни плата, десерти, кафе, чай и вино. Тук съм вече от цял месец, но все още не мога да свикна, че виното се сервира толкова често. Причината е ясна — училището е създадено по модел на европейския „Дом на нощта“, а в Европа пиенето на вино е нещо съвсем естествено, все едно ние да прием чай или кола. Нищо особено. Другата причина е, че вампирите не могат да се напият. Дори новациите. Могат само леко да се замаят, така че пиенето на вино не е

кой знае какъв проблем. (На кръв обаче е.) Така че виното е обичайна гледка тук. Интересно ми е колко родители ще си тръгнат развеселени от него.

— Мамо, трябва да се запознаеш със съквартирантката ми. Сещаш се, че съм ти говорила за нея, нали? Това е Зоуи Редбърд. Зоуи, това е мама.

— Здравейте, госпожо Джонсън, приятно ми е.

— О, Зоуи, толкова ми е приятно и на мен! И, о, боже, татуировката ти е точно толкова красива, колкото Стиви Рей ми я описа! — Тя ме изненада с топла майчинска прегръдка и ми прошепна: — Много ти благодаря, че се грижиш за моята Стиви Рей. Тревожа се за нея.

Потупах я по рамото и отвърнах:

— Няма за какво, госпожо Джонсън, Стиви Рей е най-добрата ми приятелка.

И въпреки че беше напълно нереалистично, ми се прииска и моята майка да ме прегърне така сърдечно и да се тревожи за мен.

— Мамо, донесе ли ми шоколадови сладки? — попита Стиви Рей.

— Да, миличка, нося ти. Но сега се сещам, че ги забравих в колата. Ще дойдеш ли с мен да ги вземем? Този път нося малко повече, да има и за приятелите ти. — Тя ми се усмихна мило. — Ще се радвам да дойдеш с нас, Зоуи.

— Зоуи!

Този глас бе като ледена висулка спрямо топлината в гласа на госпожа Джонсън. Погледнах през рамото ѝ и видях майка ми и Джон да влизат в залата. Стомахът ме присви. Довела го е. Защо по дяволите не може да дойде сама и да се видим на спокойствие поне веднъж, ей така, за разнообразие? Но отговорът ми е ясен. Той никога не би го допуснал. А тя никога не би направила нещо против волята му. Точка. Край на темата. Откакто е омъжена за него, на майка ми не ѝ се налага да се тревожи за пари. Живее в огромна къща, в хубав и тих квартал. Занимава се с благотворителност. Помага в църквата. Но през трите години на нейния „перфектен“ брак напълно загуби себе си.

— Съжалявам, но няма да мога. Родителите ми дойдоха.

— О, миличка, много ще се радвам да видя твоите мама и татко.
— И сякаш бяхме на обикновена родителска среща, госпожа Джонсън

се обърна, за да види родителите ми.

Със Стиви Рей се спогледахме. Джон пристъпи напред като генерал, канещ се да влезе в решаваща битка.

Изведнъж нещата драстично се промениха, защото най-любимият ми човек пристъпи напред иззад Джон и ми подаде ръка.

— Бабо! — хвърлих се в прегръдките ѝ и усетих прекрасното ухание на лавандула, което винаги я съпътстваше, сякаш носеше частица от лавандуловата си ферма със себе си.

— О, Зоубърд! Липсваше ми, у-вет-си а-ге-хут-са.

Очите ми се насълзиха при споменаването на индианската дума за дъщеря, която толкова обичах да чувам. За мен тя значеше сигурност, любов и безусловно разбиране. Неща, които не съм усещала в дома си през последните три години. Неща, които, преди да дойда в „Дома на нощта“, можех да получа само от баба.

— Липсваше ми, бабо! Толкова се радвам, че дойде!

— Вие сигурно сте бабата на Зоуи? — усмихна се госпожа Джонсън. — Много се радвам да се запознаем. Имате чудесно момиче.

Баба се усмихна сърдечно и се канеше да отговори, когато Джон я прекъсна с типичния си манталитет на по-висшестоящ:

— Всъщност това е нашето чудесно момиче.

Майка ми най-сетне намери сили да се обади:

— Да, ние сме родителите на Зоуи. Аз съм Линда Хефър. Това е съпругът ми Джон, а това е майка ми Силвия Ред... — В този миг погледът ѝ попадна на мен и тя онемя.

Опитах се да се усмихна, но ми беше адски трудно. Сякаш имах пластмасова маска на лицето си.

— Здравей, мамо.

— За Бога, какво се е случило с белега ти?

Тя произнесе „белег“, сякаш казваше „тумор“ или „педофилия“.

— Зоуи спаси живота на един млад мъж и получи божествена дарба за петте елемента. В знак на признание Никс я беляза с няколко необичайни за новак символа — разнесе се мелодичният глас на Неферет. Жрицата протегна ръка директно към Джон. Неферет, като повечето възрастни вампири, беше зашеметяващо красива. Дългата ѝ кестенява коса падаше на перфектни къдрици по раменете ѝ, а големите ѝ очи с форма на бадем имаха цвят на планински мъх. Тя пристъпваше толкова грациозно и самоуверено, че беше очевидно, че

не е човек. Кожата ѝ беше така невероятно гладка, сякаш излъчваше вътрешна светлина. Днес носеше син копринен костюм и сребърни спираловидни обици, които символизираха пътя на Никс (не че родителите знаеха това). Сребърна бродерия на богинята с вдигнати ръце, каквато имаха всички преподаватели, украсяваше тоалета ѝ. — Господин Хефър, аз съм Неферет, Висша жрица в „Дома на нощта“ Може би ще ви е по-лесно, ако мислите за мен като за директор на училището. Благодаря ви, че присъствате на месечната ни среща между ученици и родители.

Според мен той съвсем машинално пое протегнатата ѝ ръка. Сигурна съм, че щеше да откаже, ако не го беше изненадала така. Тя стисна ръката му набързо и се обърна към майка ми:

— Госпожо Хефър, изключително ми е приятно да се запозная с майката на Зоуи. Имаме голям късмет, че тя се присъедини към нас в „Дома на нощта“

— Ами аз... тъъ, благодаря — изтърси майка ми, напълно обезоръжена от красотата и чара на Неферет.

Когато поздрави баба ми, усмивката ѝ стана много по-широка и искрена. Направи ми впечатление, че си размениха специфичния вампирски поздрав с хващане на предмишницата.

— Силвия Редбърд, срещите ни винаги са удоволствие за мен.

— Неферет, аз също много се радвам да се видим и съм ти благодарна, че спазваш обещанието си да се грижиш за внучката ми.

— Това обещание не ми е в тежест. Зоуи е изключително и специално момиче. — Неферет се усмихна и на мен. А това е съквартирантката ѝ — Стиви Рей. Двете са наистина неразделни и дори котката на Зоуи смята така.

— Да, така е. Тя дори седя в скута ми снощи, докато гледахме телевизия — засмя се Стиви Рей. — А Нала не харесва никого, освен Зоуи.

— Котка? Не помня някой от нас да е давал на Зоуи разрешение да си вземе котка — обади се Джон, от което ми се догади.

— Не сте ни разбрали добре, господин Хефър. В „Дома на нощта“ котките се разхождат необезпокоявани. Освен това сами избират собствениците си, а не обратното. Зоуи не се нуждае от разрешение, след като Нала я е избрала — обясни Неферет спокойно.

Джон изсумтя раздразнено, но за щастие никой не му обърна внимание. Невероятен задник!

— Може да се подкрепите, ако имате желание — предложи Неферет и посочи масата с грациозен жест.

— Божичко, това ми напомня за сладките, които забравих в колата. Двете със Стиви Рей тъкмо отивахме натам. Радвам се, че се запознахме.

С бърза прегръдка за мен и махване към останалите Стиви Рей и майка й ме оставиха сама, въпреки че ми се искаше да бъда навсякъде другаде, но не и тук.

Хванах здраво баба за ръка и тръгнахме към масата. Мислех си колко по-лесно би било всичко, ако само тя беше дошла да ме види. Хвърлих бегъл поглед на майка си. Тя дори не гледаше към мен.

„Защо въобще дойде?! — идваше ми да й изкрещя. — Защо се престори, че ти пука за мен и ти липсвам, след като е толкова очевидно, че не е така?“

— Вино, Силвия? Господин и госпожа Хефър?

— Да, моля. Червено — усмихна се баба.

— Ние не прием алкохол — процеди с неприязън Джон.

С нечовешки усилия се въздържах от хаплив коментар. Не пиел? Готова съм да заложа и последните си спестявания, че в момента в хладилника му има стек с бира. А и мама пиеше червено вино като баба. Даже видях как й хвърли завистлив поглед, когато отпи от прекрасното вино, поднесено от Неферет. Ама не, те не пиели алкохол. Поне не и публично. Лицемери!

— Значи казвате, че Зоуи е получила татуировката си заради някакво специално деяние? — обади се баба и стисна ръката ми. — Тя ми спомена, че е станала лидер на „Дъщерите на мрака“, но не разбрах как точно се е случило.

Идеше ми да потъна в земята. Само ако можеше майка ми и Джон да не научават как се е случило всичко! Например това, че бившата лидерка на „Дъщерите на мрака“ призова духовете на няколко ужасно кръвожадни вампира в нощта на Хелоуин (в „Дома на нощта“ този празник се нарича Самхайн, по името на келтския празник, на който границата между световите на хората и на духовете става изключително тънка). После загуби контрол над тях точно когато бившето ми гадже Хийт се домъкна, за да ме търси. Искрено ми се ще

и никой изобщо да не споменава, че той дойде да ме търси, защото бях пила от кръвта му и така бях създавала хипнотична връзка с него, като между вампир и жертва. А когато Афродита загуби контрол над духовете, те бяха на път да погълнат Хийт. Буквално. Още по-лошо — май имаха намерение да направят същото и с всички нас. Включително и с готиния Ерик Нйт, който (не мога да повярвам!) ми е почти гадже, понеже излизахме няколко пъти през последния месец. Както и да е, тогава трябваше да направя нещо, затова набързо с Деймиън, Стиви Рей и Близначките направихме кръг, аз призовах на помощ петте елемента въздух, огън, земя, вода и дух. С тяхна помощ успях да прогоня духовете и да ги върна там, откъдето са дошли. Като се справих с тази задача, получих и татуировките си — нежни сапфирени форми, ограждащи лицето ми като дантела, нещо нечувано за новак. Получих и рунически символи, украсяващи раменете ми, каквито нито новак, нито възрастен вампир някога е имал. Тогава Афродита беше изобличена като некадърен лидер и аз заех нейното място. Да не забравяме, че освен това се подготвям за Висша жрица на богинята на вампирите, древната персонификация на Нощта — Никс.

Нито едно от тези обяснения няма да се приеме добре от прекалено религиозните ми и строги родители.

— Ами всъщност имаше малък инцидент. Смелостта и разсъдливостта на Зоуи помогнаха никой да не пострада и в същото време тя прояви дарбата си да призовава и използва енергията на петте елемента. — Усмивката на Неферет беше толкова честна, че ме изпълни с радост. — Татуировките са само външен израз на услугата, която тя извърши в името на богинята...

— Това, което изрекохте, е светотатство! — рязко я прекъсна Джон, а гласът му прозвуча едновременно снизходително и ядосано. — Обричатے на опасност безсмъртната ѝ душа!

Неферет го прикова със зеления си поглед. Не изглеждаше ядосана, напротив. Изглеждаше развеселена.

— Вие сигурно сте един от Старейшините на Вярващите?

Той си пое дълбоко въздух:

— Да, точно така. Старейшина съм.

— Тогава нека ясно да се разберем, господин Хефър. Аз не бих дошла в дома ви, нито в църквата ви, за да омаловажавам вашите вярвания, въпреки че силно се разграничавам от тях. Разбира се, не

очаквам от вас да почитате това, което почитаме ние. В интерес на истината, не бих направила и най-бегъл опит да ви обърна към нашите вярвания, дори да имах подобен дълг към богинята си. Единственото, което искам от вас, е да ми отвърнете със същото уважение, което аз вече ви засвидетелствах. Когато сте на моя територия, уважавайте моите вярвания.

Джон присви очи, изпълнени с презрение. Видях как устните му треперят, докато търси подходящ отговор.

— Вашият начин на живот е греховен — обади се злобно най-сетне.

— И това го казва човек, който почита бог, заклеймяващ удоволствието, бог, отредил на жените роля на слуги и крави за разплод, въпреки че именно те са гръбнакът на вашата църква, и който постига властта си, всявайки страх и вина. — Неферет се засмя леко, но в този смях нямаше веселие. От неизказаното предупреждение в него настръгнах. — Ако сте толкова загрижен да съдите другите, може би е редно да прочистите най-напред своя собствен дом.

Джон буквално почервения и отвори уста, за да започне обичайната си проповед за силата на своята вяра и за това колко правилни са неговите убеждения и колко погрешни са чуждите. Но Неферет го прекъсна. Тя дори не повиши тон, но гласът ѝ бе изпълнен със силата на една Висша жрица и аз потръпнах от страх, въпреки че гневът ѝ не беше насочен към мен.

— Имате два избора. Да идвате в „Дома на нощта“ като гости в дните за посещения, което значи да се съобразявате с всички порядки и да оставите възмущението си за себе си. Или да напуснете и да не се връщате повече. Никога. Решавайте.

Последната дума отекна в ума ми с такава сила, че ми се прииска да се свия в миша дупка. Забелязах, че майка ми се е втренчила в Неферет с широко отворени очи, а лицето ѝ е пребледняло като сняг. За разлика от нея Джон беше почервениял, а очите му бяха присвити в тънки процепчета.

— Линда! — изсъска той. — Да тръгваме!

После погледна към мен с такова отвращение, че неволно отстъпих крачка назад. И преди знаех, че не ме харесва, но досега не си давах сметка колко точно.

— Това място е точно каквото заслужаваш. С майка ти повече няма да се върнем. Оставаш тук сама.

Той се обърна и с решителна крачка се запъти към вратата. Майка ми за миг се поколеба и тогава си помислих, че сигурно ще ми каже нещо мило. Например, че съжалява, задето той се държи така, че ѝ липсвам, че ще дойде пак да ме види, независимо какво казва Джон...

— Зоуи, не мога да повярвам в какво си се забъркала. — Тя поклати глава и както обикновено последва Джон, напускайки стаята.

— Миличка, толкова съжалявам! — Баба ме прегърна и ми зашепна успокоително. Аз ще се върна, малката ми птичка. Обещавам. Толкова се гордея с теб! — Тя ме потупа по рамото и се засмя през сълзи. — И твоите индиански предци се гордеят с теб. Чувствам го. Ти си докосната от богинята и имаш верни приятели. После погледна към Неферет и добави: — Имаш и мъдри учители. Някой ден може би ще се научиш как да простиш на майка си. Дотогава помни, че ти си дъщерята на моето сърце, у-вет-си а-ге-хут-са. Тя ме целуна. — Сега и аз трябва да тръгвам. Докарах колата ти дотук, ако ти потрябва за нещо. Налага се да се прибера с майка ти и Джон. И не забравяй, Зоуи, обичам те.

Тя ми подаде ключовете за колата.

— Аз също те обичам, бабо! — Прегърнах я и си поех дълбоко въздух, сякаш исках да вдишам толкова много от лавандуловия аромат, че да ми стигне до следващата ни среща след месец.

— Довиждане, миличка. Обаждай ми се, ако имаш възможност. — Тя ме целуна отново и си тръгна.

Гледах я как се отдалечава и не си давах сметка, че плача, докато не усетих сълзите да се стичат по бузите ми. Дори бях забравила, че Неферет е зад мен и се стреснах, когато ми подаде носна кърпичка.

— Съжалявам за всичко това, Зоуи — промълви тихо тя.

— А аз не — отвърнах и избързах носа си, преди да я погледна.

— Не исках да отпращам и майка ти.

— Не си я отпратила ти. Тя сама избра да последва Джон, както прави през последните три години. Усетих, че сълзите ми отново напират, но се постарях да ги преглътна и продължих: — Тя беше различна преди. Знам, че е глупаво, но продължавам да очаквам от нея

да стане пак предишната ми майка. Само дето никога не се случва. Сякаш той е убил майка ми и е сложил в тялото ѝ някаква непозната.

Неферет сложи ръка на рамото ми.

— Хареса ми това, което каза баба ти. Може би някой ден ще можеш да простиш на майка си.

Погледнах към вратата, през която тримата току-що бяха излезли.

— Този ден няма да е скоро.

Неферет ме потупа съчувствено по рамото.

Загледах се в нея. Бях толкова доволна, че е с мен в този момент и за милионен път ми се прииска тя да ми беше майка. Тогава си спомних какво ми разказа преди месец. Че майка ѝ е починала, когато е била още малко момиче, а баща ѝ я изнасилвал, докато един ден белязването ѝ я спасило.

— Ти някога прости ли на баща си?

Неферет ме погледна изненадано и примигна няколко пъти, сякаш се домогва до спомен, който ѝ е много далечен.

— Не, никога не му простих. Но когато мисля за това, сякаш мисля за нечий чужд живот. Нещата, които той ми направи, ги направи на едно човешко дете, а не на Висшата жрица и вампир. А от гледната точка на една Висша жрица и вампир той е просто един човек и като всеки човек, ми е напълно безразличен.

Думите ѝ звучаха силно и уверено, но като се вгледах в дълбините на красивите ѝ зелени очи, видях да проблясва стара болка, определено не съвсем забравена, и се зачудих доколко е честна със себе си.

ВТОРА ГЛАВА

Почувствах облекчение, когато Неферет ми каза, че не е нужно да оставам в приемната зала. След сцената с моето семейство имах чувството, че всички са ме зяпнали. Не стига, че бях момичето със странния белег и татуировките, а сега към това добавяхме и кошмарно семейство. Излязох от залата през най-близката врата и се озовах в малък вътрешен двор, към който гледат прозорците на столовата.

Беше малко след полунощ, наистина странно време за родителски посещения, предвид, че часовете започват в осем вечерта и приключват в три след полунощ. Много по-логично би било родителите да дойдат в началото на учебните часове или дори един час преди това, но Неферет ми обясни, че това се прави, за да могат родителите да свикнат с идеята, че денят и нощта са завинаги обърнати за техните деца, и така по-лесно да проумеят промяната с тях. А може би допълнителен плюс на неудобния за хората час е, че много родители могат да се оправдаят, че им е непосилно да дойдат посред нощ, вместо да признаят на децата си жестоката истина: *„Хей, не искам да имам нищо общо с теб, ти се превръщаш в кръвожадно чудовище.“*

Жалко, че моите родители не се възползваха.

Въздъхнах и тръгнах по една пътека. Беше хладна ноемврийска нощ. Луната беше почти пълна и нейната сребърна светлина контрастираше с фенерите, които ограждаха пътеката. Дочух фонтана, който се намираше в средата на градината, и веднага се насочих към него. Може би шумът на водата ще ми помогне да се освободя от стреса и да забравя...

Завих към алеята, която водеше до фонтана и пристъпвах бавно, замечтана за готиния Ерик Найт, с когото може би щяхме да станем гаджета. Сега не беше в училището, защото беше зает със състезанието за Шекспирови монолози. Той без проблем се класира първи в нашето училище и продължи участието си на международно ниво. Нямаше го само от четири дни, но вече ужасно ми липсваше и

нямах търпение да дойде краят на седмицата, когато се очакваше да се върне. Ерик беше най-готиното момче в училище. По дяволите, той би бил най-готиното момче във всяко училище. Беше висок, тъмнокос и прекрасен, като истинска кинозвезда. Освен това беше невероятно талантлив. Скоро щеше да се присъедини към останалите вампири — звезди като Матю Макконъхи, Джеймс Франко, Джейк Гиленхал и Хю Джакман (който е много готин като за старец). Освен това Ерик беше наистина свестен, което само добавяше към чара му.

Бях толкова заета да си представям Ерик и себе си в ролята на Тристан и Изолда (само дето нашата любов имаше хубав край), че не забелязах другите хора в градината. Изведнъж гневен мъжки глас ме извади от унеса ми и ме потресе с гадното си и злобно звучене:

— Продължаваш да ме разочароваш, Афродита!

Афродита? Замръзнах на място.

— Достатъчно гадно беше, че след всички усилия, които положих да те вкарам в „Чатън Хол“, ти беше белязана и провали всичко! — прозвуча обидно и студено един женски глас.

— Мамо, знам. Казах, че съжалявам.

Ясно, трябваше да се изнасям. Трябваше да се обърна кръгом и да се изнижа тихо-тихо от градината. Афродита беше може би най-неприятният ми човек в училище. Не, по-скоро беше най-неприятният ми човек въобще. Но при всички положения беше недопустимо да подслушвам грозната сцена между нея и родителите ѝ. Затова се промъкнах на пръсти встрани от пътеката, където можех да се скрия зад един голям храст, и пред мен се разкри добра видимост към случващото се. Но не си тръгнах. Афродита седеше на каменна пейка до фонтана, а родителите ѝ стояха пред нея. Само майка ѝ стоеше, а баща ѝ крачеше нервно.

Брей, родителите ѝ бяха истински красавци. Баща ѝ беше висок и много красив мъж. Изключително поддържан и във форма. Тъмният му костюм беше толкова елегантен, че сигурно струваше милиони. Изглеждаше ми невероятно познат и предположих, че сигурно съм го виждала по телевизията. Майка ѝ пък беше поразяващо красива. Беше малко по-възрастна версия на дъщеря си, с много елегантен тоалет и страхотен грим. Пуловерът ѝ беше от кашмир, а перлите ѝ без съмнение бяха истински. Всеки път, когато жестикулираше, на пръста ѝ проблясваше голям диамант, красив и хладен като гласа ѝ.

— Забрави ли, че баща ти е кмет на Тулса? — гневеше се майка й.

— Разбира се, че не, мамо!

Но майка й като че ли не я чуваше.

— Да преглътна факта, че си тук, а не в колежа, където да се подготвяш за „Харвард“, ми беше достатъчно тежко. Но се успокоихме с факта, че вампирите са способни на много постижения, имат власт и богатство, така че разчитахме на теб да превъзхождаш всички... — тя млъкна и направи отвратена гримаса — в това необичайно начинание. А сега разбираме, че вече не си лидер на Дъщерите на мрака и си изключена от обучението за Висша жрица, което те прави не по-различна от останалата паплач в това скапано училище! — Майката на Афродита замълча за миг, сякаш самата тя имаше нужда да се успокои, преди да продължи. Когато отново заговори, трябваше да напрегна слух, за да я чуя как изсъска: — Поведението ти е абсолютно неприемливо!

— Както обикновено, ти ни разочарова — повтори баща й.

— Татко, това вече ми го каза — отвърна Афродита с обичайния си тон на многознайко.

Рязко, като нападаща змия, майката на Афродита я зашлеви през лицето и звукът от шамара ме накара да подскоча. Очаквах тя да скочи и да сграбчи майка си за гърлото (неслучайно я наричахме адската кучка), но нищо подобно не се случи. Тя просто притисна бузата си с длан и сведе глава.

— Недей да ми плачеш! Казвала съм ти, че сълзите означават слабост. Трябва да оправиш цялата тази каша, вместо да плачеш.

Афродита бавно вдигна глава и погледна към майка си.

— Не съм искала да те разочаровам, майко. Наистина съжалявам.

— Това че съжаляваш, не може да оправи нещата. Това, което ме интересува, е какво правиш, за да си върнеш позицията.

Скрита в храстите, притаих дъх.

— Аз... аз нищо не мога да направя — промълви отчаяно Афродита, сякаш беше малко дете. — Допуснах грешка. Неферет ме хвана. Отне ми лидерското място в Дъщерите на мрака и го даде на друг. Дори предполагам, че обмисля да ме премести в друго училище „Дом на нощта“.

— Това го знаем. Говорихме с Неферет, преди да дойдем при теб. Тя имаше намерение да те премести в друго училище, но ние я разубедихме. Оставаш тук. Опитавме се също така да я убедим да ти върне поста, след като мине определен период на наказание.

— О, майко, как можахте?!

Афродита звучеше ужасена и не можех да я виня. Мога съвсем ясно да си представя впечатлението, което тези мислещи се за перфектни родители са направили на Неферет. Ако Афродита изобщо някога е имала и най-малкия шанс да си възвърне благоразположението на Висшата жрица, то сега вече със сигурност го е загубила.

— Разбира се, че го направихме. Какво очакваш, да си седим и да те гледаме как разрушаваш бъдещето си, като се превръщаш във вампир в някое неизвестно училище в чужбина?

— По-скоро да продължаваш да го разрушаваш.

— Тук не става дума само за мен — започна Афродита, опитвайки се да се овладее. — Аз допуснах огромна грешка. И това само по себе си е достатъчно лошо, но тук има момиче с изключителна сила. Много по-голяма от моята. Дори Неферет да ми прости грешката, тя няма да ми върне лидерството в Дъщерите на мрака. — Тогава Афродита каза нещо, което тотално ме шокира: — Другото момиче е по-добър лидер от мен. Осъзнах го на Самхайн. Тя заслужава да бъде лидер, а не аз.

— О, боже, правилно ли чух?

Майката на Афродита пристъпи крачка напред и аз потръпнах, защото очаквах, че отново ще я зашлеви. Но тя не го направи. Доближи се до дъщеря си и се взря в лицето ѝ. От мястото, където стоях, двете изглеждаха плашещо еднакви.

— Никога не си позволявай да казваш, че някой заслужава нещо повече от теб. Ти си ми дъщеря и само ти заслужаваш най-доброто.

Тя прокара ръка през косата си, сякаш за да я оправи, макар че косата ѝ изглеждаше перфектно.

— Не успяхме да убедим Неферет да ти върне лидерството, така че ще трябва да си го спечелиш сама.

— Но, мамо! Нали вече ти казах...

— Разкарай новото момиче от пътя си и Неферет ще е много по-склонна да ти върне позицията — прекъсна я баща ѝ.

Ах, мамка му! „Новото момиче“ бях аз.

— Намери начин да я zlepоставиш. Накарай я да допусне грешка и се погрижи някой друг да я очерни пред Неферет. Така ще изглежда по-убедително.

Майка ѝ го каза толкова спокойно, сякаш ѝ даваше съвет кой тоалет да си облече. Адски кучки!

— И внимавай. Поведението ти трябва да е повече от перфектно. Може би трябва да си по-открита за виденията си, поне за известно време — посъветва я баща ѝ.

— Но нали от години ми повтаряте да крия виденията си, защото те са източникът на моята сила!

Не можех да повярвам на ушите си! Преди месец Деймиън ми каза, че според него и някои други ученици Афродита понякога крие виденията си, но мислеха, че го прави от омраза към хората. А виденията ѝ винаги бяха свързани с бъдещи трагедии, в които умираха хора. Споделеше ли видението си с Неферет, Висшата жрица винаги успяваше да реагира и да предотврати трагедията, спасявайки много хора. Премълчаването на виденията ѝ бе едно от нещата, заради които отстраних Афродита от позицията ѝ. Аз не съм жадна за власт. Дори всъщност не искам да съм лидер. Изобщо не знам какво да правя като такъв. Знаех само, че Афродита е зла и трябва да бъде спряна. Сега разбирам, че за някои от най-ужасните неща, които е правила, е била съветвана от родителите си. Явно противните ѝ родители смятаха, че е хубаво да се пази в тайна информация, която може да спаси животи. При това баща ѝ е кмет на Тулса! (Нищо чудно, че ми изглеждаше познат.) Всичко това беше толкова налудничаво, че ме заболя главата.

— Виденията ти не са източник на силата ти! Ти изобщо слушаш ли какво ги се говори? Казах ти, че виденията ти могат да се използват, за да се сдобиеш с власт, защото информацията винаги е власт. Източникът на твоята сила е Промяната, която се извършва в тялото ти. Чиста генетика, това е.

— Предполага се, че е дарба от богинята — изрече Афродита спокойно.

Майка ѝ се засмя студено:

— Не ставай глупава. Ако имаше такова нещо като богиня, защо ще дава сили точно на теб? Ти си само едно глупаво дете, което прави грешки, последните ти изпълнения го доказват. Така че прояви малко

разум за разнообразие. Използвай виденията си, за да си върнеш благоразположението на Неферет, но бъди по-умна този път. Нека да изглежда, сякаш наистина съжаляваш за стореното.

Едва дочух шепота на Афродита.

— Но аз наистина съжалявам...

— Ще очакваме много по-добри новини следващия месец.

— Да, майко.

— Добре, сега ни изпрати обратно до приемната зала, за да се смесим с останалите.

— Може ли да остана тук за малко? Не се чувствам много добре.

— Изключено! Какво ще си кажат хората? — възмути се майка й.

— Стегни се. Ще ни придружиш до залата и ще излъчваш самоувереност. Тръгваме.

Афродита се изправи бавно, а аз толкова се уплаших да не ме видят, че побягнах с всички сили обратно по пътеката и излязох от градината.

Обмислях това, което видях, през целия път до общежитията. Мислех си, че родителите ми са кошмарни, но на фона на тези тук моите бяха поносими. Не ми се искаше да го призная, но след тази вечер напълно разбих Афродита. Какво ли пък щях да представлявам самата аз, ако баба Редбърд не ме обичаше и подкрепяше в най-трудните ми моменти през последните три години? Аз поне имах нормална майка. Вярно, че често бе преуморена от работа, но като цяло си беше нормална през първите тринайсет от почти седемнайсетте години на живота ми. Чак след като се омъжи за Джон, се промени толкова. Така че аз имах добра майка и изключителна баба. Но какво би станало, ако няхах? Ами ако целият ми живот бе преминал така, както последните три години като аутсайдер в собственото ми семейство?

Сигурно бих станала същата като Афродита и бих допуснала родителите ми да ме командват, с отчаяната надежда някога да стана достатъчно добра, че да се гордеят с мен.

Видях Афродита със съвсем други очи и това никак не ми хареса.

ТРЕТА ГЛАВА

— Да, Зоуи, много добре разбрах какво ми каза, но тя наистина ще ти погоди номер, за да ти отнеме лидерството в „Дъщерите на мрака“ Така че не я съжалявай чак толкова — каза ми Стиви Рей.

— Знам, знам. Не съм заприпадала по нея. Само казвам, че откакто видях психарските ѝ родители, разбирам защо е такава.

Отивахме към първия час. Всъщност тичахме. Както винаги бяхме почти закъснели. Знаех си, че не трябва да си сипвам допълнително закуска.

— А обвиняваш мен, че съм прекалено добра! — подхвърли Стиви Рей.

— Аз не съм добра, просто проявявам разбиране. И не отричам, че Афродита си е същата адска кучка.

Стиви Рей поклати глава и къдриците ѝ се разтресоха. Тя имаше необичайно къса за учениците в „Дома на нощта“ коса, защото заради Промяната косите и ноктите ни растяха необичайно бързо. Интересно защо нейната не растеше по-бързо.

— Зоуи, ти не ме слушаш!

— А?

— Казах да не сваляш гарда. Да, Афродита има кошмарни родители. Да, те я контролират и манипулират. Каквото и да е. Но тя все още е омразна, гадна и отмъстителна. Внимавай!

— Хей, не се притеснявай. Разбира се, че ще внимавам.

— Добре. Ще се видим в третия час.

— До скоро — извиках след нея. Пф, такава паника е това момиче.

Влетях в стаята и седнах до Деймиън, който само вдигна вежда и каза:

— Още една сутрин, в която си хапнала нещо допълнително?

В този момент звънецът би и Неферет влезе в стаята.

Добре, знам, че е прекалено и доста странно да продължава да ми прави впечатление колко неотразимо красива жена е Неферет, но тя

сякаш имаше способността да привлича към себе си цялата светлина в помещението. Днес носеше обикновена черна рокля и ботуши, които, заклевам се, бих умряла да притежавам. Не изглеждаше точно като Никс, с която се срещнах в деня на белязването си, но притежаваше силната и самоуверена аура на богинята. Признавам си, исках да съм като нея.

Днес часът беше различен. Вместо да преподава урока (не че някога е бил скучен), ни даде да пишем есе за Горгоната, която изучавахме през последната седмица. Научих, че тя не е била чудовището, което вкаменявало хората с поглед, а прочута вампирска Висша жрица, на която богинята е дала дарбата да управлява елемента Земя, откъдето е дошъл и митът за вкаменяването. Сигурна съм, че ако една Висша жрица има такава дарба и някой я раздразни достатъчно, тя не би се поколебала да го превърне в парче гранит. А днешното ни есе беше за човешките митове и символите и скритото зад тях значение в историята за Горгоната.

Но аз бях спокойна за есето. Имах цял уикенд да се подготвя за него. Като че ли повече се притеснявах за „Дъщерите на мрака“ В неделя беше Пълнолунието. От мен се очакваше да проведе ритуала. Беше ми ясно, че освен това всички очакват да направя изявление за промените, които смятам да въведа. А преди това трябва да измисля какви да бъдат тези промени. Изненадващо е, че все пак имам някаква идея, но ми трябваше помощ.

Игнорирах любопитния поглед на Деймиън, когато станах да говоря с Неферет.

— Проблем ли има, Зоуи — попита ме тя.

Не, м-м-м... да. Възможно ли е да прекарам времето до края на часа в библиотеката? — Осъзнах, че съм нервна. Бях в „Дома на нощта“ само от месец и не бях сигурна как стои въпросът с извиняването от час. През това време имаше само двама ученици, които се почувстваха зле по време на урок, и те умряха. И двамата. Телата им отхвърлиха Промяната, като единият от случаите стана точно пред очите ми в часа по литература. Беше просто отвратително. Но като изключим смъртните случаи, учениците тук рядко пропускат часове. В този момент осъзнах, че Неферет може да чете мисли и кой знае какво си мисли за тъпотииите, които ми минаваха през главата.

Въздъгнах. — Става дума за „Дъщерите на мрака“ Имам някои нови идеи като лидер.

Тя изглеждаше довольна.

— Има ли нещо, с което мога да ти помогна?

— Може би да, но преди това трябва да си избистря идеите и да събера малко информация.

— Добре, върни се, когато приключиш. И не се притеснявай да останеш там, колкото време ти е нужно.

Поколебах се за миг.

— Трябва ли ми пропуск?

— Аз съм твой ментор и ти давам разрешение. Какво повече може да ти е нужно?

— Благодаря — казах и се изнизах от стаята.

Чувствах се доста глупаво. Искаше ми се да съм учила тук по-дълго, за да съм наясно с дребните вътрешни правила.

Библиотеката се намиреше в централното крило и беше много симпатична зала на няколко нива, направена така, че да пасва на старинния дизайн на цялата обстановка. Може би точно този стил беше привлякъл вниманието на вампирите към тази сграда преди пет години. Тогава е била колеж за богаташчета, а първоначално е построена от Вярващите като манастир на свети Августин. Спомням си, че когато попитах Неферет как са успели да убедят собствениците да продадат училището на вампири, тя ми каза, че са им отправили предложение, на което нямало как да откажат. От спомена за тона, с който го каза, още ме побиват тръпки.

— Ми-и-я-у!

Направо подскочих от страх.

— Нала! Изкара ми акъла!

Тя скочи в ръцете ми и сега се налагаше да държа учебник, чанта и малка (но топчеста) рижа котка. През цялото време тя не спря да ми се оплаква с типичния си, леко дрезгав, котешки глас. Нала ме обожаваше и определено ме беше избрала за свой стопанин, но това не значи, че понякога не е досадна. Преместих я на рамо и натиснах дръжката на вратата.

Това, което Неферет каза на загубения Джон, беше самата истина. Котките можеха да се разхождат където си поискат. Много от тях следваха стопаните си дори по време на часовете. Нала например

обича да идва при мен поне няколко пъти на ден. Гушва се в мен, иска да я галя по главата, за да ми помърка, след което побягва отново, накъдето там ходят котките през свободното си време. (И навярно замислят как да превземат света?)

— Имаш ли нужда от помощ с котката? — попита ме любезно библиотекарката.

Бях я виждала през първата си седмица тук и си спомням, че се казваше Сафо. (Разбира се, това не беше истинската Сафо — древната вампирска поетеса е починала преди векове. Точно за нея учим сега по литература.)

— Благодаря, но ще се оправя. Всъщност Нала не понася никого, освен мен.

Сафо беше слаба тъмнокоса жена с интересна татуировка, изобразяваща символи, които (Деймиън ми каза) са от гръцката азбука. Тя се усмихна сърдечно.

— Котките са удивителни същества, нали?

Преместих Нала на другото си рамо и тя започна да мърка в ухото ми.

— Въобще не са като кучетата — казах аз.

— И слава богу!

— Нали няма проблем да използвам компютрите?

Библиотеката беше изпълнена с безброй редици от книги, но също така беше и в крак с времето и разполагаше с компютърна зала.

— Разбира се. Чувствай се у дома си и не се притеснявай да ме извикаш, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря.

Избрах си компютър и веднага влязох в интернет. Тук нещата бяха малко по-различни, отколкото в предишното ми училище. Компютрите нямаха пароли, нито безкраен низ от програми, които забраняват или филтрират съдържанието на страниците. Тук се очакваше, че самите ученици ще са достатъчно разумни да се държат както трябва, а дори и да не успяваха, не е като да можеш да излъжеш вампир. Само като си помисля да излъжа Неферет за нещо и стомахът ме свива.

Концентрирай се и престани да се занимаваш с глупости. Това е важно.

Добре. Идеята се въртеше в главата ми. Беше време да видя дали ще излезе нещо от нея. Отворих „Гугъл“ и написах „Частни подготвителни училища“ Излязоха ми милиони резултати. Аз обаче търсех нещо старо, което е издържало проверката на времето.

Много бързо попаднах на „Чатън Хол“ — училището, което родителите на Афродита бяха нарочили за нея. Това беше специално подготвително училище с ограничен прием, супернадута работа. Минах нататък. Всичко, което смахнатите родители на Афродита биха одобрили, не бе подходящ пример за мен.

Продължих да търся. „Андоувър“ „Тафт“ „Училището на мис Портър“ (хи-хи, точно така се казваше)... „Кент“

— „Кент“, това съм го чувала.

Кликнах на него. Оказа се в щата Кънектикът. Ето защо ми е познато. Това е училището, от което е дошла Шоуни. Разгледах галерията набързо, за да видя къде тя е прекарала досегашните си ученически години. Беше хубаво училище, не можеше да му се отрече. Имаше нещо в него, което ми изглеждаше по-приятно от останалите училища. Може би защото познавах Шоуни. Продължих да разглеждам сайта и изведнъж попаднах на нещо.

— Ето, това е! — измърморих на себе си. — Точно това ми трябва.

Ако Нала не беше изсъскала предупредително, сигурно щях да подскоча до тавана, когато чух плътния мъжки глас зад гърба си.

— Изглеждате напълно погълната от това. — Хвърлих поглед през рамо и замръзнах на място. *О, майчице!* — Извинявай, не исках да те прекъсвам. Просто ми се стори много необичайно за ученик да пише на ръка, вместо да щрака по клавиатурата. Помислих си, че може би пишеш поезия. Аз например пиша само на ръка, компютърът е толкова безличен.

Спри да се държиш като пълен идиот! Кажу ми нещо!

— Аз... тъъ, аз не пиша поезия. — Чудесно, това беше направо брилянтно.

— О, ами добре. Не пречеше да проверя. Радвам се, че си поговорихме.

Той се усмихна и понечи да се обърне. Най-сетне успях да продумам:

— М-м-м, аз също мисля, че компютрите са безлични. Никога не съм писала поезия, но когато пиша нещо, което е наистина важно за мен, предпочитам да е на ръка. — Като последния загубеняк му показах писалката си.

— В такъв случай може би трябва да пробваш да пишеш поезия. Струва ми се, че имаш талант за това. — Той протегна ръка. — Обикновено по това време идвам да сменя Сафо за малко. Не съм преподавател на пълен работен ден, защото съм тук само за тази година и преподавам само на два класа. Така че имам доста свободно време. Казвам се Лорън Блейк и съм поет.

Хванах ръката му в типичния вампирски поздрав, като се опитвах да не мисля колко е топла и силна и колко сами бяхме в празната библиотека.

— Знам — отговорих аз. А после ми се прииска да си прережа гърлото. Как можах да изтърся такава глупост! — Имах предвид, че знам кой сте. Вие сте първият мъж лауреат по поезия за последните двеста години. — Осъзнах, че все още стискам ръката му, и веднага я пуснах. — Аз съм Зоуи Редбърд.

Усмивката му накара сърцето ми да се разхлопа неудържимо.

— Аз също знам коя си ти. — Тъмните му очи проблеснаха дяволито. — Ти си първият новак, който има запълнен полумесец, както и единственият вампир с дарба за петте елемента. Радвам се най-сетне да те видя лично. Неферет толкова ми е разказвала за теб.

— Наистина ли? — гласът ми премина в идиотски фалцет.

— Разбира се, тя страшно много се гордее с теб. — Той посочи празния стол до мен. — Не искам да те прекъсвам, но имаш ли нещо против да седна до теб?

— Не, разбира се. И без това се нуждая от малко почивка, задникът ми изтръпна. — *О, Боже, няма ли кой да ме убие?*

Той се засмя:

— Добре тогава, може да стоиш права, докато аз седя.

— Ъ-ъ-ъ, не, само ще се поразместя. — *И тогава мога спокойно да скоча от прозореца.*

— Добре, ако не е много лично, мога ли да те попитам над какво работиш така съсредоточено?

Ще трябва да говоря и да мисля. Най-вече да се държа нормално. Да игнорирам факта, че той е най-дъхоспиращо красивият мъж, когото

някога съм виждала. Той все пак е учител. Просто един от всички учители. Да, бе, да. Просто учител, който изглежда като олицетворение на Перфектния Мъж за всяка жена. И имам предвид точно Мъж. Ерик е много готин и красив. Но Лорън Блейк е съвсем друга вселена. Той е една напълно, безгранично, невъзможно, тотално секси вселена, в която не ми е позволено да пристъпвам. Едва ли гледа на мен като на нещо по-различно от хлапе. Аз съм на шестнайсет. Добре, почти седемнайсет, но все пак. А той е най-малко на дваайсет и една. И просто се държи любезно. Най-вероятно иска да разгледа отблизо необичайния ми белег. Сигурно прави проучване за своята следваща поема...

— Зоуи? Ако не искаш да ми кажеш с какво се занимаваш, няма проблем. Наистина не искам да ти преча.

— Не, няма проблем. Поех дълбоко въздух и се концентрирах: — Съжалявам, бях се замислила дълбоко за изследването си. — Излъгах с надеждата той да не е толкова напреднал във вампирските умения (предвид, че е много млад) и да не е придобил все още способността да разбира кога го лъжат. — Искам да променя „Дъщерите на мрака“. Мисля, че се нуждаят от нова основа от правила и насоки. Не просто за присъединяването, а когато си вече част от организацията, да си има конкретни правила. — Усетих, че се изчервявам. Кой знае как звуча, сигурно като пълна идиотка.

Но вместо да ми се изсмее, той като че ли ме слушаше с интерес.

— И какво си намислила?

— Ами... допадна ми начинът, по който са организирани нещата в едно училище на име „Кент“ Погледни! — Кликнах на линка и прочетох: — Старшият съвет и системата на Префектите са неразделна част от живота в „Кент“ Тези ученици се избират за лидери, които трябва да бъдат модел за подражание и да управляват всички аспекти на ученическия живот в училището. — Посочих с химикалката си към екрана. — Вижте, има няколко различни Префекти и те се избират всяка година с ученическо гласуване, но решаващ глас имат директорът, който в нашия случай е Неферет, и главният Префект.

— Който ще бъдеш ти — довърши той.

Усетих, че се изчервявам. Отново.

— М-да. Също така през месец май новите членове на съвета се „маркират“ като потенциални кандидати за следващата година и се

прави грандиозно празненство, за да се отбележи събитието. — Усмихнах се и казах по-скоро на себе си, отколкото на него: — Звучи повече като ритуал, който би допаднал на Никс. — Изричайки тези думи, вътре в себе си усетих, че съм права.

— Харесва ми — рече Лорън. — Мисля, че е много добра идея.

— Наистина ли? Не го казвате просто така?

— Трябва да запомниш едно нещо за мен. Аз никога не лъжа.

Вгледах се в очите му. Изглеждаха като бездънни езера. Беше седнал толкова близо до мен, че усещах топлината на тялото му и това ме накара да потисна тръпката на внезапно появилото се забранено желание.

— В такъв случай ви благодаря. — Почувствах се малко по-смела и продължих: — Искam „Дъщерите на мрака“ да бъде нещо повече от обикновена социална група. Искam да налага стандартите да се постъпва правилно. Струва ми се, че всеки от нас трябва да се закълне в нещо като кодекс — да приеме пет идеи, представляващи петте елемента.

Той повдигна вежди.

— Какво имаш предвид?

— Дъщерите и Синовете на мрака трябва да се закълнат, че ще бъдат чисти като въздуха, предани като огъня, мъдри като водата, съпричастни като земята, искрени като духа — казах го, без да поглеждам в записките си. Знаех петте идеала наизуст. Така че вместо в листовете, гледах в очите му.

В първия момент не каза нищо. После протегна ръка към лицето ми и проследи с пръст извивките на татуировката ми. Идваше ми да потръпна от докосването му, но не смеех да помръдна.

— Красива, интелигентна и невинна. — После с невероятния си глас изрецитира: — Най-добрата част от красотата не може да бъде изобразена на никоя картина.

— Извинете, че ви прекъсвам, но наистина трябва да намеря тези три книги за часа при професор Анастасия.

Гласът на Афродита развали магията между нас и едва не ми докара сърдечен удар. Всъщност Лорън изглеждаше не по-малко шокиран от мен. Веднага отдръпна ръката си и отиде до гишетото. Аз стоях на мястото си, сякаш се бях сраснала със стола, и се концентрирах над записките си. Дочух как Сафо се върна и взе от

Лорън списъка с книгите, които искаше Афродита. Чух, че той излиза, не се стърпях и погледнах към него. Напусна набързо, без да ми обърне никакво внимание.

Затова пък Афродита се взираше право в мен, а тънките ѝ устни бяха разтеглени в гадна усмивка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Исках да разкажа на Стиви Рей какво се случи преди малко с Лорън и как Афродита налетя право на нас, но не ми се щеше да го споменавам пред Деймиън и Близначките. Не че и те не ми бяха приятели, но още не бях осъзнала случилото се, а мисълта за тях тримата, дискутиращи случката в типичния им ироничен стил, ме накара да се откажа от идеята. Да не говорим, че Близначките си пренаредиха учебната програма, за да изучават поезия при Лорън и прекарваха целия час да го зяпат. Напълно ще се побъркат, ако им разкажа какво се случи. (Макар че какво толкова се е случило? Той просто докосна лицето ми.)

— Какво има? — попита ме Стиви Рей.

Вниманието на тримата, които до този момент се опитваха да разберат дали има косъм в салатата на Ерин или е просто влакно от целина, се насочи изцяло към мен.

— Нищо, просто си мисля за предстоящия Ритуал на пълнолунието в неделя.

Погледнах приятелите си. В погледите им се четеше пълна увереност, че ще се справя по най-добрия начин и няма да се изложи като идиот. Искаше ми се да оправдая доверието им.

— И какво смяташ да правиш, решила ли си вече? — попита Деймиън.

— Така мисля. Я ми кажете как ви се струва тази идея... — Обясних им всичко за Съвета и Префектите и самата аз осъзнах, че наистина е добър план. Завърших с петте идеи, символизиращи петте елемента.

И четиримата мълчаха. Тъкмо започвах да се притеснявам, когато Стиви Рей се хвърли на врата ми и ме прегърна силно.

— О, Зоуи, ще бъдеш невероятна Висша жрица!

Деймиън, с насълзени от чувства очи и подobaващо разтреперан глас, каза:

— Чувствам се, сякаш съм в двореца на някоя велика кралица.

— Или ти самият си кралицата — изкиска се Шоуни.

— Нейно Величество Деймиън, хи-хи-хи! — засмя се и Ерин.

— Ей, вие! — закани се Стиви Рей.

— Съжалявам — казаха Близначките едновременно. — Просто не можахме да устоим. Но, честно казано, идеята много ни допада.

— Да, звучи като идеалния начин да държиш кучките настрана — отбеляза Ерин.

— Това е другото, за което исках да поговорим. — Поех си дълбоко въздух: — Мисля, че седем е добро число за Съвета. Нечетна бройка е и няма как да се получи равенство при гласуване. — Те кимнаха. — Така че всичко, което прочетох, не само за „Дъщерите на мрака“, а въобще за ръководенето на ученически социални групи, посочва, че членовете на Съвета са ученици от горните курсове. Всъщност и старшият Префект, който ще бъда аз, също е от горните курсове, а не новак като мен.

— Предпочитам думата третокурсник, звучи някак по-старшо — изтъкна Деймиън.

— Както и да се наричаме, не е нормално Съветът да е съставен само от най-малките. Което значи, че ни трябва двама от горните класове.

Настъпи тишина. След известно време Деймиън се обади:

— Номинирам Ерик Найт.

Шоуни завъртя очи.

— Добре, де, колко пъти да ти обясняваме, че той не е от твоя отбор. Момчето си пада по гърди и вагини, а не по пениси и ану...

— Стига! — Изобщо не исках да насочваме разговора към тази тема. — Мисля, че Ерик Найт е добър избор, и то не защото харесва мен или въобще...

— Женски части — довърши Стиви Рей.

— Да, женските части повече от мъжките. Мисля, че той притежава качествата, които са ни необходими. Той е талантлив, известен и е свястно момче.

— И е убийствено... — започна Ерин.

— ... готин — довърши Шоуни.

— Това без съмнение е така, но ние няма да базираме членството на симпатии.

Ерин и Шоуни се намръщиха, но не се опитаха да ми противоречат. Те всъщност не са толкова повърхностни. Само донякъде.

Поех си дълбоко дъх:

— Струва ми се, че седмият член на Съвета трябва да бъде някой от групичката на Афродита. Това в случай, че някоя от тях се съгласи да се присъедини към Съвета ни.

Този път нямаше затишие. Ерин и Шоуни се обадиха в един глас.

— Някоя от адските кучки?

— И дума да не става!

Докато двете си поемаха дъх, Деймиън използва затишието, за да се обади:

— Не виждам как това може да бъде добра идея.

Стиви Рей просто изглеждаше потисната и прехапа устни.

Вдигнах ръка и бях приятно изненадана, че това ги накара да млъкнат.

— Не съм оглавила „Дъщерите на мрака“, за да започвам война в училището. Направих го, защото Афродита беше грубиянка и някой трябваше да я спре. Сега смятам да превърна „Дъщерите на мрака“ в група на честта. И нямам предвид една групичка богоизбрани, както беше при Афродита. Няма да е лесно да станеш част от „Дъщерите и Синовете на мрака“ и ще има подбор. Но не защото само приятелите на лидерката е възможно да влязат. Искам „Дъщерите на мрака“ да стане група, с която всички да се гордеят, а ако оставя в Съвета един от техния кръг, ще им отправя точното послание.

— Или ще си пуснеш змия в пазвата — промълви тихо Деймиън.

— Поправи ме, ако греша, но не са ли змиите тясно свързани с Никс? — заговорих бързо, следвайки появилия се в мен вътрешен импулс. — Нали те се сдобиват с лошата си репутация, защото, исторически погледнато, са били символ на женската сила, а мъжете са искали да отнемат тази сила от жените и да я направят нещо отблъскващо и плашещо?

— Така е, права си — съгласи се той. — Но това не означава, че е добра идея да пускаш в Съвета някой от бандата на Афродита.

— Виж, работата е там, че не искам да е нашият Съвет. Искам да е нещо, което да се превърне в традиция за училището. Нещо, което ще продължи да съществува много след нас.

— Искаш да кажеш, че ако не преживеем Промяната, като направим този Съвет, част от нас ще продължи да живее чрез него — каза Стиви Рей и забелязах, че прикова вниманието на останалите.

— Да, точно това искам да кажа. Макар че не съм сигурна, че го осъзнавах, преди да го изречеш.

— Така ми звучи добре, въпреки че не се натискам да умирам от задушаване — каза Ерин.

— Естествено, сестра ми. Това изобщо не е най-приятният начин да умреш.

— Дори не искам да си помисля, че може да не преживея Промяната — обади се Деймиън. — Но ако има нещо лошо да ми се случва, мисля, че ще се радвам част от мен да продължи да живее тук.

— Може ли да имаме табелки? — попита Стиви Рей и аз забелязах, че изведнъж стана необичайно бледа.

— Табелки? — Нямах представа за какво говори.

— Ами да, мисля, че трябва да имаме табелки, на които да са записани имената на... как ги нарече?

— Префектите — отговори Деймиън.

— Да, Префектите. Хубаво би било на тези табелки да са изписани имената и през коя година са били Префекти. И да се пазят вечно.

Да — започна Шоуни, прегръщайки идеята, — но табелките няма да са достатъчни, трябва да измислим нещо много по-яко.

— Нещо, което да е уникално като нас — каза Ерин.

— Отпечатъци на ръцете — предложи Деймиън.

— Моля? — недоумявах аз.

— Отпечатъците от ръцете ни са уникални. Можем да си направим циментови отпечатъци на ръцете и да напишем отдолу имената си — поясни той.

— Като холивудските звезди! — възкликна Стиви Рей.

Звучеше елементарно, затова пък ми хареса. Идеята беше точно като нас — уникална, готина и леко наивна.

— Мисля, че отпечатъците са чудесна идея. И знаете ли къде е най-доброто място за това? — Те погледнаха към мен с блеснали очи. Притесненията им, че една от приятелките на Афродита ще се присъедини към нас, напълно се бяха изпарили пред перспективата да

оставим отпечатък от себе си, дори да напуснем училището или да ни споходи внезапна смърт. — Вътрешният двор е идеалното място.

Звънецът би и трябваше да се прибираме обратно в клас. Помолих Стиви Рей да обясни на учителката по испански, че ще закъснея, защото трябва да се видя с Неферет.

Запътих се към кабинета на Висшата жрица, горях от ентузиазъм да ѝ разкажа за идеите си, докато са още свежи в главата ми. Едва ли щеше да отнеме много време. Просто щях да ѝ обясня накратко насоката на нещата и да видя дали ще я одобри. Може би... може би дори щях да я поканя на Ритуала на пълнолунието в неделя, за да присъства, когато обявявам новите правила за членство в „Дъщерите и Синовете на мрака“ Замислих се колко ще съм притеснена да призовавам елементите и да водя ритуала в присъствието на Неферет и си казах, че ще се наложи да се успокоя, ако искам тя да заяви подкрепата си за новите ми идеи...

— Но аз наистина го видях! — Гласът на Афродита се носеше от откrehнатата врата на кабинета на Неферет, което ме накара да се закова на място. Тя звучеше ужасно изплашена и отчаяна.

— Ако възможностите ти се простират дотук, може би е време да спреш да споделяш с другите какво виждаш. — Гласът на Неферет беше леден, ужасяващ и твърд.

За какво говореше Афродита? О, по дяволите! Сигурно разказваше как се натъкна на мен и Лорън. Огледах се уплашено. Трябваше да се махна по най-бързия начин. Но нямаше сила, която да ме накара да си тръгна, докато тази вещица говореше за мен. Дори когато, както изглежда, Неферет не вярваше на думите ѝ. Така че вместо да си тръгна (като умно момиче), аз се промъкнах в тъмния ъгъл до откrehнатата врата. Хрумна ми да сваля едната си обица и да я пусна в ъгъла. Често идвах до кабинета на Неферет, нямаше да е странно, че съм изгубила обицата си тук и съм дошла да я търся.

— Знаеш ли какво искам от теб? Думите на Неферет бяха пропити с толкова гняв, че неволно потръпнах. — Искam да се научиш да не говориш за неща, които са под въпрос. — Тя наблегна на последната дума. Дали имаше предвид мен и Лорън?

— Аз... аз просто исках да знаете. — Афродита се разплака и започна да хленчи: Мислех, че може да се направи нещо.

— А може би заради твоята себична грешка Никс оттегли дарбата, която ти е дала, защото вече не можеш да ѝ бъдеш от полза. И нещата, които виждаш, са измамни?

Никога не бях чувала в гласа на Неферет такава жестокост. Обзе ме страх, какъвто не можех да опиша.

В деня, преди да се озова тук, ми се случи инцидент. Изпаднах в безсъзнание и получих странно духовно откровение, което завърши със среща с Никс. Богинята ми каза, че има специална задача за мен, и целуна челото ми. Когато се събудих, полумесецът ми беше запълнен. Бях благословена със силна дарба за петте елемента (въпреки че го осъзнах доста по-късно) и се сдобих с вътрешен глас, който ме съветваше да правя или да казвам определени неща. А понякога съвсем подчертано ми казваше да си затварям устата. В момента този вътрешен глас ми говореше, че гневът на Неферет е нещо неправилно, въпреки че явно беше в отговор на сплетните на Афродита по мой адрес.

— Не, не говорете така, моля ви! — Афродита продължаваше да ридае. — Не ми казвайте, че Никс ме отхвърля!

— Аз нищо няма да ти казвам. Погледни в душата си. Какво виждаш там?

Ако тези думи бяха казани нежно, Неферет щеше да звучи като мъдър учител или жрица, помагача на някого да намери правилната посока. Но гласът ѝ беше студен, презрителен и жесток.

— Виждам... виждам, че съм допуснала грешка, но не и че богинята ме мрази.

Афродита се разплака още по-жално и вече нищо не ѝ се разбираше.

— Значи трябва да се вгледаш по-внимателно.

Тя се разплака още по-силно. Не можех да слушам повече. Оставих обичата си и последвах вътрешното си чувство, което ми казваше да се омитам оттам по най-бързия начин.

ПЕТА ГЛАВА

Стомахът ме боля толкова силно по време на целия час по испански, че успях да попитам почти без грешка дали мога да отида до тоалетната. Там се забавих прекалено дълго и Стиви Рей дойде, за да види какво става с мен.

Явно ѝ бях изкарала акъла — когато ученик почувстваше неразположение, това почти сигурно е знак, че умира. А аз определено изглеждах ужасно. Казах ѝ, че ми идва цикълът и от това ме боли коремът. Тя не изглеждаше убедена.

Изпитах невероятно облекчение, когато най-после дойде последният час за тази седмица — езда. Заниманията с коне винаги ме успокояваха. До момента бях напреднала толкова, че щях да яздя в галоп Персефона — кобилата, която Ленобия (без „професор“, защото името на древната вампирска кралица било достатъчна титла само по себе си) ми зачисли още в самото начало на срока. Яздих, докато и двете се изпотихме, а и вече се чувствах доста по-спокойна. Тогава се заех с кобилата, изчетках я и ѝ сресах гривата, без да се интересувам, че звънецът отдавна е бил.

Когато излязох от конюшната, заварих Ленобия да търка едно старо английско седло.

Тя беше забележителна дори за вампир. Имаше гъста дълга руса коса, която стигаше чак до кръста ѝ. Очите ѝ бяха сиви като мрачно небе. Беше слаба и стойката ѝ напомняше на прима балерина, а татуировките ѝ бяха преплетени възли, в които се откриваха силуетите на препускащи коне.

— Конете помагат да се освободиш от стреса — каза тя, без да вдига поглед от седлото.

Не бях сигурна какво да отговоря. Харесвах я. Добре, де, всъщност малко ме беше наплашила със строгостта си в началото, но с времето, след като я поопознах, а и като ѝ показвах, че не смятам конете за някакви големи кучета, започнах да харесвам небрежното ѝ държание. Всъщност след Неферет тя беше любимата ми учителка,

въпреки че не сме говорили за друго, освен за коне. След известно колебание реших да ѝ отговоря.

— Персефона ме успокоява дори когато съм адски притеснена. Не е ли странно?

Тя погледна към мен и сивите ѝ очи потъмняха.

— Няма нищо странно. Тя замълча за момент, после добави: — Натовариха те с много отговорности за прекалено кратко време, Зоуи.

— Не е съвсем така. Искам да кажа, че да съм лидер на „Дъщерите на мрака“ за мен е чест.

— В повечето случаи нещата, които ни носят най-голяма чест, ни причиняват и най-много проблеми. — Тя отново замълча и може би си въобразявах, но ми се стори, че се поколеба дали да каже още нещо или не. След това изпъна вече затегнатите стремени и продължи: — Неферет е твой ментор и е нормално да ѝ имаш доверие, и често да споделяш с нея проблемите си. Но понякога може да е трудно да се говори с Висшата жрица. Искам да знаеш, че можеш да говориш и с мен. За каквото и да е.

Примигнах от изненада.

— Благодаря, Ленобия.

— Хайде, прибирай се вече. Приятелите ти сигурно се чудят къде си. — Тя се усмихна и добави: Не се притеснявай да посещаваш Персефона, когато усетиш нужда. Забелязала съм, че грижата за конете помага да намериш спокойствие.

Благодаря — казах отново.

Мога да се закълна, че когато си тръгнах, я чух да прошепва нещо зад гърба ми, което звучеше досущ като „Нека Никс те благослови и бди над теб“ Но беше прекалено странно. Не по-малко странни бяха думите ѝ, че мога да говоря и с нея, когато имам проблем. Новаците оформят специални връзки със своите ментори и аз имах такава връзка с Неферет. Естествено е да изпитваме симпатия и към други преподаватели, но когато ученик има проблем, с който не може да се справи, той се обръща към ментора си. *Винаги*.

Конюшните не бяха особено отдалечени от училището, но аз вървах бавно, защото не бързах да се разделя с успокоението, което Персефона ми даде. Разхождах се бавно край дебелата оградна стена, която очертаваше границите на училището, и се наслаждавах на лунната светлина. Часът беше около четири след полунощ.

Бях забравила колко обичам да се разхождам точно на това място. Всъщност не съм идвала често тук през последния месец, откакто видях или си мислех, че съм видяла, духовете на двамата мъртви ученици.

— Мяу!

— О, по дяволите! Нала, изкарваш ми акъла! — Сърцето ми биеше лудо. Взех котката на ръце и започнах да я галя, докато тя ми мяукаше жално. — Така се уплаших! Можеше да си някой призрак! — Нала ме изгледа обидено и демонстративно кихна в лицето ми.

В деня, когато почина Елизабет, бях излязла да се поразходя точно тук. Тя беше първият от двамата починали съученици, чиято смърт разтърси училището. Всъщност разтърси мен. Училището очакваше да приемаме смъртта на съучениците си като нещо обикновено, но на мен все още ми изглеждаше неправилно. Навярно е така, защото бях тук само от месец и все още мислех като човек, а не като вампир или новак.

Въздъхнах и погалих Нала по главата. В нощта след смъртта на Елизабет тук видях нещо, което много ми приличаше на нея. Най-вероятно бях видяла призрака ѝ, защото тя беше починала. Обсъдих го със Стиви Рей и така и не стигнахме до заключение какво може да е било. Истината е, че ние много добре знаем, че духовете съществуват. Тези, които Афродита призова по време на ритуала преди месец, едва не убиха бившето ми гадже. Така че най-вероятно съм видяла чисто новия призрак на Елизабет. Разбира се, може да съм видяла някой ученик и в тъмното да съм се припознала. Или пък заради всички ужасии, които ми се бяха случили през последните дни, може просто да съм си въобразила.

Завих по пътеката, която водеше към женското общежитие.

— Но вторият призрак определено не беше измислица, нали така, Нала?

Вместо отговор тя притисна глава към врата ми и започна да мърка. При спомена за втория призрак все още настръхвах. Както и тогава, Нала беше с мен. (Ситуацията сега беше почти същата и това допълнително ме изнерви.) Не беше минало много време, откакто вторият съученик се беше задушил точно пред очите ми в часа по литература. Потръпнах от ужас при спомена, особено отвратена от мисълта, че бях пила от кръвта му. Както и да е. Видях Елиът да умира.

По-късно същата нощ с Нала налетяхме право на него (буквално) недалеч от мястото, на което се намирахме сега. Първоначално си помислих, че е поредният призрак. Изведнъж обаче той ме нападна. Нала (прекрасното ми коте) се хвърли към него, той се преметна през високата ограда на училището и изчезна. Бях ужасена, особено като забелязах кръвта по лапите на котката си. Кръв от призрак? Напълно невъзможно!

За тази среща не съм разказвала на никого. Нито на моята най-добра приятелка и съквартирантка Стиви Рей, нито на моя ментор и Висша жрица Неферет, нито на прекрасното си ново гадже Ерик. На никого. Искях да кажа, но тогава се случиха всички онези неща с Афродита... получих лидерското място в „Дъщерите на мрака“ започнах да излизам с Ерик... бях много заета в училище... Едно нещо водеше към друго и така сега се озовах на същото място, без да съм разказала за тази случка на никого вече цял месец. Дори като си помисля да разкажа на някого, ми изглежда много глупаво.

Хей, Стиви Рей, Неферет, Деймиън, Ерин и Шоуни, Ерик, видях привидението на Елиът миналия месец, точно след като умря. Беше много страшен и се опита да ме нападне, а Нала го издра до кръв. А, и кръвта му миришеше не като кръв. Повярвайте ми, аз съм навътре в нещата с кръвта, особено хубаво миришещата. (Още едно странно нещо покрай мен, защото новациите не изпитват Жажда.) Реших да ви го спомена просто ей така.

Как пък не. Най-вероятно щяха да ме пратят във вампирския еквивалент на лудница и тогава надали щях да се утвърдя и наложат като лидер на „Дъщерите на мрака“

А и колкото повече време минава, толкова повече се убеждавам, че съм си въобразила всичко това с призрака. Може изобщо да не е бил Елиът, нито пък призрак. Аз всъщност не познавам всички ученици тук. Може да има и друго момче с буйна червена коса и бледа подпухнала кожа. Вярно, че не съм виждала такова момче друг път, но все пак. А за странно миришещата кръв... ами сигурно някои новаци имат странно миришеща кръв. Едва ли съм станала експерт за един месец.

И двата „призрака“ имаха червени, светещи очи. Това на какво ли може да се е дължало?

От цялата тази работа ме заболя главата.

Докато се опитвах да се отдалеча от стената (и от мислите за духове), изведнъж забелязах движение. Беше силует на мъж. Той стоеше под огромния дъб, където намерих Нала миналия месец. Беше обърнат с гръб към мен и леко приведен.

Добре че не ме забелязваше. Не исках да знам кой или какво е това. Истината е, че стресът вече ми идваше в повече. Не се нуждаех от допълнителна порция призраци под никаква форма. (И този път обещавам, че ще разкажа на Неферет за странните кървящи призраци, които се размотават покрай оградата на училището. Тя е възрастна. Ще се справи със стреса.) Сърцето ми биеше толкова силно, че заглушаваше мъркането на Нала. Започнах бавно и постепенно да отстъпвам назад, повтаряйки си, че никога повече няма да минавам оттук съвсем сама посред нощ. Никога. Защо съм толкова тъпа? Защо не си взех поука от първия или, хайде, поне от втория път?

В този миг кракът ми стъпи на суха клонка. Пук Притаих дъх. Нала измяука високо (бях я притиснала прекалено силно към гърдите си). Фигурата под дървото се сепна и се завъртя към мен. Вече се бях приготвила за гледката на червенооко изчадие, готова да изпищя или побягна.

— Зоуи, ти ли си?

Гласът беше дълбок, секси и познат.

— Лорън?

— Какво правиш тук по това време?

Той не се опита да се приближи до мен, така че аз реших да се престоря, че изобщо не съм била уплашена до смърт, и отидох при него, под дървото.

— Здравейте — опитах се да звуча уверено. После си спомних, че той ми зададе въпрос, и мислено благодарих, че е тъмно и не се вижда как се изчервявам. — О, тъкмо се прибирам от конюшните и с Нала решихме да минем надълго. — Надълго? Наистина ли изтърсих такава глупост?

Изглеждаше угрижен, когато пристъпих към него, но думите ми го разсмяха и прекрасното му лице се отпусна.

— Надълго, а? Здравей отново, Нала.

Той посегна да я погали, но тя с типичното си грубо поведение изсъска, скочи от ръцете ми на земята и бавно се отдалечи.

— Съжалявам. Не е много възпитана.

Той се засмя.

— Не се притеснявай. Моята котка Върколак пък се държи като сърдита старица.

— Върколак? — Повдигнах вежди.

Прекрасната му усмивка придоби по-момчешки вид и колкото и да е странно, това го направи още по-красив.

— Да, тя ме избра, когато бях трети курс, а тогава ужасно си падах по „Х-Мен“

— С това име е разбираемо защо е сърдита.

— Е, можеше да бъде и по-зле. Предната година бях луд по „Спайдърмен“ Размина се на косъм да е Спайди или Питър Паркър.

— Очевидно сте голяма тежест за котката си.

— Ако можеше да те чуе, без съмнение щеше да се съгласи с теб.

Той се засмя отново и аз положих всички усилия поразителният му чар да не ме накара да се кикотя като дванайсетгодишна на концерт на бой група. За момент определено флиртувах с него. *Само спокойно. Не казвай и не прави нищо идиотско.*

— А вие какво правите тук по това време? — Опитвах се да не обръщам внимание на хаотичните си мисли.

— Пиша хайку. — Той вдигна ръка и едва сега забелязах, че държи един от онези готини, суперскъпи кожени бележници за писатели. — Намирам вдъхновение в това да стоя тук сам в часовете преди разсъмване.

— Ох, съжалявам. Не исках да ви прекъсвам. Само ви казвам „чао“ и ви оставям.

Помахах с ръка (като идиот) и тръгнах да се обръщам, но той хвана китката ми.

— Не е нужно да си тръгваш. Аз намирам вдъхновение в много неща, не само в усамотението.

Ръката му беше по-топла от моята и се запитах дали усеща пулса ми.

— Е, все пак не искам да ви преча.

— Не се тревожи, не ми пречиш. — Той стисна леко китката ми, преди (за съжаление) да я пусне.

— Значи пишете хайку. — Докосването му ме беше развълнувало адски силно. Опитах се да се превърна пак в разумен човек: — Това беше азиатска поезия с фиксиран брой срички, нали?

Усмивката, която получих от него, ме зарадва, че съм внимавала в часа по литература.

— Точно така. Аз предпочитам формата „пет-седем-пет“ — Той замълча и нещо в погледа му се промени. Усетих как стомахът ме свива, когато неговите тъмни и дълбоки очи срещнаха моите. — Като си говорим за вдъхновение, можеш много да ми помогнеш.

— С удоволствие — отвърнах аз и положих максимални усилия да не проличи колко съм развълнувана.

Той сложи ръка на рамото ми.

— Никс те е белязала и тук.

Не беше въпрос, но отговорих:

— Да.

— Бих искал да видя. Ако няма да е проблем за теб.

Потръпнах от гласа му. Логиката ми казваше, че той просто иска да види татуировките ми, а не да ме сваля. В неговите очи сигурно бях дете — новак със странни татуировки и необичайни дарби. Това ми казваше логиката. Но гласът му, очите му, фактът, че ръката му все още беше на рамото ми... тези неща ми казваха нещо съвсем различно.

— Ще ви покажа.

Бях с любимото си кожено яке, а отдолу носех виолетова блузка с тънки презрамки. (Вярно, че беше краят на ноември, но вече не усещах студа по същия начин. Никой от нас не го усеща всъщност.) Започнах да свалям якето.

— Чакай да ти помогна.

Той стоеше много близо до мен. Хвана якето и го смъкна до лактите ми.

Лорън би трябвало да гледа снежнобелите ми рамене и да се диви на татуировките, каквито нито новак, нито дори възрастен вампир притежаваше. Вместо това той все още се взираше в очите ми. И тогава нещо се случи с мен. Престанах да се чувствам като малка, глупава и нервна тийнейджърка. Погледът му докосна жената в мен, събуди я и когато това ново Аз се раздвижи, усетих такава самоувереност, каквато не бях изпитвала досега. Бавно отместих презрамката на дрехата си така, че тя се смъкна до полусъблеченото ми яке. А после, все още гледаща в очите му, аз отметнах коса назад, вдигнах брадичка и обърнах тялото си така, че му открих гледката към

рамото и гърба ми, който беше напълно гол, с изключение на фината линия на черния ми сутиен.

Постояхме така още няколко секунди. Усещах свежия дъх на нощния вятър и нежната ласка на луната. Лорън се приближи още повече и хвана ръката ми, зяпнал татуировките.

— Изключително! — Гласът му беше тих, почти шепот. Усетих нежното докосване на пръста му, който проследи извивките на спираловидния мотив, украсяващ рамото и гърба ми. — Никога не съм виждал нещо подобно досега. Сякаш си древна жрица, която се е пренесла във времето при нас. Благословени сме, че те имаме, Зоуи Редбърд.

Той изрече името ми като молитва. Гласът му в комбинация с докосването накараха кожата ми да настръхне.

— Извинявай, сигурно ти е студено. — Нежно, но бързо, той вдигна презрамката и якето ми.

— Не настръгнах заради студа — чух се да казвам. Почувствах се едновременно горда и засрамена от смелостта си.

*Коприна и крем
как копнея да опитам и докосна
Луната ни наблюдава*

Той се взираше в очите ми, докато рецитираше хайкуто. Гласът му, който винаги беше бил толкова съвършен, толкова овладян, сега звучеше дълбоко и дрезгаво, сякаш му е трудно да говори. Този глас излъчваше топлината си към мен и аз усещах как кръвта ми препуска в огнени реки през тялото ми. Беше ми невероятно трудно да задържа дъха си. Ако ме целуне, сигурно ще избухна.

— Сега ли го написахте? — Гласът ми звучеше точно както се чувствах.

Той бавно поклати глава и леко се усмихна.

— Не. Това е написано преди векове от древен японски поет, описващ как неговата любима е изглеждала гола на лунната светлина.

— Красиво е.

— Красива си — промълви той и погали бузата ми. — Тази нощ ти беше мое вдъхновение. Благодаря ти.

Усетих как бавно се наклоних към него и, кълна се, той откликна. Може би нямам много опит. И, по дяволите, все още съм девствена. Но не съм толкова тъпа (през повечето време) и съм наясно кога някое момче си пада по мен. А това момче в този момент беше силно привлечено от мен. Хванах ръката му, забравих за всичко, дори за Ерик, както и че Лорън е преподавател в училището, и поисках да ме целуне. Искях да ме докосва още. Погледите ни се срещнаха. И двамата бяхме задъхани. Тогава изведнъж очите му се промениха и от тъмни и близки, станаха тъмни и дистанцирани. Той отдръпна ръката си от лицето ми и отстъпи назад.

Почувствах отдръпването му като леден вятър.

— Приятно ми беше, Зоуи. Благодаря още веднъж, че ми позволи да видя татуировките ти. — Усмивката му беше любезна и преподавателска. Той кимна и си тръгна.

Не знаех дали да крещя от безсилие, да плача от срам или да ръмжа от яд. Намръщена и мърмореща под носа си, аз поех по най-бързия начин към общежитието, без да обръщам внимание на това, че ръцете ми треперят. Спешно се нуждаех от най-добрата си приятелка.

ШЕСТА ГЛАВА

Все още си мърморех под нос за мъжете и техните погрешни послания, когато минах през входната врата. Изобщо не се изненадах, че заварих Стиви Рей и Близначките насадени пред телевизора. Явно ме бяха чакали. Не исках целият свят (разбирайте Деймиън и Близначките) да разбере какво ми се е случило, но имах спешна нужда да го споделя със Стиви Рей. Нямах търпение да ѝ разкажа всеки дребен детайл от срещата си с Лорън, а тя да ми каже според нея какво, по дяволите, ми се случи!

— Стиви Рей, трябва ми домашното по... ъ-ъ-ъ, социология за понеделник. Мисля, че можеш да ми помогнеш. Няма да отнеме много време и... — започнах аз, но тя ме прекъсна, без да откъсва очи от телевизора.

— Чакай, Зи, ела тук. Трябва да видиш нещо.

Тя ме намести пред телевизора. Очите на Близначките също бяха залепени за екрана. Направи ми впечатление колко угрижени изглеждат всички и темата за Лорън (временно) ми изхвъркна от главата.

— Какво става?

Те гледаха повторението на вечерните новини по Канал 23. Говорителката обясняваше нещо и показваха снимки на парка „Уудуърд“

— Не мога да повярвам, че тя не е вампир. Изглежда ненормално красива — изкоментирах аз, но те ме прекъснаха:

— Ш-ш-т! Слушай какво казва.

Все още изненадана от странния начин, по който всички се държаха, аз млъкнах и се заслушах.

— И така, да повторим водещата новина за тази вечер. Продължава издирването на капитана на футболния отбор „Съюза“, ученика Крис Форд. Седемнайсет годишното момче изчезна вчера след тренировка с отбора.

На екрана имаше снимка на Крис с футболния му екип.

— Аз го познавам! — възкликнах.

— Точно затова те извиках да гледаш — каза Стиви Рей.

— Издирването продължава в района на площад „Утика“ и парка „Уудуърд“, където е бил видян за последно.

— Това е много близо дотук! — извиках аз.

— Ш-ш-т!

— Знаем — каза Шоуни.

— Засега няма данни защо е бил в района на парка. Според майката на изчезналото момче той даже не е знаел пътя дотам. Тя сподели, че го очаквала вкъщи веднага след края на тренировката. Няма информация за него от двацет и четири часа. Ако някой има информация, която може да помогне на полицията да намери Крис, моля, обадете се. Вашата анонимност е гарантирана.

Водещата смени темата и всички отместихме очи.

— Значи го познаваш? — попита Шоуни.

— Да, но не кой знае колко добре. Той е един от играчите на „Съюза“ и когато имах нещо като връзка с Хийт... нали знаете, че той също е футболист?

Те нетърпеливо кимнаха.

— Ами той ме влачеше по купони с неговата компания, където често се засичах с Крис и братовчед му Джон. Според слуховете по някое време те са отказали напиването с гадна бира и са започнали да пушат трева. — Погледнах към Шоуни, която като че ли проявяваше необичаен интерес към случая. — И преди да си попитала — да, той е точно толкова готин, колкото беше на снимката.

— Срамота, че такава гадост се е случила на толкова готино чернокожо момче — възмути се Шоуни.

— Срамота е, че се е случило на толкова готино момче, независимо от цвета на кожата — възрази Ерин. — Хайде без дискриминация. Готиният си е готин.

— Както винаги си права, сестра ми.

— Не обичам марихуана — намеси се Стиви Рей. — Мирише ми много лошо. Веднъж опитах и се скъсах да кашлям, да не говорим как ме боля гърлото. Освен това малко от тревата попадна в устата ми. Беше си направо гадно.

— Ние не се занимаваме с гадости — отсече Шоуни.

— Да, а тревата е гадост. Освен това те кара да се тъпчеш с храна. Жалко, че тези готини футболистчета са се забъркали в това.

— Понеже ги прави по-малко готини — каза Шоуни.

— Добре, добре. Готините момчета и пушенето на трева не са най-важното сега. Имам много лошо предчувствие за тази работа с изчезването — обадох се аз.

— О, не! — възкликна Шоуни.

— Мамка му! — добави Ерин.

Говорехме за изчезването на Крис и за това колко е странно, че за последно е бил видян в близост до училището за вампири. На фона на тази новина моята малка драма с Лорън изглеждаше супер незначителна. Имам предвид, че все още исках да разкажа поне на Стиви Рей, но не можех да се освободя от неприятното чувство, което ме обзе, откакто гледах новините.

Крис е мъртъв. Не ми се искаше да го повярвам. Не исках да го знам. Ала всичко вътре в мен крещеше, че ще го намерят, но не жив.

На вечеря се срещнахме с Деймиън и темите за разговор се въртяха единствено около изчезването на Крис. Теориите ни се простираха от предположението на Близначките, че „готиният тип“ се е скарал с родителското тяло и е забягнал някъде да се напие с евтина бира, до надеждите на Деймиън, че може би е открил в себе си хомосексуални наклонности и е заминал за Ню Йорк да осъществи мечтата си — гей фотомодел.

Аз нямах теория. Всичко, което имах, беше едно ужасно чувство, за което не исках да говоря. Всъщност не можех да хапна нищо. Стомахът ме болеше ужасно.

— Защо не ядеш? — попита Деймиън.

— Просто не съм гладна.

— И на обяд така каза.

— Ами значи го казвам пак! — сопнах му се, за което веднага съжалих, защото той като че ли се засегна и заби поглед във виетнамската си салата.

Близначките само вдигнаха вежди и се заеха да упражняват уменията си по ядене с клечки. Стиви Рей ме гледаше мълчаливо, а на лицето ѝ беше изписана тревога.

— Заповядай. Имам чувството, че е твое. — Афродита подхвърли сребърната ми обица точно до чинията. Погледнах съвършеното ѝ

лице. Беше също толкова безизразно, както и гласът ѝ.

— Е, твоя ли е?

Машинално посегнах и пипнах другата обица, която все още беше на ухото ми. Съвсем забравих, че смятах да използвам проклетата обица като оправдание, когато подслушвах покрай кабинета на Неферет. Мамка му.

— Да, благодаря ти.

— Няма за какво. Предполагам, че не си единствената, която има предчувствия за нещата.

Тя се обърна и излезе на двора, без да удостои с поглед масата на приятелките си. Правеха се, че не я забелязват. Никой не искаше да срещне погледа ѝ. Афродита седна навън, където се хранеше винаги през последния месец. Сама.

— Доста е странна — каза Шоуни.

— Да, странна като побъркана вещица — подхвърли Ерин.

— Собствените ѝ приятелки не искат да имат нищо общо с нея — забелязах.

— Спри да я съжаляваш — скастри ме Стиви Рей, неестествено раздразнена. — Проблемът е в нея, не го ли виждаш?

— Не съм казала, че не е. Просто ми направи впечатление, че дори приятелките ѝ я отбягват.

— Изпускаме ли нещо? — попита Шоуни.

— Какво става между теб и Афродита? — включи се и Деймиън.

Отворих уста да им разкажа за разговора с родителите ѝ, когато Неферет ме прекъсна:

— Зоуи, може ли да те отвлека за малко от приятелите ти?

Погледнах бавно към нея, почти предпазливо, защото не знаех какво точно ще видя. Последният път, когато чух гласа ѝ, беше изпълнен с невероятна злоба и студенина. Очите ни се срещнаха. Изражението ѝ беше топло и приветливо, а усмивката ѝ тъкмо започваше да става загрижена.

— Зоуи? Има ли някакъв проблем?

— Не! Съжалявам, бях се замислила.

— Ще се радвам днес да вечеряш с мен.

— О, разбира се. Няма проблем. Ще ми бъде много приятно.

— Добре. — Тя се усмихна на четиримата. — Ще ви отнема Зоуи за малко, но скоро ще ви я върна.

И четиримата я увериха, че нямат нищо против. Знам, че е странно, но те ме пуснаха толкова лесно, че се почувствах изоставена и несигурна. Но защо се държах глупаво? Неферет беше мой ментор и Висша жрица на Никс. Тя е от добрите. Тогава защо стомахът ме свиваше така, след като я последвах навън?

Хвърлих един поглед през рамо на приятелите си. Те вече си приказваха. Деймиън държеше демонстративно клечките и явно обясняваше на Близначките как да си служат с тях.

Усетих, че някой ме гледа, и преместих поглед към стъклената стена, която разделяше залата от двора. Сама в мрака, Афродита гледаше към мен с изражение, което можеше да се определи само като съжаление.

СЕДМА ГЛАВА

Залата за хранене на учителите нямаше нищо общо с нашата. Намираше се на горния етаж и имаше голяма тераса. Самата зала беше стилно и скъпо обзаведена с няколко размера маси и дори барплот, направен от тъмно, черешово дърво. Тук нямаше нито табли, нито бюфет на самообслужване. По масите бяха подредени ленени покривки и порцеланови и кристални съдове. Няколко учители се хранеха по двойки или на малки групи. Те поздравиха Неферет с уважение, а на мен ми се усмихнаха сърдечно, преди да се върнат към вечерята си.

Опитах се да разгледам какво ядат, без да зяпам прекалено нагло, но забелязах единствено същата виетнамска салата, каквато имаше за нас долу, както и едни апетитно изглеждащи пролетни ролца. Нямаше сурово месо или нещо друго, което да прилича на кръв (е, освен виното). Да не говорим, че изобщо не е нужно да се взирам. Ако имаше кръв, щях да я подуша. Бях много добре запозната с божественото ухание на кръвта.

— Ще те притеснява ли студът, ако седнем отвън на терасата? — попита ме Неферет.

— Не, не мисля. Вече не усещам студа като преди. — Усмихнах й се широко, като си спомних, че тя има много силна интуиция и сигурно прихваща части от нелепите мисли, които се гонят из главата ми.

— Чудесно. Аз предпочитам да вечерям на балкона, независимо от сезона.

Тя ме поведе към маса, която вече беше подредена за двама. Отнякъде изникна сервитьорка — по запълнения й полумесец се разбираше, че е възрастен вампир, но изглеждаше съвсем млада.

— Искam от виетнамската салата и една кана червено вино. Като това, което пих снощи — поръча си Неферет, а после добави: — А за Зоуи донеси чаша кола. Да не е диетична.

— Благодаря — казах аз.

— Все пак се постарай да не пиеш прекалено много кола. Никак не е полезно. — Тя ми намигна, сякаш си правеше шега с предупреждението.

Радвах се, че си спомня какво обичам да пия, и се почувствах по-добре. Все пак това е Неферет — нашата Висша жрица и мой ментор. През целия месец, който прекарах тук, тя винаги е била невероятно мила с мен. Вярно, че звучеше адски страшно, когато я чух да се кара на Афродита, но все пак тя е могъща Висша жрица, а както Стиви Рей често ми напомня, Афродита е зла и себична и си заслужава проблемите. По дяволите, та тя най-вероятно сплетничеше зад гърба ми!

— По-добре ли си?

Погледите ни се срещнаха. Тя ме изучаваше внимателно.

— Да, определено.

— Когато чух за изчезналото момче, веднага се притесних за теб. Този Крис Форд май ти беше приятел, нали?

Вече нито една нейна дума не можеше да ме изненада. Неферет беше невероятно умна и имаше много дарби. Като добавим към това и силното шесто чувство, което всички вампири имат, става повече от ясно, че знае буквално всичко. Или поне всичко по-важно. Сигурно е лесна работа за нея да усети предчувствието ми за изчезването на Крис.

— Не сме точно приятели. Виждали сме се от време на време, но понеже аз не съм особено по купоните, не сме били кой знае колко близки.

— Но нещо във връзка с неговото изчезване те притеснява.

Кимнах.

— Имам странно чувство. Глупаво е. Най-вероятно просто се е скарал с родителите си и баща му го е обидил, а той си е тръгнал. Сигурно вече си е вкъщи.

— Ако наистина вярваше в това, нямаше да си притеснена. — Неферет направи пауза, докато сервитьорката ни поднасяше напитките и храната, след което продължи: — Хората си въобразяват, че вампирите са силни само физически. Истината е, че много вампири усещат и предсказват бъдещето, защото мнозинството от нас са се научили да се вслушват в интуицията си. А това е нещо, което повечето хора се боят да правят. — Интонацията ѝ много напомняше

на тази по време на урок и аз я слушах с интерес. — Замисли се, Зоуи. Ти си добра ученичка. Сигурна съм, че си спомняш от уроците по история какво се е случвало на хората, особено на жените, когато са обръщали твърде много внимание на интуицията си и са „чували гласове“, да не говорим за предсказване на бъдещето.

— Били са смятани за близки с дявола и какво ли още не, но зависи главно за кой период от историята говорим. Общото е, че са горели в ада за делата си. — Изчервих се, защото споменах думата ад пред учител, но тя изобщо не реагира, само кимаше в съгласие с мен.

— Да, именно. Те дори са нападали своите светци — например Жана д'Арк. Виждаш, че хората са се научили да заглушават инстинктите си. За разлика от тях вампирите са се научили да се вслушват в тях, и то внимателно. В миналото, когато хората са се опитвали да преследват и унищожат нашата раса, именно това ни е помогнало да оцелеем.

Потръпнах, като си представих колко ли е било трудно да си вампир в онези времена.

— О, не се притеснявай, Зоуибърд. — Усмихнах се, защото ме нарече с името, с което ме наричаше баба. — Тези мрачни времена няма да се върнат. Сега може да не сме така почитани, както в древни времена, но хората вече няма да ни преследват и убиват. — За миг опасни пламъчета просветнаха в зелените ѝ очи. Когато продължи гласът ѝ, звучеше както обикновено. Всякаква следа от опасност беше изчезнала и тя говореше пак като моя приятелка и ментор. — Казвам ти всичко това, за да те уверя, че трябва да слушаш инстинктите си. Ако имаш лошо предчувствие за някоя ситуация или за някого, вземи го под внимание. И, разбира се, ако искаш да говорим за това, можеш да дойдеш при мен по всяко време.

— Благодаря, Неферет. Това значи много за мен.

Тя махна с ръка.

— Това значи да си ментор и Висша жрица. Две роли, които очаквам и ти да изпълняваш един ден.

Когато говори за бъдещето ми и за мен като следващата Висша жрица, ме обзема много странно чувство... нещо средно между надежда и въодушевление в комбинация със страх.

— Между другото, бях много изненадана, че не дойде при мен днес след посещението си в библиотеката. Не успя ли да вземеш

решение за бъдещето на „Дъщерите на мрака“?

— Ъ-ъ-ъ, не, напротив. — Положих всички усилия да не мисля за случката в библиотеката или за преживяването ми с Лорън отпреди малко... никак не ми се искаше Неферет с нейната интуиция да узнае за всичко... за него.

— Усещам колебанието ти, Зоуи. Може би още не си решила или не искаш да споделиш с мен?

— О, не. Исах да кажа... да. Аз дойдох до кабинета, но... — припомних си набързо сцената, на която станах неволен свидетел. Очите ѝ можеха да видят всичко директно в душата ми. Преглътнах тежко. — Говорехте с Афродита. Затова си тръгнах.

— Разбирам. Сега вече ми е ясно защо си толкова нервна в мое присъствие. — Неферет въздъхна дълбоко. — Афродита... тя се превърна в проблем. Това наистина е много жалко. Казах го и на Самхайн, когато осъзнах колко е прекарила. Донякъде се чувствам отговорна за мрачното създание, в което тя се превърна. Знаех, че е себична още когато за пръв път дойде в училището. Трябваше да я държа по-изкъсо и да мога да я спра по-рано. — Погледите ни се срещнаха. — Колко от разговора чу?

Тръпки пробягаха по гърба ми.

— Не особено много. Афродита беше много разстроена. Казахте ѝ да се вгледа в себе си. Знаех, че не е добре да ви прекъсвам. — Замълчах, надявайки се да не се издам, че това не е всичко, което чух. Не отместих поглед от проникателните ѝ очи.

Тя въздъхна и си наля вино.

— Обикновено не обсъждам учениците, но случаят е необичаен. Знаеш, че дарбата на Афродита беше да получава видения за бъдещето.

Кимнах, без да коментирам, че използва минало време.

— Е, изглежда, поведението на Афродита е раздразнило Никс до такава степен, че тя е отнела дарбата ѝ. Нещо много необичайно. Обикновено когато богинята дари някого, рядко му отнема дарбата. — Неферет сви рамене. — Но кой може да разбере мислите на богинята?

— Афродита сигурно е много нещастна — промълвих.

— Оценявам съчувствието, което изпитваш, но не ти казах това, за да я съжаляваш. Казах го по-скоро за да те предупредя. Виденията на Афродита вече не са валидни. Тя може да направи или каже нещо, които да създадат проблеми. Твое задължение като лидер на

„Дъщерите на мрака“ е да внимаваш да не се наруши деликатният баланс между учениците. Разбира се, ние ви насърчаваме сами да разрешавате конфликтите помежду си, доколкото е възможно. Вие сте много повече от човешките младежи и ви гласуваме голямо доверие, но не се притеснявай да дойдеш при мен и да споделиш, ако поведението на Афродита стане прекалено... — тя се поколеба за последната дума — особено.

— Ще го направя. — Стомахът отново започна да ме свива.

— Чудесно. А сега защо не ми разкажеш за плановете, които имаш за „Дъщерите на мрака“?

Оставих мислите за Афродита и се впуснах в обяснения за Съвета на Префектите. Неферет ме слушаше с внимание и беше откровено впечатлена от моето проучване.

— Значи искаш от мен да проведе гласуване за останалите две места в съвета, защото съм съгласна, че твоите четирима приятели са доказали способностите си и напълно са заслужили местата си.

— Да. Решихме като първи кандидат да номинираме Ерик Найт. Неферет кимна.

— Да, Ерик е мъдро решение. Той е популярен в училището и го очаква блестящо бъдеще. А за последната позиция кого имаш предвид?

— Тук с приятелите ми сме на различни мнения. Трябва ни още един ученик от горните курсове и според мен е най-добре да бъде някой от бившето обкръжение на Афродита.

Неферет се намръщи.

— Ако включа нейна приятелка — продължих, — ще покажа на всички, че не съм жадна за власт и не съм искала да отнема лидерството на Афродита. Искам да взема правилното решение, а не да разпалвам война. Ако някоя от нейните приятелки се присъедини към нашия Съвет, останалите също ще разберат, че става дума за нещо наистина важно.

Неферет се замисли толкова дълго, че ми се стори цяла вечност.

— Знаеш, че нейните приятелки също се отдръпнаха от нея, нали?

— Разбрах го току-що, по време на вечерята.

— В такъв случай какъв е смисълът да вкарваш нейна бивша приятелка в Съвета?

— Не съм сигурна, че са бивши приятелки. Хората се държат различно насаме и пред останалите.

— Съгласна съм с теб. Вече обявих сред учениците, че на Ритуала на пълнолунието ще бъде свикана специална среща. Мисля, че голяма част от старите членове ще откликнат. Ако не за друго, то от любопитство към теб.

Кимнах. Вече подозирах, че ще играя ролята на маймунката в цирка.

— В неделя е най-подходящият момент да обясниш новите си идеи за „Дъщерите на мрака“ Кажй, че има едно свободно място в Съвета, което трябва да бъде заето от шестокурсник. С теб ще разгледаме кандидатурите и ще решим кой ще е най-подходящ.

Намръщих се.

— Но аз не искам ние да решаваме. Искam учениците да гласуват.

— Ще гласуват. А после ние ще решим.

Искаше ми се да кажа още нещо, но изведнъж зелените й очи станаха някак студени. Не се срамувам да си призная, че това ме уплаши. Така че вместо да споря с нея (което беше на практика невъзможно), аз поех по друг път (както би казала баба).

— Искam също така „Дъщерите на мрака“ да се занимават с благотворителност.

Този път веждите на Неферет едва ли не отхвъркнаха на челото й.

— Имаш предвид като човешките благотворителни организации?

— Да.

— Мислиш ли, че биха приели помощ от нас? Те ни избягват. Ненавиждат ни. Страхуват се от нас.

— Най-вероятно е така, защото не ни познават. Може би ако се държим, сякаш сме част от Тулса, ще започнат да ни възприемат така.

— Чувала ли си за бунтовете в Грийнууд през 1920? Тези афроамерикански войници също бяха част от Тулса и Тулса им видя сметката.

— Вече не сме 1920. — Нямах смелост да срещна погледа й, но вътре в себе си знаех, че постъпвам правилно. — Неферет, интуицията ми подсказва да постъпя така.

Изражението й се смекчи.

— А аз ти казах да се вслушваш в интуицията си, нали така? — Кимнах. — С каква благотворителност точно искаш да се занимаваш, ако допуснем, че хората изобщо ти позволят да им помагаш?

— О, мисля, че ще приемат на драго сърце. Мислех да се свържа с организацията за защита на уличните котки.

Неферет отметна глава назад и се засмя.

ОСМА ГЛАВА

Вече бях преполовила пътя към общежитието, когато си спомних, че не съм казала на Неферет нищо за духовете, но вече нямах желание да се връщам и да подхващам тази тема. Разговорът, който вече проведохме, напълно ме изтощи и въпреки изискания интериор и красивите гледки нямах търпение да се махна от там. Най-много исках да се прибера в стаята си и да разкажа на Стиви Рей цялата тази история с Лорън, а после да се отпусна пред телевизора и да забравя ужасното предчувствие, което имах за изчезването на Крис. Както и, че сега съм Голямата Работа, една от най-популярните ученички в училището. Както и да е. Исках поне за кратко да бъда себе си, за всичко останало имах достатъчно време. Утре ще си направя записки за това, което ще казвам пред „Дъщерите на мрака“ в неделя. Може би също така трябва да се поупражнявам и за Ритуала. Това ще е първото ми публично призоваване и стомахът ме сви, като си го помислих.

Спомних си също, че за следващия ден имам да пиша есе по социология. Вярно е, че Неферет ме освобождава от повечето домашни, за да имам време да чета учебника за шести курс, но аз полагах максимални усилия да бъда „нормална“ (каквото и да значи това, защото съм тийнейджърка и вампир новак — две неща, които са много далеч от нормалното), което значи, че пишех домашни, когато и останалата част от класа го правеше. Наложих се да се върна до училището, за да взема учебниците и тетрадките си от шкафа. Той се намираше в кабинета на Неферет, но аз я оставих да пие вино с някои от преподавателите и не се притеснявах, че е възможно да подслушам още някой ужасен разговор.

Както обикновено вратата беше отключена. Защо да използваш ключалки, когато имаш вампирска интуиция, с която да сплашваш учениците почти до смърт? Вътре беше тъмно, но нямаше значение. Макар и белязана само преди месец, вече можех да виждам добре и без светлина. Така даже е по-добре силната светлина ужасно дразни очите ми. А дневната е абсолютно непоносима.

Поколебах се за миг, преди да отворя шкафчето си. Замислих се, че не съм виждала слънчева светлина от месец. Дори не се бях сещала за това. Странно.

Разсъждавах над особеностите на новия си живот, когато забелязах лист хартия, поставен на горния рафт в шкафчето ми. Той потрепна от течението, когато рязко отворих вратичката. Хванах го, за да не полети, и се смаях, когато осъзнах какво е.

Поезия.

Или по-точно стихотворение. Беше кратко, написано с красив почерк. Прочетох го няколко пъти, като осъзнах какво е. Хайку.

*Древна кралица в какавида още спи.
Ще разгърне ли криле?*

Докоснах с пръст всяка дума. Знаех кой го е писал. Имаше само един възможен отговор. Сърцето ми подскочи и аз прошепнах неговото име:

— Лорън...

— Стиви Рей, напълно сериозна съм. Като казвам, че трябва да се закълнеш да не споменаваш нищо на никого, имам предвид точно това. И като казвам никого, имам предвид предимно Близначките и Деймиън.

— Зоуи, казах ти вече, че можеш да ми имаш доверие. Заклевам се. Какво още да направя, да си прережа вените ли? — Не отговорих. — Зоуи, наистина можеш да ми се довериш. Гарантирам ти.

Вгледах се в лицето на най-добрата си приятелка. Трябваше да поговоря с някого. Попитах интуицията си за знак дали мога да говоря със Стиви Рей и ми се стори, че би било напълно безопасно.

— Извинявай. Знам, че мога да ти се доверя. Просто съм... не знам. — Поклатих глава, разстроена от собственото си объркване. — Добре. Днес се случиха доста странни неща.

— Имаш предвид по-странни от обичайните, които се случват тук ежедневно?

— Да. Лорън Блейк дойде в библиотеката днес, докато бях там. Той беше първият човек, с когото споделих новите си идеи за Съвета и Префектите.

— Лорън Блейк? Най-красивият мъж, когото някога сме виждали? О, боже мой! По-добре да седна. — Тя се тръшна на леглото си.

— Да, точно него имам предвид.

— Не мога да повярвам, че нищо не си ми казала досега. Сигурно си умирала да споделиш.

— Това не е всичко. Той... ъ-ъ-ъ... ме докосна. И то не само веднъж. Всъщност... видях го повече от веднъж днес. Насаме. И мисля, че ми е написал стихотворение.

— Какво?!

— Ами в началото си мислех, че всичко е съвсем невинно и само си въобразявам разни неща. В библиотеката си говорихме само за идеите, които имам за „Дъщерите на мрака“ Не мислех, че това изобщо значи нещо. Но той докосна белега ми.

— Кой от всичките? — Очите на Стиви Рей бяха огромни и кръгли, сякаш всеки момент ще изскочат.

— Този на лицето ми. Поне тогава.

— Какво имаш предвид с поне тогава!

— Ами... след като приключих с часа по езда, не бързах да се прибирам и реших да се разходя покрай западната стена. Лорън беше там.

— О, боже мой! Какво стана?

— Мисля, че ме сваляше.

— Мислиш?

— Усмихвахме се един на друг и се смеехме.

— И на мен ми звучи като свалка. Господи, той е толкова невероятен!

— Ти ли ми го казваш? Като ми се усмихне, направо не мога да си поема дъх. И слушай сега — изрецитира ми хайку, написано от поет, който гледал своята любима гола на лунна светлина.

— Сигурно се шегуваш! — Стиви Рей започна да си прави вятър с ръка. — Кажи за докосването.

Поех си дълбоко дъх.

— Беше наистина объркващо. Всичко вървеше много добре. Както казах, разговаряхме и се смеехме. Тогава той каза, че е сам навън, защото искал по този начин да получи вдъхновение, за да напише хайку...

— Това е невероятно романтично!

Кимнах и продължих:

— Знам. Както и да е. Обясних му, че не съм искала да преча на вдъхновението му, а той каза, че много неща могат да го вдъхновят, не само нощта. И ме попита дали искам да бъда неговото вдъхновение.

— Ега ти!

— Точно това си помислих и аз!

— Но си отговорила, че с удоволствие ще бъдеш неговото вдъхновение.

— Именно.

— И... — Стиви Рей ме подкани нетърпеливо.

— Той поиска да види татуировките ми. Тези на раменете и гърба.

— Не може да бъде!

— Направи го.

— Човече, бих си съблякла блузата по-бързо, отколкото може някой да мигне.

Засмях се.

— Е, аз не си съблякох блузата, но си свалих якето. Всъщност той ми помогна.

— Да не би да ми казваш, че Лорън Блейк, най-добрия вампирски поет и най-привлекателен двукрак екземпляр на света, ти е помогнал да си свалиш якето като старовремски джентълмен?

— Да, точно така. — Демонстрирах ѝ, като смъкнах якето си до лактите. — И тогава не знам какво точно ми стана, но изведнъж вече не бях нервна и не се притеснявах, че се държа глупаво. Смъкнах презрамката си ето така. — Показах ѝ как я свалих и открих голяма част от рамото и гърба си, както и солидна част от гърдите си. Особено като се има предвид, че бях с най-хубавия си черен сутиен. — И тогава той ме докосна отново.

— Къде?

— Проследи с пръст орнаментите на татуировката ми по рамото и гърба. Каза, че изглеждам като древна вампирска кралица. И тогава

ми изрецитира хайкуто.

— Ега ти!

Седнах на леглото си, облякох се и въздъхнах.

— Да, беше поразително за миг. Сигурна съм, че между нас припламнаха искри. Мисля, че той почти ме целуна. Поне съм сигурна, че му се искаше да го направи. Но тогава най-неочаквано той се промени. Изведнъж стана учтив и любезен, благодари ми, че съм му показала татуировките си, и изчезна.

— Е, това не е особена изненада.

— За мен беше адски неочаквано. Искам да кажа... в един момент се взира в очите ми и по всякакъв начин ми показва, че ме желае, а в следващия — нищо.

— Зоуи, той е учител. Ти си ученик. Това е вампирско училище, със съвсем различни правила, но някои неща не се променят. Учениците са забранена територия за учителите.

Прехапах устни, после подхвърлих:

— Всъщност той преподава само почасово и временно.

Стиви Рей поклати глава.

— Ако това изобщо има някакво значение.

— Това не е всичко. Виж какво намерих преди малко в шкафчето си.

Подадох ѝ листчето с хайкуто.

— О, боже мой! Това е толкова романтично! Направо ще умра. Как? Как докосна татуировката на гърба ти?

— А ти как мислиш? С пръст. Проследи извивките. — Все още можех да почувствам топлината на неговото докосване.

— Рецитира ти любовна поезия, докосва татуировките ти, а после написва хайку за теб. — Тя въздъхна замечтано. — Сякаш сте Ромео и Жулиета, сякаш цялата работа със забранената любов... — Както си вееше с ръка драматично, изведнъж спря и се изправи на леглото. — О, ами Ерик?

— Какво за него?

— Той ти е гадже, Зоуи!

— Официално не е — смутих се.

— Е, какво трябва да направи, че да стане официално? Да падне на колене? Беше очевидно, че цял месец излизате на срещи.

— Знам... — казах отчаяно.

— В такъв случай повече ли харесваш Лорън, отколкото Ерик?

— Не! Да. По дяволите, не знам. Но Лорън е цял един нов свят. И като че ли няма как да имаме връзка. — Но не бях напълно сигурна в това. *Нямаше ли как да се срещаме тайно? Искях ли нещо такова?*

Сякаш прочела мислите ми, Стиви Рей каза:

— Може да се промъкваш тайно и да се срещате.

— Това е нелепо. Той сигурно изобщо не изпитва същото към мен. — Но още като го казах, си спомних топлината на тялото му и желанието в очите му.

— Ами ако го изпитва? Знаеш, че си различна. Никой от нас няма белег, подобен на твоя. Никой никога не е имал дарба за петте елемента. Може би правилата не важат за теб.

Стомахът ме присви. Още с идването си в „Дома на нощта“ се надявах да мога да намеря своето място тук. Искях училището за вампири да стане мой дом и да намеря приятели, които да бъдат моето семейство. Не понасях да съм различна и не изгарях от желание да нарушавам правилата. Поклатих глава и въздъхнах:

— Не искам да бъде така, Стиви Рей. Искам просто да бъда нормална.

— Знам — отвърна тя. — Но ти си различна. Всички го виждат. А искаш ли Лорън да те харесва?

Въздъхнах.

— Все още не знам какво искам. Освен че никой не трябва да научава за мен и Лорън.

— Устните ми са запечатани. — Стиви Рей се направи, че си заключва устата и изхвърля ключа. — Никой няма да изкопчи и дума от мен! — изфъфли забавно тя през стиснати устни.

— Мамка му! Това ми напомня, че Афродита ме видя с Лорън!

— Тази вещица те е проследила чак до стената?

— Не, не. Там никой не ни видя. Афродита влезе в библиотеката, когато той докосваше лицето ми.

— Мамка му!

— Точно така, мамка му! Но има и още. Сещаш ли се, че закъснях за часа по испански, защото исках да говоря с Неферет? Но не говорих. Отидох до кабинета ѝ, а вратата беше открехната, така че чувах какво става вътре. Афродита беше там.

— Тази кучка те е издала!

— Не съм сигурна, чух малка част от разговора.

— Предполагам, че си си изкарала акъла, когато Неферет те извика да вечеряш с нея.

— Напълно.

— Нищо чудно, че изглеждаше така пребледняла. Сега всичко си идва на мястото. — Тя изведнъж ококори очи. — Афродита създаде ли ти някакви проблеми с Неферет?

— Не. Неферет ми каза, че виденията на Афродита вече не били валидни, защото Никс ѝ отнела дарбата. Така че каквото ѝ да ѝ е казала, Неферет не ѝ е повярвала.

— Това е добре.

— Не, не е добре. Неферет се държала прекалено рязко. Тя разплака Афродита. Сериозно ти казвам, Стиви Рей, Афродита беше смазана от думите на Неферет. Да не говорим, че изобщо не звучеше като себе си.

— Зоуи, не мога да повярвам, че отново обсъждаме това. Не трябва да съжаляваш Афродита.

— Стиви Рей, ти не ме разбра. Не става дума за Афродита, а за Неферет. Тя беше много жестока. Дори Афродита да е изключарила това, което видя, реакцията на Неферет не беше правилна. Освен това имам лошо предчувствие.

— За Неферет ли?

— Да... не... не знам. Не е само за Неферет. Сякаш е смесица от много неща. Изведнъж много работи се объркаха — Крис... Лорън... Афродита... Неферет. Нещо става, Стиви Рей. — Тя гледаше много объркана и аз осъзнах, че се нуждае от типична за Оклахома аналогия, за да ме разбере по-добре. — Нали знаеш какво става точно преди да се появи торнадо? Небето е все още ясно, но се появява студен вятър, който непрекъснато си сменя посоката. Усеща се, че нещо се задава, но невинаги знаеш какво точно. Ето така чувствам нещата в момента.

— Все едно се задава буря?

— Да. Голяма буря.

— Значи искаш от мен да...

— Да ми помогнеш да предотвратя бурята.

— Мога да го направя.

— Благодаря ти.

— Но нека преди това направим нещо по-приятно. Деймиън е взел „Мулен Руж“ от видеотеката, а Близначките са се докопали до истински чипс и недиеетичен сос. — Тя хвърли поглед на часовника си с лика на Елвис. — Най-вероятно вече ни чакат долу и се ядосват, че се бавим.

Харесва ми, че мога да споделя и най-разтърсващата новина със Стиви Рей. Тя първо реагира бурно, после заговаря за нещо съвсем обикновено като филми и чипс. С нея се чувствах нормална и земна, сякаш не всичко бе чак толкова заплетено и объркано. Усмихнах ѝ се.

— „Мулен Руж“? Това май значи Юън Макгрегър?

— Определено. Тъкмо ще се порадваме на хубавия му задник.

— Ти го каза. Да тръгваме. И не забравяй...

— Ей, знам, знам. Да не казвам нищо на никого. — Тя се усмихна дяволито: — Чакай да го кажа за последно: Лорън Блейк е хлътнал по теб!

— Сега готова ли си?

— Да.

— Надявам се някой да се е сетил да ми вземе кола.

— Зи, побъркваш се с тази кола.

Засмях се и се почувствах по-добре, докато слизахме по стълбите към общото помещение. Деймиън и Близначките се бяха настанили пред един от телевизорите и ни помахаха. Стиви Рей се оказа права. Те набиваха истински чипс и се бяха омазали с калоричен сос с лук. Знам, че звучи гадно, но всъщност е много вкусно. Стана ми още по-приятно, когато Деймиън ме посрещна с чаша кола.

— Хора, много се забавихте — укори ни той и ни направи място на дивана.

— Съжалявам — каза Стиви Рей и добави с усмивка към Ерин: — Наложил се да облекча нуждите на храносмилателната си система.

— Чудесен пример за наричане на нещата с истинските им имена — отвърна доволно Ерин.

— Моля ви, просто пуснете филма — настоя Деймиън.

— Момент, дистанционното е у мен.

— Чакай! — извиках. Звукът беше изключен, но аз видях, че дават новините по 23-ти канал. Лицето на водещата беше тъжно и сериозно. Долу на екрана имаше надпис „Тялото на момчето е намерено“ — Пусни звука.

— И ето водещата ни новина от сутринта. Тялото на изчезналия футболист Крис Форд беше намерено в късния петъчен следобед от двама гребци на каяк. Тялото е било заклещено край скалите покрай шлеповете с пясък, използвани в района на дваисет и първа улица за направата на по-спортни завои в реката. Източниците ни твърдят, че момчето е починало от кръвозагуба, причинена от множество разкъсвания, като най-вероятно е било нападнато от животно. Ще имаме повече информация след официалната медицинска експертиза.

Тъкмо се бях успокоила и стомахът отново ме сви. Почувствах ужасен студ. Но лошите новини не бяха приключили.

— На фона на тази трагедия научихме, че още едно момче от отбора на „Съюза“ е в неизвестност. — Картината превключи на снимка на друг футболист в червено-бял екип. — Брад Хиджънс е бил видян за последен път в петък след училище на площад „Утика“ където е разлепвал снимката на изчезналия преди това Крис Форд. Брад е не само съотборник на Крис, но и негов братовчед.

— О, боже! Футболистите на „Съюза“ започнаха да измират като мухи възкликна Стиви Рей. Тя ме погледна и пребледня. — Зоуи, как си? Не изглеждаш много добре.

— И него го познавам.

— Това е странно — промълви Деймиън.

— Те двамата бяха винаги заедно по купони. Всички ги познаваха, защото са братовчеди, въпреки че Крис е чернокож, а Брад бял.

— На мен ми звучи съвсем нормално — каза Шуони.

— И на мен така, сестра ми.

Едва ги чувах, защото главата ми бучеше.

— Трябва да се поразходя.

— Ще дойда с теб — веднага заяви Стиви Рей.

— Не, ти остани тук и гледай филма. Аз... аз просто имам нужда от малко свеж въздух.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Няма да се бавя особено. Ще се върна навреме, за да видя задника на Юън.

Имах чувството, че усещам в гърба си притеснения поглед на Стиви Рей (и чувах как Близначките спореха с Деймиън дали наистина

ще видят задника на Юън). Побързах да напусна общежитието и излязох навън в студената ноемврийска нощ.

Без да се замислям се отклоних от основната пътека, която води към сградата на училището, защото нямах желание да срещам никого. Положих усилия да дишам нормално. Какво, по дяволите, ставаше с мен? Гърдите ме боляха, а стомахът ми беше на топка. Бученето в ушите ми като че ли утихна, но нямаше никакво спасение от паниката, която ме обгръщаше като плащ. Всичко в мен крещеше: *Нещо не е наред! Нещо не е наред! Нещо не е наред!*

Както се разхождах, ми направи впечатление, че небето вече не е ясно и обсипано със звезди. Заоблачи се, нежният хладен ветреца се превърна в силен студен вятър и листата на дърветата започнаха да капят като дъжд върху мен. Миризмата на земя и въздух се смесваше с тази на мрака... по някакъв начин това ме успокои и шумът от гонещите се мисли и притеснения отстъпи място на разума и ми даде възможност да помисля.

Тръгнах към конюшните. Ленобия ми беше казала, че мога да ходя при Персефона винаги, когато имам нужда да помисля и да бъда сама. Определено имах нужда от това.

Наближих конюшните и тъкмо започна да ме обзема спокойствие, когато дочух някакъв звук. В началото не разбрах какво е, защото бе доста приглушен. После си помислих, че сигурно е Нала. Най-вероятно ме беше проследила. Огледах се и я повиках.

Звукът стана по-отчетлив... и не го издаваше котка. Някакво движение близо до плевнята привлече погледа ми и забелязах, че близо до входната врата има някой.

Тъмната фигура отново помръдна... Приличаше на вампир или новак. Седеше, но някак прегърбено. Звукът отново се появи. От това разстояние вече чувах, че звучи като ридание, сякаш страдеше.

Изпитах инстинктивно желание да побягна, но не можех. Нямаше да е правилно. Освен това го почувствах нещо отвътре ми казваше, че не бива да си тръгвам. Каквото и да се случваше тук, трябваше да се изправа срещу него.

Поех си дълбоко дъх и се приближих:

— Хей, добре ли си?

— Не! — прошепна фигурата зловещо.

— Мога ли да ти помогна? — попитах.

Опитвах се да разпозная в сенките кой стои там. Мисля, че започнах да различавам светла коса и ръце, закрили лицето...

— Водата! Водата е толкова студена и дълбока! Не мога да изляза... не мога да изляза!

Тя махна ръце от лицето си и погледна към мен, но аз вече се бях досетила коя е. Познах гласа ѝ. Освен това познах какво се случваше. Приблжих я бавно. Тя ме гледаше втренчено, а лицето ѝ беше цялото в сълзи.

— Хайде, Афродита. Имаш видение, трябва да те заведе при Неферет.

— Не! — изпъшка тя. — Не ме води при нея. Тя няма да ме послуша. Тя... тя не ми вярва вече.

Спомних си какво беше казала Неферет за Афродита — че Никс е отнела дарбата ѝ. Защо изобщо трябва да се забърквам в това? Кой знае какво е намислила. Сигурно прави опит да привлече внимание, а аз нямах време за такива глупости.

— Добре. Да кажем, че и аз не ти вярвам. Стой си тук и си получавай видението. Аз си имам други неща за правене.

Обърнах се и тръгнах към конюшната, но тя ме сграбчи за китката с треперещата си ръка.

— Трябва да останеш! — каза тя, а зъбите ѝ тракаха. Очевидно ѝ беше трудно да говори. — Трябва да изслушаш видението.

— Не, не трябва. — Освободих се от хватката ѝ. — Каквото и да става, то не ме засяга. Оправяй се сама с него.

Този път се обърнах и тръгнах да се отдалечавам по-бързо. Но не достатъчно бързо. Следващите ѝ думи ме пронизаха:

— Трябва да ме изслушаш. Ако не го направиш, баба ти ще умре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— За какво, по дяволите, говориш!? — извиках аз.

Тя дишаше тежко, на пресекулки и от време на време забелваше очи. Дори в този мрак различавах снежнобялото на очите ѝ. Хванах я за раменете и я разтърсих.

— Кажи ми какво виждаш!

Полагайки усилие да се контролира, тя кимна едва-едва.

— Ще ти кажа. Просто остани с мен.

Седнах зад нея на пейката и я оставих да сграбчи ръката ми, без да ми прави впечатление, че я стискаше толкова силно, сякаш ще я счупи, и че адската кучка всъщност ми е враг. Без да обръщам внимание на нищо, освен на това, че баба може би е в опасност.

— Никъде няма да ходя — уверих я. После си спомних как Неферет я подканваше. — Кажи ми какво виждаш, Афродита?

— Вода! Ужасно е... толкова тъмна и толкова студена. Всичко се обърка... Не мога... не мога да отворя вратата на проклетия „Сатурн“

Стомахът ме сви. Колата на баба беше точно „Сатурн“. Купи си я, защото се смяташе за изключително сигурна кола, която може да ти помогне да оцелееш при всякакви обстоятелства.

— Но къде е колата, Афродита? Каква е тази вода?

— Река Арканзас. Мостът... пропаднал е. — Тя се разрида ужасено. — Колата пред мен пада и се удря в шлепа. Цялата гори! Вътре са малките момчета... те са в колата!

Преглътнах тежко.

— Добре, кой мост? Кога?

Афродита се напрегна и затрепери.

— Не мога да изляза! Не мога да изляза! Водата е... — Тя издаде ужасяващ звук, сякаш се давеше, и се отпусна на пейката.

— Афродита! — Отново я разтърсих. — Събуди се! Трябва да ми кажеш какво вижда!

Клепачите ѝ бавно се раздвижиха. Този път не се показва бялото, а очите ѝ изглеждаха нормално. Тя издърпа грубо ръката си от моята и

закри лицето си с коса. Забелязах, че цялата е изпотена. Примигна още няколко пъти, преди да срещне погледа ми. Не можех да разчета нищо друго, освен изтощение в погледа и гласа ѝ.

— Добре е, че остана — обади се тя най-последно.

— Кажи ми какво видя. Какво се случи с баба ми?

— Мостът, по който минаваше с колата си, се срути, тя падна в реката и се удави — каза Афродита равнодушно.

— Не, не, това няма да се случи. Кажи ми кой е мостът. Кога се случва? Как? Аз ще го спра.

Устните на Афродита се разтеглиха в лека усмивка.

— О, да не би изведнъж да ми повярва?

Страхът за баба беше като изгаряща болка в мен. Хванах я за ръката и я задърпах да стане.

— Хайде, да тръгваме.

Тя се опита да се издърпа от мен, но беше прекалено отпаднала и не успя.

— Къде?

— При Неферет, разбира се. Тя ще оправи тази гадост, а ти определено ще ѝ разкажеш всичко.

— Не! — изкрещя Афродита. — Не, няма да ѝ кажа нищо. Заклевам се, че няма. Ще кажа, че не помня нищо, освен моста и водата.

— Неферет ще изкопчи цялата информация от теб.

— Не, няма да може. Ще разбере, че лъжа и че крия нещо, но няма да знае какво. Ако ме заведеш при нея, баба ти ще умре.

Почувствах се толкова зле, че започнах да треперя.

— Какво искаш, Афродита? Искаш ли отново да си лидер на „Дъщерите на мрака“? Готово, отстъпвам ти мястото. Само ми кажи подробностите за инцидента.

Следа от болка премина по бледото лице на Афродита.

— Ти не можеш да ми го върнеш, Неферет трябва да го направи.

— Тогава какво искаш?

— Искам да ме слушаш и да разбереш, че Никс не е отнела дарбата ми. Да повярваш, че виденията ми са истински. — Тя ме погледна в очите. Гласът ѝ беше тих и решителен. — Освен това искам да ми дължиш услуга. Някой ден ти ще станеш могъща и силна Висша

жрица, много по-силна дори от Неферет. Някой ден аз може би ще се нуждаю от закрила и тогава ще ми върнеш дължимото.

Понечих да кажа, че няма начин да я защита от Неферет. Не и сега. А може би дори никога. Няма и да искам. Афродита сама се провали, а аз вече съм виждала колко себична и зла може да бъде. Не исках да ѝ дължа услуга. Не исках да имам нищо общо с нея.

Но също така нямах избор.

— Добре. Няма да те водя при Неферет. Сега ми кажи какво видя.

— Първо ми дай думата си, че ще ми дължиш услуга. И имай предвид, че това не е празно обещание като при хората. Когато вампир даде думата си, независимо дали новак или възрастен, той се обвързва да изпълни обещаното.

— Ако ми кажеш как да спася баба си, ти обещавам, че ще ти дължа услуга.

— По мой избор — каза тя лукаво.

— Каквато и да е.

— Трябва да го кажеш и да се закълнеш както трябва.

— Ако ми кажеш как да спася баба, ти давам думата си, че ти дължа услуга по твой избор.

— Беше изречено. Така и ще бъде извършено — прошепна тя.

От гласа ѝ ме полазиха тръпки.

— Слушам те.

— Първо трябва да поседна. — Тя отново започна да трепери и се свлече на пейката.

Седнах до нея и зачаках нетърпеливо да се съвземе. Когато заговори, се ужасих. Усещах, че видението е истинско. Ако Никс бе ядосана на Афродита, поне тази вечер не го показваше.

— Този следобед баба ти ще тръгне към Тулса. — Тя млькна и завъртя леко глава настрани, сякаш слушаше какво ще ѝ каже вятърът. — Имаш скоро рожден ден. Тя ще иде до града, за да ти купи подарък.

Изненадах се. Афродита беше права, през декември имам рожден ден. Имам нещастieto да съм родена на двацет и четвърти декември и никога досега не съм си празнувала рождения ден както трябва. Всички винаги го бъркаха с Коледа. Дори миналата година, когато ставах на шестнайсет и трябваше да си направя най-готиното парти, не

се получи нищо особено. Много е досадно... Поклатих глава. Сега не бе моментът да се оплаквам от лошия си късмет с рождения ден.

— Добре, значи тя идва до града този следобед и какво се случва?

Афродита присви очи, сякаш се опитваше да види нещо в мрака.

— Странно е. Обикновено мога да кажа съвсем точно защо се случват тези инциденти. Като самолетът, който имаше технически проблем, и т.н. Но този път толкова се бях концентрирала върху баба ти, че не знам защо мостът се срути. — Тя ме погледна. — Може би защото за пръв път имам видение, в което умира някой, когото разпознавам. Това ме разконцентрира.

— Тя няма да умре! — отсякох.

— Тогава не бива да стига до моста. Забелязах часовника на таблото в колата, показваше три и петнайсет, затова съм сигурна, че ще се случи този следобед.

Машинално погледнах часовника си. Показваше шест и десет, след час щеше да се съмне (а аз щях да съм в леглото), което значи, че баба ще е будна. Тя се събужда по изгрев-слънце и излиза да се поразходи. След това се прибира в уютната си къщичка и си приготвя лека закуска, преди да се заеме с работата по лавандуловата ферма. Ще ѝ се обадя и ще ѝ кажа да си остане въщи, за да е сигурно, че никъде няма да ходи с колата в този ден. Всичко с нея ще е наред. Ще се погрижа за това. После се сетих нещо друго. Погледнах към Афродита.

— А другите хора? Ти спомена за някакви деца и че колата им е пропаднала и се е запалила.

— Да.

— Какво „да“?! — извиках насреща ѝ.

— Гледах от позицията на баба ти и видях как няколко други коли покрай мен пропаднаха и се разбиха. Всичко стана много бързо и не мога да кажа точно колко бяха.

Тя не каза нищо повече и аз поклатих глава с отвращение.

— А как ще ги спасим? Ти спомена, че сред загиналите има малки момчета!

Тя вдигна рамене.

— Видението ми беше объркващо. Не мога със сигурност да кажа къде се случва, а само кога, защото видях датата и часа на таблото в колата на баба ти.

— Значи просто ще оставиш всички тези хора да умрат?

— Какво ти пука? Нали баба ти ще се спаси?

— Отвращаваш ме, Афродита! Интересуваш ли се от някой друг, освен от себе си?

— Какво значение има, Зоуи? Ти да не би да си перфектна? А на теб пука ли ти за някой друг, освен за баба ти?

— Естествено, че съм най-притеснена за нея! Обичам я! Но не искам и другите да пострадат. А това няма да се случи, ако имаме повече информация. Така че трябва да се постарая да видиш за кой мост става дума.

— Казах ти вече на коя река е мостът. Но не мога да кажа кой точно мост.

— Замисли се по-сериозно! Какво още видя?

Афродита затвори очи. Гледах я как сви вежди.

— Чакай, виждам знак. Това е мост Ай-40, който се намира веднага след бариерата близо до водопада Уебър. — Тя отвори очи. — Вече знаеш къде и кога. Не мога нищо повече да ти кажа. Струва ми се, че някаква лодка, подобна на шлеп, се удря в моста, но това е всичко, което знам. Не виждам нищо, с което да идентифицирам лодката. Така че как смяташ да го предотвратиш?

— Не знам още, но ще го направя.

— Е, докато обмисляш как да спасиш света, аз ще се прибера в стаята си, за да си оправя ноктите. Неизрядният маникюр е нещо, което никак не понасям.

— Знаеш ли, да имаш скапани родители не е оправдание за такъв гаден характер като твоя — казах след нея.

Тя се спря за миг, после се обърна. Очите ѝ бяха присвити от злоба.

— Ти пък какво знаеш за това!?

— За твоите родители ли? Не много. Само това, че те контролират и че майка ти е истински кошмар. Или имаш предвид за скапаните родители по принцип? За тях знам много. Живея с такива, откакто майка ми се омъжи повторно преди три години. Гадно е, но не е оправдание да бъдеш кучка.

— Пробвай не три, а осемнайсет години, и то много по-кошмарни от това, което си видяла, и тогава може да добиеш представа. Просто нищо не си видяла. — И после, също като старата

Афродита, която добре познавах и не можех да понасям, тя се фръцна и си тръгна с типичната походка, включваща въртене на задника.

— Проблеми. Това момиче има сериозни проблеми.

Седнах на пейката и започнах да ровя в чантата си за мобилния телефон. Бях довольна, че винаги го нося със себе си, дори когато съм принудена да го държа с изключен звук и без вибрация. Причината си има име — Хийт. Той е почти бившето ми гадже и откакто с вече бившата ми най-добра приятелка Кайла дойдоха да ме „измъкнат от тук“ (точно така се изразиха идиотите), Хийт се влюби още по-непоправимо в мен. Вината не е само негова. Аз бях тази, която опита кръвта му и започна цялата работа с Отпечатването. Както и да е. Дори когато съобщенията от него намаляха от милиони (имах предвид двайсетина) на ден до към две-три, пак предпочитам да държа звука на телефона си изключен, за да не ми досажда. Естествено, като го отворих, видях няколко пропуснати повиквания, всички от Хийт. Нямаше съобщения. Явно започваше да схваща.

Баба звучеше сънена, когато вдигна телефона, но щом позна, че съм аз, веднага се зарадва.

— О, Зоуи! Толкова е приятно да се събудя от твоя глас.

Усмихнах се:

— Липсваш ми, бабо.

— И ти ми липсваш, съкровище.

— Бабо, причината да ти се обадя е малко странна, но трябва да ми се довериш.

— Разбира се, че ти се доверявам — отвърна тя без колебание.

Тя е толкова различна от майка ми, че просто се чудя как е възможно да са роднини.

— Добре, значи днес следобед планираш да отидеш до Тулса, за да напазаруваш, нали така?

След кратко мълчание тя се засмя.

— Явно не е възможно да се скрие изненада за рождения ден от един вампир.

— Трябва да ми обещаеш нещо, бабо. Обещай ми, че никъде няма да ходиш днес. Няма да се качваш на колата. Няма да караш. Просто стой вкъщи и си почивай.

— Какво има, Зоуи? — Поколебах се за миг, защото не знаех как да ѝ го кажа. Тогава тя, със своята вродена способност да ме разбира

перфектно, продължи: — Не забравяй, че можеш да ми кажеш всичко, Зоуи. Аз ти вярвам.

Не бях забелязала, че съм затаила дъх, преди да чуя това.

— Мостът Ай-40, който се намира на река Арканзас, близо до водопада Уебър, ще се срути. Предполага се, че ти ще си там в този момент и ще загинеш. — Казах последната част тихо, почти шепнешком.

— О! О, боже! По-добре да седна.

— Бабо, добре ли си?

— Предполагам, че да, но се чувствам леко замаяна от новината. — Сигурно бе взела вестник, защото чувах как си вее с нещо. — Как разбра за това. Имаш видения ли?

— Не аз. Афродита.

— Момичето, което беше лидер на „Дъщерите на мрака“? Мислех, че вие двете не сте близки.

— Не сме. Определено не сме. Но я видях случайно, докато получавахте видението, и разбрах за какво се отнася.

— Вярваш ли на това момиче?

— Ни най-малко, но вярвам в силата ѝ. И я видях точно по време на видението. Беше... беше сякаш е там, с теб. Беше ужасно. Тя видя как колата пропада и онези малки момчета загиват... — Затаих дъх. Внезапно осъзнах случващото се. Баба наистина можеше да загине днес.

— Чакай. Значи има и други хора в тази катастрофа?

— Да. Когато мостът се срутва, няколко коли пропадат в реката.

— А как ще ги спасим?

— Аз ще се погрижа за това. Ти само си остани вкъщи.

— Дали пък да не отида до моста, за да помогна?

— Не! Стой далече оттам. Ще се погрижа никой да не пострада. Обещавам. Но трябва да съм сигурна, че ти ще си в безопасност.

— Добре, миличка, вярвам ти. Не се притеснявай за мен. Ще бъда на сигурно място вкъщи. Ти се погрижи за каквото трябва и ако се нуждаеш от мен, обаждай се. По всяко време.

— Благодаря ти, бабо. Много те обичам.

— Аз също те обичам, у-вет-си а-ге-хут-са.

След като затворих телефона, постоях малко там, опитвайки се да се успокоя и поне да спра да треперя. Планът вече се зараждаше в

главата ми и нямах никакво време за губене. Трябваше да се залавям за работа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо не кажем на Неферет? Тя ще оправи всичко само с няколко телефонни обаждания, като миналия месец, когато Афродита получи видение за самолетната катастрофа на летището в Денвър предложи Деймиън.

Прибрала се бях в общежитието по най-бързия начин и събрах групичката, за да им разкажа видението на Афродита.

— Тя ме накара да ѝ обеща, че няма да казвам на Неферет. Двете са в доста кофти отношения в момента.

— Въпрос на време беше Неферет да забележи каква кучка е Афродита — каза Стиви Рей.

— Гадна крава — допълни Шоуни.

— Адска вещица — пригласяше ѝ Ерин.

— Да, да. Няма голямо значение каква е точно. Сега се интересуваме от виденията ѝ и хората, които трябва да спасим.

— Чух, че виденията ѝ вече не са достоверни, защото Никс ѝ е обърнала гръб — каза Деймиън. — Може би това е причината, поради която не иска да ходите при Неферет. Сигурно си е скалпила цялата история и иска да ти изкара акъла, за да направиш някоя глупост, с която да те компрометира и да ти докара проблеми.

— И аз бих си помислила същото, ако не я бях видяла по време на видението. Не си измисляше, сигурна съм.

— Но дали ти казва цялата истина? — попита Стиви Рей.

Замислих се за секунда. Афродита ми беше намекнала, че може да прикрие части от виденията си пред Неферет. Какво ме караше да си мисля, че не може да ги скрие и от мен? Тогава си спомних преbledнялото ѝ лице, силата, с която стискаше ръката ми, и паниката в гласа ѝ, когато последва баба ми в смъртта. Побиха ме тръпки.

— Да, каза ми цялата истина. Налага се да се доверите на интуицията ми. — Погледнах приятелите си. Никой от тях не беше доволен от създалата се ситуация, но бях сигурна, че до един ми имат доверие и мога да разчитам на тях. — Така, ето какво ни предстои.

Вече се обадох на баба да я предупредя да си стои вкъщи, но на моста ще има няколко други коли. Трябва да намерим начин да спасим тези хора.

— Афродита ти е казала, че шлеп се удря в моста и го събаря, нали така? — попита Деймиън. — Кимнах. — Тогава казваш, че си Неферет и се обаждаш където тя би се обадила — на някоя служба, която отговаря за транспорта по река Арканзас. Обясняваш, че една от твоите ученички е получила видение за трагедията. Хората се доверяват на Неферет, защото тя не един път е предотвратявала истински трагедии. Не биха се осмелили да не ѝ повярват.

— Помислих си за това, но няма да стане, защото Афродита не успя да види лодката ясно. Тя даже не беше сигурна, че е шлеп. Така че изобщо не знам кого да потърся и на кого да се обадя, за да го предотвратим. А и не мога да се престоря на Неферет. Това е много нередно. Само си помислете как ще загазя. А и как да сме сигурни, че човекът, на когото ще се обадя, после няма да ѝ звънне, за да я попита още нещо или за да ѝ докладва как вървят нещата. Тогава адски ще загазя.

— Представям си много грозна сцена — каза Шоуни.

— Освен това Неферет ще разбере, че вещицата пак е имала видение и обещанието ти ще се прецака — добави Ерин.

— Добре, значи спирането на лодката отпада, представянето за Неферет също. Остава ни само затварянето на моста като вариант — каза Деймиън.

— И аз за това си помислих.

— Бомбена заплаха! — извика внезапно Стиви Рей.

Всички я зяпнахме.

— А? — погледна с недоумение Ерин.

— Я обясни — подкани я Шоуни.

— Ще се обадим, както правят онези откачалки, които казват, че има бомба.

— Това може да свърши работа — каза Деймиън. — Когато има бомбена заплаха в някоя сграда, винаги я евакуират. Кое то значи, че ако има бомбена заплаха за мост, той ще е затворен поне докато разберат има ли наистина бомба или не.

— Ако звънна от мобилния, дали ще прихванат кой се обажда? — попитах аз.

— О, моля те! — Деймиън поклати глава възмутено. — Естествено, че могат да проследят мобилен телефон. Не сме в миналия век.

— Тогава какво да правим?

— Пак ще използваш телефон, но такъв за еднократна употреба.

— Какво значи телефон за еднократна употреба?

— Ти откъде падаш? — възмути се Шоуни.

— Да, кой не е чувал за еднократни телефони! — добави Ерин.

— Е... аз не съм — призна си Стиви Рей.

— Именно — казаха Близначките в един глас.

— Ето. — Деймиън ми подаде една идиотски изглеждаща „Нокиа“ — Използвай моя.

— Ти защо имаш еднократен телефон? — Разгледах го внимателно, изглеждаше съвсем като нормален.

— Взех си го, когато родителите ми разбраха, че съм гей. От тогава, до деня, когато бях белязан, непрекъснато ме тормозеха. Не че очаквах да ме затворят в някой гардероб или нещо подобно, но е хубаво човек да е подготвен. От тогава винаги си нося един с мен.

Никой от нас не знаеше какво да каже. Беше много гадно, че родителите на Деймиън са такива психопати.

— Благодаря ти, Деймиън.

— Няма за какво. След като се обадиш, го изключи и ми го върни, за да го унищожа.

— Добре.

— Кажим им, че бомбата е сложена под водата. Така ще им отнеме повече време да претърсят, защото трябва да пратят и водолази.

Кимнах.

— Това е добра идея. Ще им кажа, че бомбата ще избухне точно в три и петнайсет, това е часът, който Афродита видя на таблото в колата на баба.

— Не знам колко време отнемат тези неща, но според мен е добре да се обадиш около два и половина. Така ще имат време да затворят моста и в същото време няма да са успели да проверят, че заплахата е фалшива, за да пуснат отново колите — каза Стиви Рей.

— Хм, момичета? На кого точно мислите да се обадите? — попита Шоуни.

— Мамка му, нямам идея! — Усетих, че стресът ме обзема и скоро ще имам ужасно главоболие.

— Провери в „Гугъл“ — предложи Ерин.

— Не! Не трябва да оставяме следи в компютъра каза Деймиън. Трябва да се обадите в местната служба на ФБР. Те знаят какво да правят, когато им звънят откачалки със заплахи.

— Като например да проследят обаждането и да ги вкарат в затвора за цяла вечност — изрекох мрачно.

— Не, няма да те хванат. Ти не оставяш никакви следи. Няма причина да мислят, че може да е някой от нас. Обади се в два и половина. Кажи им, че си поставила бомба под моста, защото... — Деймиън се поколеба.

— Заради замърсяването! — изчурулика Стиви Рей.

— Замърсяване? — Шоуни повдигна вежди.

— Не мисля, че трябва да е заради замърсяването. По-скоро трябва да е, защото ти е писнало от намесата на правителството в частния сектор — изтърси Ерин.

Примигнах объркано. Какво, по дяволите, каза?

— Браво, сестра ми! — поздрави я Шоуни.

Ерин се ухили:

— Ето че говоря като баща си. Той би се гордял. Не с това, че се каним да отправим бомбена заплаха, де.

— Разбрахме те, сестра ми.

— Аз все пак смятам, че трябва да е заради замърсяването. Замърсяването е реален проблем — заинати се Стиви Рей.

— Добре, какво ще кажете да бъде заради намесата на правителството и замърсяването в реките? — Те ме гледаха нерешително. Въздъгнах. — Остава заради замърсяването.

— Жалко... — казаха Близначките в един глас.

— От нас ще станат само терористи-загубеняци — изхили се Стиви Рей.

— Това всъщност не е лошо — каза Деймиън.

— Значи се разбрахме. Аз се обаждам на ФБР, а всички си мълчим за видението на Афродита.

Те кимнаха.

— Добре. Мисля, че ще намеря номера на ФБР в указателя и...

С периферното си зрение долових някакво движение. Обърнах се и видях Неферет да придружава до общежитието двама мъже в костюми. Всички внезапно млъкнахме и чух шепот „Те са хора“ да се носи из помещението. Но нямах време нито да помисля, нито да се заслушвам, защото идваха директно към мен.

— Зоуи, ето къде си. — Неферет ми се усмихна с обичайната си топлота. — Тези двама джентълмени искат да говорят с теб. Мисля, че можем да отидем в библиотеката. Няма да отнеме много време.

Неферет ни подкани с жест да я последваме и от голямото общо помещение (където всички погледи бяха втренчени в нас) ние се преместихме в малка стаичка, която наричахме библиотеката на общежитието. Тя беше нещо като стая за учене, с няколко компютъра, удобни столове и лавици с книги по стените. Вътре имаше само две момичета, но Неферет ги отпрати с едно махване на ръката. Те побързаха да излязат и тя нетърпеливо заключи вратата след тях, след което се обърна към нас. Погледнах часовника на стената. Показваше 7:06 в събота сутрин. Какво ставаше?

— Зоуи, това са детектив Маркс тя посочи по-високия от двамата мъже — и детектив Мартин от отдел „Убийства“ Искат да ти зададат няколко въпроса за убитото момче.

— Добре — отвърнах аз, като се чудех какви точно въпроси искат да ми зададат. По дяволите, аз нищо не знаех. Дори не го познавах кой знае колко добре.

— Госпожице Монтгомъри...

— Редбърд — елегантно го поправи Неферет.

— Моля?

— Тя промени името си на Редбърд, когато стана пълноправен ученик в нашето училище. Всички наши възпитаници имат това право.

Ченгето кимна сдържано. Не можех да определя дали е раздразнен или не.

— Госпожице Редбърд — продължи той. — Имаме информация, че сте познавали Крис Форд и Брад Хиджънс. Вярно ли е?

— Аха, искам да кажа да — бързо се поправих. Сега не беше моментът да отговарям като глупава тийнейджърка. — Познавам... т.е. познавах ги.

— Какво искате да кажете с „познавах“? — попита наистина детектив Мартин, по-ниският от двамата.

— Искам да кажа, че вече нямам контакти с човешки младежи, но и преди да бъда белязана, не се срещах с Брад и Крис особено често.

Първоначално се зачудих защо полицаят реагира толкова остро, но после се сетих, че понеже Крис беше мъртъв, а Брад — изчезнал, миналото време, което използвах, явно е прозвучало доста лошо.

— Кога за последен път видяхте двете момчета? — попита детектив Маркс.

Прехапах устни и се замислих.

— Преди няколко месеца, в началото на футболния сезон... после сме се засичали няколко пъти на партита.

— Значи не сте били с някое от момчетата?

— Не. Аз излизах с един от нападателите на „Счупена стрела“ Това е причината да познавам тези момчета — усмихнах се в опит да разведрия обстановката. — Хората смятат, че играчите от „Съюза“ мразят тези от „Счупена стрела“, но това не е вярно. Много от тях са израснали заедно и все още са приятели...

— Госпожице Редбърд, от колко време сте в „Дома на нощта“? — прекъсна ме ниският, все едно не се бях постарала да бъда учтива.

— Тя е с нас от почти месец — отговори Неферет.

— И през този месец случвало ли се е Брад или Крис да ви посетят тук?

— Не! — отвърнах аз с изненада.

— Твърдите ли, че никакви човешки младежи не са ви посещавали тук през последния месец? — Детектив Мартин изстреля въпроса си бързо.

Хваната натясно, аз зяпнах като идиот и сто процента съм изглеждала много виновна. За щастие Неферет ме спаси.

— Двама приятели на Зоуи я посетиха през първата ѝ седмица тук, но не мисля, че бихте нарекли това официално посещение. — Тя им се усмихна сърдечно, сякаш им казваше: „Децата са си деца.“ После кимна окуражително към мен. — Хайде, разкажи им за приятелите си, които решиха, че ще е много забавно да се изкатерят по стената на училището ни.

Зелените очи на Неферет срещнаха моите. Бях ѝ разказала как Хийт и Кайла се покатериха на стената с безумната идея да ме спасяват. Най-вероятно е било идея на Хийт. Кайла, моята бивша най-

добра приятелка, искаше просто да съм наясно, че има намерения към Хийт. Разказах на Неферет всичко това, а и останалото. Как почти случайно опитах от кръвта на Хийт, как Кайла ни хвана и тотално откачи. Взрях се в очите на Неферет, напълно сигурна, че тя очаква от мен да не споменавам за този инцидент, което напълно ме устройваше.

— Няма нищо особено за разказване, а и беше преди цял месец. Кайла и Хийт си мислеха, че ще могат да се промъкнат тук и да ме спасят.

Поклатих глава, за да покажа за колко глупава смятах постъпката им, и високият полицаи веднага вмъкна въпрос:

— Какви са фамилията на Кайла и Хийт?

— Кайла Робинсън и Хийт Лък. И така, Хийт е малко глуповат понякога, а Кайла... тя е много напред, когато става дума за обувки и прически, но не и за здрав разум. Така че не бяха съобразили плана си с това, че съм на път да се превърна във вампир и ще умра, ако напусна сградата на училището. Наложих се да им обясня, че не само не искам, но и не мога да изляза. Това е всичко.

— И нищо необичайно не се случи, като видяхте приятелите си?

— Имате предвид, като се прибрах в стаята си ли?

— Не. Нека да перифразирам въпроса. Нищо необичайно ли не се случи по време на срещата ви с Кайла и Хийт?

Преглътнах.

— Не.

Това на практика не беше лъжа. Не е необичайно за ученик да изпитва Жажда. Аз не бях толкова отдавна тук, но пък Промяната в мен беше на по-напреднал етап, защото полумесецът ми беше запълнен, а освен това имах и татуировки, присъщи на възрастните вампири. Въпреки че никой друг ученик или вампир не е бил белязван по раменете и гърба, както аз. Така че определено не съм обикновен новак.

— Не сте порязвали момчето и не сте пили от кръвта му? — Тонът на по-ниския полицаи беше леден.

— Не! — извиках аз.

— Обвинявате ли Зоуи в нещо? — попита Неферет и пристъпи крачка към мен.

— Не, госпожо. Просто я разпитваме, за да добием по-ясна представа за приятелите на Брад и Крис. В някои аспекти този случай е

доста необичаен и...

Докато ниският бърбореше, аз се замислих. Какво ставаше тук? Не съм порязвала Хийт, одрасках го. И не го направих нарочно. И това, че „пих“ от кръвта му, определено не е точно казано. По-скоро близнах една капка от нея. Но как, по дяволите, са разбрали? Хийт не беше много на себе си, но не мисля, че би тръгнал да разказва на хората (особено на полицаи), че мадамата, по която си пада, пие кръв. Не, Хийт не би казал нищо, но...

И тогава разбрах!

— Има нещо, което трябва да ви кажа за Кайла Робинсън — прекъснах досадната тирада на ниския. — Тя ме видя да целувам Хийт. Всъщност той ме целуваше. А тя го харесва.

— Преместих поглед от единия мъж към другия. — Разбирате ли, тя наистина много си пада по него и си е мислела, че ѝ е в кърпа вързан, след като мен ме няма. И когато ни видя да се целуваме, пощуря и започна да крещи. Признавам си, че не се държах много зряло. Вбесих се ужасно. Искам да кажа, много е гадно, когато най-добрата ти приятелка започне да преследва собственото ти гадже. Както и да е. — Размърдах се нервно, сякаш ми е трудно да повярвам какво им разказвам. — Казах някои гадни неща на Кайла, които я уплашиха и тя си тръгна.

— Какви неща? — попита детектив Маркс.

Въздъгнах.

— Нещо от сорта, че ако не се разкара, ще полетя от стената и ще изсмуча всичката ѝ кръв.

— Зоуи! — гласът на Неферет звучеше назидателно. — Знаеш, че това е неприемливо! Имаме достатъчно проблеми с имиджа си и без да плашиш младежите нарочно. Нищо чудно, че горкото дете е отишло да говори с полицията.

— Знам. Наистина съжалявам.

Знаех, че Неферет се преструва, въпреки това потръпнах от нечовешката сила в гласа ѝ. Погледнах към полицаите. И двамата я зяпаха с широко отворени очи. И това, след като им бе показала само дружелюбната си страна. Нямаха идея колко сила всъщност притежава Висшата жрица.

— И от тогава не сте се срещали с други хора? — попита високият след известно мълчание.

— Още веднъж видях Хийт по време на нашия ритуал по случай Самхайн.

— По случай кое?

— Самхайн е древното име на празника, който вие познавате повече като Хелюин — обясни Неферет. Тя отново беше зашеметяващо красива. Двамата бяха объркани, но отвърнаха на усмивката ѝ, сякаш нямаха избор. Доколкото познавах силата на Неферет, наистина нямаха. — Хайде, Зоуи, разкажи им.

— Ами... група ученици се бяхме събрали за ритуала, който представлява нещо като църковна служба на открито — обясних аз. Всъщност нямаше нищо общо с църковна служба на открито, но нямаше как да им обясня за пентаграмите и призоваването на кръвожадни вампирски духове. Погледнах към Неферет и тя ми кимна окуражително. Поех си въздух. Всъщност нямаше голямо значение какво казвам, понеже Хийт не си спомняше нищо от тази нощ — нощта, в която за малко не бе погубен от духовете. Неферет се погрижи всичко това да бъде напълно заличено от паметта му. Сега навярно помнеше само, че ме е намерил сред групата от ученици и толкова. — Както и да е, Хийт ни се натресе насред ритуала. Нещата малко се объркаха, особено като се има предвид, че беше... се почерпил.

— Бил е пиан? — попита Маркс. Кимнах.

— Да, беше пиан. Но не искам да му създавам проблеми. — Вече бях решила, че няма да споменавам нищо за напълно случайния му и нередовен опит с тревата.

— Не му създавате проблеми — увери ме ниският.

— Добре. Искам да кажа, че той не ми е гадже, но все пак е доста свястно момче.

— Не се притеснявайте за това, госпожице Редбърд, просто ни разкажете какво се случи.

— Нищо особено. Той прекъсна ритуала и започна да създава проблеми. Казах му да се прибира и да не се връща повече, защото бяхме скъсали. Той обаче се изложи много и не можеше да се помръдне в това състояние. Оставихме го там. Това беше.

— И оттогава не сте се виждали?

— Не.

— А не сте ли се чували?

— Да, той често ми се обажда и засипва телефона ми с досадни съобщения. Но нещата вече се оправят — добавих набързо. Наистина не исках да му създавам проблеми. — Според мен най-после осъзнава, че сме скъсали.

Високият спря да си води записки, бръкна в джоба си и извади найлоново пликче.

— А какво ще кажете за това, госпожице Редбърд?

Той ми подаде пликчето и аз осъзнах какво има вътре. Беше сребърен медальон на черна кадифена връв. Медальонът беше с формата на два полумесеца, с гръб срещу пълна луна, очертани с червени камъни, които приличаха на алмадин. Този медальон символизираше трите проявления на богинята — Девицата, Майката и Старицата. Имам една такава, защото това е огърлицата, която носи всяка лидерка на „Дъщерите на мрака“.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Откъде имате това? — попита Неферет. Струваше ми се, че полага всички усилия да прикрие вълнението и гнева си.

— Беше намерено близо до тялото на Крис Форд.

Отворих уста, но не знаех какво да кажа. Знаех, че лицето ми е пребледняло, а стомахът ме сви болезнено.

— Разпознавате ли огърлицата, госпожице Редбърд? — Детектив Маркс повтори въпроса си.

Преглътнах и се закашлях.

— Да, тази огърлица се носи от лидерката на „Дъщерите на мрака“

— „Дъщерите на мрака“?

— Това е организация, съставена от най-добрите ни ученици — обясни Неферет.

— И вие принадлежите към тази организация? — попита полицаят.

— Аз съм нейният лидер.

— Значи нямате нищо против да ни покажете вашата огърлица?

— Аз... аз не я нося със себе си. В стаята ми е. — Главата ми се замайваше от шока.

— Господа, обвинявате ли Зоуи в нещо? — попита Неферет. Гласът ѝ беше тих, но от нотките на спотаен гняв в него настръхнах. По нервните погледи на полицаите се досетих, че и те се чувстват по същия начин.

— Госпожо, просто ѝ задаваме въпроси.

— Как е починал? — Гласът ми беше тих, но отекна силно в настъпилата тишина.

— От множество разкъсвания и загуба на кръв — отвърна Маркс.

— Някой го е намушкал с нож или нещо подобно?

По новините казаха, че Крис е бил нахапан от животно, и вече знаех отговора, но се чувствах длъжна да попитам. Маркс поклати

глава.

— Раните нямат нищо общо с тези от нож. Изглеждаха повече като ухапвания и одирания от животно.

— Тялото му беше почти обезкървено — допълни Мартин.

— И вие сте тук, понеже предполагате, че нападението е извършено от вампир? — попита рязко Неферет.

— Просто търсим отговорите, госпожо — отвърна Маркс.

— Тогава ви съветвам да направите алкохолен тест на момчето. Доколкото знам, се е движело в компания на алкохолици. Сигурно се е напило и е паднало в реката. Раните му може да са от удар в скалите или дори от животни. В околностите на града често се разхождат койоти.

— Разбира се, госпожо. Вече сме направили тестове. Макар че му беше останала малко кръв, тя все пак би могла да ни даде някакви отговори.

— Чудесно. Сигурна съм, че така много неща ще се изяснят. Като например, че момчето е било пияно, а много вероятно дори надрусано. Можете да намерите много по-логични причини за смъртта му от вампирско нападение. И така, приключихме разговора си, нали?

— Още един въпрос, госпожице Редбърд. Къде бяхте в четвъртък между девет и десет часа?

— Вечерта ли? — попитах.

— Да.

— Бях на училище. Тук, в клас.

Мартин ме погледна неразбиращо.

— Училище? По това време?

— Може би трябва да си научите урока, преди да разпитвате учениците ми. Часовете в „Дома на нощта“ започват в осем вечерта и приключват в три през нощта. Вампирите са активни предимно нощем.

— Заплашителната нотка все още се долавяше в гласа на Неферет. — Зоуи беше в час, когато е починало момчето. Сега вече приключихме ли?

— За момента приключихме със Зоуи Редбърд. — Маркс разгърна няколко страници на бележника, в който си водеше записки. — Сега трябва да говорим с Лорън Блейк.

Опитах се да запазя самообладание при споменаването на името, но почти подскочих и със сигурност се изчервих.

— Съжалявам, но Лорън замина вчера преди изгрев-слънце с частния самолет на училището. Отпътува до Източното крайбрежие, за да помага на нашите ученици в състезанието по Шекспирови монолози. Ще му предам да ви потърси, като се върне в неделя. — С тези думи Неферет отвори вратата и с красноречив жест отпрати двамата мъже.

Но Маркс се спря, преди да излезе. Все още ме гледаше. Бавно, той бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади визитна картичка.

— Ако се сетите за нещо, каквото и да е, с което ще открием кой е причинил това на Крис, обадете ми се. — После се обърна и кимна на Неферет: — Благодаря ви за отделеното време, госпожо. Ще се върнем в неделя, за да говорим с господин Блейк.

— Ще ви изпратя. — Тя ме потупа по рамото и излезе да съпроводи двамата мъже.

Аз останах насаме с обърканите си мисли. Неферет излъга. Тя прикри не само срещата ми с Хийт и как той едва не намери смъртта си в нощта на Самхайн. Тя излъга и за Лорън. Той не бе напуснал училището вчера, защото точно тогава беше на източната стена с мен.

Стиснах здраво ръцете си, за да спрат да треперят.

Не успях да си легна преди десет часа сутринта. Деймиън, Близначките и Стиви Рей искаха да им разкажа подробно за разпита, а и аз няхах нищо против. Мислех си, че като се върна отново към детайлите, може да разбера какво всъщност става. Грешах. Никой не се сети за логична причина, поради която огърлицата се е намирала до тялото на Крис. Да, проверих и моята, но тя се намираше необезпокоявана в кутията ми за бижута. Според Ерин, Шоуни и Стиви Рей именно Афродита стоеше зад подхвърлянето на огърлицата, а може би дори зад убийството. Аз и Деймиън не бяхме убедени. Вярно, че тя не понасяше хората, но не е толкова лесно да отвлечеш и да убиеш едро момче като Крис. Тя определено не се занимаваше с хора. И да, тя имаше такава огърлица, но Неферет ѝ я взе и я даде на мен в нощта, когато ме направи лидер на нейното място.

Освен мистерията с огърлицата обсъждахме и как тази „смърдяща кучка Кайла“, както Близначките я нарекоха, без съмнение е казала на полицаите, че аз съм отговорна за убийството, защото не можеше да се е побъркала от ревност. Очевидно ченгетата не

разполагаха с истински заподозрени, щом се бяха домъкнали тук само заради думите на ревнива тийнейджърка. Естествено приятелите ми не знаеха нищо за историята с пиенето на кръв. Все още не бях събрала достатъчно смелост да им кажа, че пих от кръвта на Хийт. Така че им разказах същата редактирана версия, която пробутах и на полицаите. Единствените хора, които наистина знаеха какво се бе случило (освен самият Хийт и „смърдящата кучка Кайла“), бяха Неферет и Ерик. На Неферет разказах сама, а Ерик ме завари точно след края на сцената, така че всичко му беше ясно. Като стана дума за него, много ми се искаше вече да се връща. През последните дни се случиха толкова много неща, че на практика няхах време да се замисля за него и усетих липсата му едва сега, когато ми се искаше да поговоря с някого за случилото се. И този някой да не е Висшата жрица.

Неделя, напомних си, докато заспивах. Ерик ще се върне в неделя. В същия ден и Лорън щеше да се върне. (Не, не мога да мисля за това, което може би се случва между нас и че то е едно от нещата, с които бях „заета“ през последните дни и отвличаше мислите ми от Ерик.) И защо, по дяволите, двамата полицаи искаха да говорят с Лорън? Никой от нас не успя да измисли евентуална причина.

Въздъхнах и опитах да се отпусна. Наистина мразя, когато трябва да спя, а не мога. Но няма как просто да изключа съзнанието си. Не само случаят с Крис и Брад се въртеше в главата ми. Съвсем скоро щеше да се наложи да звънна във ФБР и да се преструвам на терорист. Ако добавим към това и ритуала, който трябваше да ръководя, не е никак чудно, че имах главоболие.

Погледнах към часовника. Показваше десет и половина. Още четири часа и трябва да се обадя на ФБР, а после да се ослушвам за новини, свързани с инцидента, който, да се надяваме, няма да се случи. Новини очаквах и за Брад, като силно се надявах да са го намерили жив. А накрая някак щях да проведа ритуала (дано да не стана за смях).

Стиви Рей, която явно можеше да заспи и на челна стойка по време на пясъчна буря, похъркваше блажено в леглото си. Нала се беше настанила на възглавницата ми. Дори тя беше спряла да ми досажда и дишаше спокойно в котешкия си сън. За момент се притесних дали не е трябвало да я заведа да я проверят за алергии. Тя наистина кихаше доста често. Но реших, че излишно се притеснявам.

Котката беше дебела като охранена пуйка. Искам да кажа, че коремът ѝ изглеждаше като торба, в която би могла да скрие цяло стадо от бебета кенгуру. Навярно това бе причината за кихането ѝ. Не е лесно да носиш в себе си толкова котешка храна.

Затворих очи и започнах да броя овце. Буквално. Би трябвало да проработи, нали? Представих си една голяма ливада, а на нея една кошара и цяло стадо пухкави бели овце, които прескачаха през портата една по една. След 56-ата овца номерата започнаха да ми се размиват и се появиха проблясъци на сън, в който овцете носеха червено-белите екипи на „Съюза“ Имаше и овчарка, която ги пропускаше през портата. Бавно започнах да се издигам над сцената с ливадата и овцете, сякаш съм Супермен. Не виждах лицето на овчарката, но дори в гръб можех да кажа, че е висока и красива. Имаше дълга кестенява коса. Сякаш усетила, че я наблюдавам, тя се обърна към мен и зелените ѝ очи срещнаха моите. Усмяхнах се. Естествено, Неферет командваше парада даже и в съня ми. Аз ѝ помахам, но вместо да ми отвърне, тя присви очи заплашително и се завъртя. Ръмжейки като диво животно, тя грабна един от футболистите-овце, вдигна го и с отработено движение преряза гърлото му с неестествено дългите си нокти, след което зарови лице в окървавеното му гърло. Бях ужасена и отвратена от това, което Неферет вършеше, и исках да отместя поглед, но не можех... не... Тогава тялото на овцата започна да трепти, сякаш го гледах през мараня. Примигах и това вече не беше овца. Беше Крис Форд, а мъртвите му очи бяха широко отворени и укорително вперени в мен.

Изпъшках тежко и откъснах очи от кръвта му, надявах се да се отърва от ужасния сън, но тогава забелязах, че Неферет вече не е там. На нейно място имаше друг човек, който пиеше от кръвта на Крис. Беше Лорън Блейк, а очите му се смееха към мен през червената река от кръв. Не можех да отместя поглед. Взирах се, взирах се, взирах се...

Цялото ми тяло потръпна, когато чух познат глас. Първото прошепване беше толкова тихо, че не успях да го чуя, но когато Лорън изпи и последната капка от кръвта на Крис, думите станаха видими. Те затанцуваха във въздуха около мен като сребърна светлина и аз си спомних гласа на богинята Никс: *Но помни, тъмнината невинаги означава зло, както светлината невинаги носи добро.*

Отворих очи и задъхано се изправих в леглото. Чувствах се ужасно, треперех и стомахът ме свиваше. Часовникът показваше 12:30, значи бях спала само два часа. Нищо чудно, че се чувствах толкова скапана. Тихомълком се вмъкнах в банята, която деляхме със Стиви Рей, за да напръскам лицето си с вода и да се съвзема малко. За съжаление никак нямаше да ми е лесно да отмия отвратителното чувство, което остави у мен страховитият сън.

Нямаше начин да заспя отново. Приближих се тихо до тежките завеси и ги отдръпнах леко, за да погледна навън. Денят беше мрачен и тъмни облаци закриваха слънцето, което перфектно пасваше на настроението ми. Колко ли време е минало, откакто не съм излизала на дневна светлина? Замислих се и осъзнах, че не се е случвало през последния месец, с изключение на няколкото пъти, когато по случайност заварвах изгрева. Потръпнах. Не можех да остана затворена още един месец. За миг получих пристъп на клаустрофобия, сякаш бях затворена в гробница... в ковчег.

Отидох в банята и взех фон дьо тена, който напълно скрива вампирските знаци и татуировки. Когато за пръв път се озовах в „Дома на нощта“, ме обзе паника — никога не бях виждала вампири-новаци. Искам да кажа никакви. Признавам си, първоначално си помислих, че това е така, защото вампирите държат новациите заключени в училището в продължение на четири години. Не ми отне много време да разбера истината — новациите разполагаха с доста свобода, но решаха ли да напуснат пределите на училището, трябваше да се придържат към две много важни правила.

Първо, да прикрият белезите си и да не носят училищната униформа.

Второ (и много важно според мен), когато един ученик влезеше в „Дома на нощта“, трябваше да стои близост до възрастен вампир. Промяната от човек във вампир е нещо доста сложно и странно — дори днешните учени не са в състояние напълно да я разберат. Но едно нещо беше сигурно по отношение на Промяната — ако новакът прекъсне контакта си с възрастния вампир, процесът се ускорява и новакът умира. Винаги. Така че можехме спокойно да напуснем училището, за да обиколим магазините или нещо подобно, но ако се забавехме повече от няколко часа, телата ни започваха процес по отхвърляне на Промяната и щяхме да загинем. Няма нищо чудно в

това, че преди да бъде белязана, не съм срещала новаци. Най-вероятно съм срещала, но те са били с прикрити белези, за да минат за обикновени тийнейджъри.

Причината за прикриването също си има своя смисъл и той не е в това, че се опитваме да шпионираме хората или нещо подобно. Работата е там, че хората и вампирите живеят в трудно постижим баланс. Ако всички знаеха, че новациите могат да излизат и да ходят по магазините, на кино и където си поискат, както и обикновените младежи, това би довело до много проблеми. Само като си помисля какво биха си казали хора като доведения ми баща... Че вампирите се придвижват на банди, занимавайки се с какви ли не греховни деяния. Голям е задник, наистина. И той не би бил единственият. Определено от правилата имаше смисъл.

Прилежно намазах лицето с фон дьо тен и скрих сапфирените си татуировки, недвусмислено издаващи към кой свят принадлежа. Поразително е колко добре ги прикриваше това нещо. Когато полумесецът и синкавите спирали, ограждащи лицето ми, изчезнаха, от огледалото пак ме гледаше старата Зоуи, а аз не бях много сигурна дали това ми харесва. Да, в мен имаше много други променени неща, не бяха само няколкото татуировки, но ме шокира да видя лицето си без следите от докосването на Никс. Изпитах изненадващо чувство за загуба.

Може би трябваше да се подчиня на вътрешното си чувство, да изтрия грима и да се върна в леглото с някоя интересна книга.

Но вместо това прошепнах на отражението си: „Изглеждаш много млада“, след което обух дънки и навлякох любимия си пуловер с надпис „Нашествието на боргите 4D“, сложих слънчеви очила и се изнизах на пръсти, преди (както би трябвало) да съм размислила. Ако имах лошия късмет да събудя Нала или Стиви Рей, няхах шанс да изляза сама.

В общото помещение нямаше жива душа. Отворих входната врата и си поех дълбоко дъх. Цялата тази история, че вампирите избухват в пламъци, когато се покажат на дневна светлина, е пълна глупост, но е вярно, че светлината причинява болка на възрастните вампири. Като новак, който обаче е много напред в процеса на Промяната, светлината ми причиняваше само дискомфорт, но аз стиснах зъби и пристъпих напред.

Училището изглеждаше напълно опустяло. Беше ми странно да не виждам нито един ученик или преподавател да минава. Стигнах до паркинга и отдалече забелязах колата си измежду скъпите и лъскави возила, които вампирите предпочитаха. Двигателят се задави за секунда, но после колата потегли като нова.

Пъхнах пропуска, който Неферет ми даде в деня, когато баба ми докара колата. Вратата на гаража се отвори, а като излязох, се затвори безшумно.

Въпреки че светлината дразнеше очите ми, настроението ми осезаемо се повиши, когато напуснах училището. Не че мразя „Дома на нощта“ или нещо подобно. Всъщност именно тук намерих своя дом и приятелите си. Но днес имах нужда от нещо различно. Имах нужда отново да съм нормална. Нормална, каквато беше Зоуи, преди да бъде белязана. Тогава най-голямото ми притеснение бяха часовете по геометрия, а единственият ми талант бе да откривам готини обувки на разпродажба.

Всъщност пазаруването не звучи зле като идея. Любимата ми търговска улица се намираше само на една пряка оттук. За съжаление в гардероба ми преобладават тъмните цветове, откакто съм белязана. Черното, виолетовото и тъмносиньото като че ли изчерпват цветовото разнообразие. Яркочервен пуловер е това, от което имах нужда в момента.

Паркирах на най-слабо запълнения паркинг зад редицата с магазини. Тук дърветата бяха по-големи и ми хареса, че хвърлят сянка, а и имаше по-малко хора. На външен вид изглеждах като обикновено момиче, но вътре в себе си бях все още белязана, а и много нервна заради първото си излизане в предишния свят.

Не че очаквах да се натъкна на някой познат. Според бившите ми съученици аз бях „странна“, защото предпочитах да пазарувам от тази централна търговска улица, отколкото от шумния, скучен и вмирисан на всякаква храна мол. Баба Редбърд беше отговорна за моя необичаен вкус. Тя често ме водеше на разходка из града. Точно тук нямаше начин да налетя на Кайла или на някого от футболния отбор, а и доста бързо се потопих в магията на това приятно за мен място. Точно когато си плащах на касата за прекрасния червен плетен пуловер, усетих, че съм гладна.

На отсрещната улица се намираше любимото ми кафене. То имаше хубав вътрешен двор, а в този влажен и мрачен ден едва ли щеше да има много желаещи да седят отвън. Можех да си взема от прекрасното им капучино, едно от огромните кексчета с боровинки, новия брой на местното модно списание и да се преструвам, че съм обикновена ученичка.

Звучеше ми като много добър план. Бях права, на външните маси нямаше никой и аз се настаних на една маса близо до голяма магнолия. Сложих си малко кафява захар в капучиното и захапах кексчето.

Не си спомням точно кога за пръв път усетих присъствието му. Започна като лек сърбеж. Размърдах се на стола си, като се опитвах да се концентрирам върху страницата с кинозаглавията. Чудех се дали да убедя Ерик да гледаме най-новия съзлив филм, но не можех да задържа вниманието си върху филмите. Дразнещото чувство по кожата ми не си отиваше. Ядосано вдигнах поглед и замръзнах.

На не повече от пет метра пред мен стоеше Хийт.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хийт раздаваше някакви листовки. Можех ясно да видя лицето му и останах изненадана колко е хубав. Да, аз го познавам от трети клас и съм наблюдавала как се превърна от симпатичен в недодялан, после в готин и накрая в секси, но никога не съм го виждала с този поглед.

Той гледаше сурово, без следа от усмивка и това му придаваше доста по-зрял вид. Сякаш виждах мъжа, в когото той щеше да се превърне след години. А това беше приятна гледка.

Хийт беше висок, рус и с мъжествено излъчване. Дори от това разстояние можех да различа гъстите му мигли, които бяха изненадващо тъмни, и да усетя нежните кафяви очи.

И тогава, сякаш усетил погледа ми, той погледна към мен. Забелязах как тялото му се отпусна и след това потръпна, сякаш някой избълва леденостуден въздух срещу него.

Трябваше да стана и да вляза в претъпканото с хора заведение, където щеше да е невъзможно да останем действително насаме. Но не го направих. Просто си останах там, а той изпусна листовките. Те се разпиляха по пътеката като умиращи птици, а той тръгна към мен. Застана изправен до масата ми, без да казва нищо в продължение на, както ми се стори, цяла вечност. Не знаех какво да направя, а и бях изключително нервна. В крайна сметка вече не можех да издържа на неловкото мълчание и го поздравих.

— Здравсти, Хийт.

Той подскочи, все едно някой му изкара акъла.

— Ега ти! Ти наистина си тук!

Зяпнах от учудване. Той не беше кой знае колко умен, но това прозвуча тъпо дори като за него.

— Естествено, че съм тук. Ти какво си помисли, че съм призрак ли?

Той се строполи на стола срещу мен, сякаш краката му не го държаха вече.

— Да... Не... Всъщност не знам. Работата е там, че те виждам често, а ти никога не си реална. Помислих си, че сега ще е същото.

— Хийт, за какво говориш? — Присвих очи и го подуших. — Да не си пиан?

Той поклати глава.

— Тогава напушен?

— Не. Не съм пил от месец. Тогава спрях и да пуша.

Думите не бяха особено сложни за разбиране, но аз примигах, сякаш ми беше непосилно да разбера какво ми казва.

— Спрял си да пиеш?

— И да пуша. Всичко спрях. Затова ти звънях толкова много. Искях да знаеш, че съм се променил.

Наистина не знаех какво да кажа.

— Ами... добре. Радвам се.

Знаех, че говоря като идиот, но начинът, по който Хийт ме беше зяпнал, ме разконцентрираше. А имаше и още нещо. Подушвах го. Не беше нито парфюм, нито пот. Беше дълбоко и съблазнително ухание, което ми напомняше за лято, лунна светлина и еротични сънища. Усещах го през порите на кожата му и ми идеше да стана и да се доближа максимално до него.

— Защо не отговори на нито едно от обажданията ми? Дори съобщение не ми прати.

Игнорирах привличането, което изпитвах, и се помъчих да мисля трезво.

— Хийт, виж какво. Между нас вече не може да има нищо.

— Между нас вече има нещо и ти го знаеш.

Отворих уста, за да му обясня колко греши, но той ме прекъсна:

— Белегът ти! Изчезнал е!

Подразних се от този драматичен тон и отвърнах ядосано:

Отново грешиш. Белегът ми не е изчезнал, просто съм го скрила, за да мога да се разходя спокойно, без да изкарвам акъла на тъпите хора наоколо. — Пренебрегнах обидата в очите му, която за миг заличи възрастния вид на лицето му и отново го превърна в хубавото момче, по което навремето бях луда. — Белегът ми никога няма да изчезне. Или ще се превърна във вампир, или ще умра в следващите три години. Това са единствените възможности, с които разполагам.

Никога няма да съм предишната Зоуи. Никога между нас няма да е както преди. — Замълчах за миг, а после добавих: — Съжалявам.

— Зо, това ми е ясно. Само не разбирам защо някое от тези неща е причина да приключим връзката си.

— Хийт, всичко между нас беше приключило още преди да бъда белязана, не помниш ли? — попитах раздразнено.

Вместо да ми отвърне в типичния си самонадеян стил, гой продължи да ме гледа в очите, а после каза с напълно сериозен тон:

— Защото се държах като тъпак. Ти не можеше да понасяш, че се напивам и напушвам. И имаше право. Но вече приключих с това. Сега наблюдавам на футбола и училището, за да мога да участвам в първенството на Охайо. — Той ми се усмихна с очарователната си момчешка усмивка, която разтуптяваше сърцето ми от трети клас насам. — Ето там ще идва да ме гледа и приятелката ми. Тя ще бъде ветеринарен лекар. Вампирски ветеринарен лекар.

— Хийт... поколебах се, в опит да преглътна заседналата в гърлото ми буца, която едва не ме накара да заплача. — Аз не съм сигурна дали все още искам да стана ветеринарен лекар, но дори да е така, това не значи, че можем да бъдем заедно.

— Ти излизаш с друг. — Не го каза ядосано, а по-скоро адски тъжно. — Не си спомням много от онази нощ. Опитвам се, но като се замисля за това, всичко се обърква в главата ми като един голям кошмар, от който не мога да си спомня нищо реално.

Запазих спокойствие. Знаех, че говори за ритуала в нощта на Самхайн, когато ме проследи и се натъкна на момента, в който Афродита загуби контрол над духовете. Хийт едва не се прости с живота си. Ерик беше там и както Неферет отбеляза, прояви войнска чест, като остана да защитава Хийт от духовете, за да ми даде време да изпълня заклинанието и да ги върна там, откъдето бяха дошли. За последен път видях Хийт в безсъзнание на земята и окървавен. Неферет ме увери, че ще излекува раните и ще заличи паметта му. Но явно мъглата е започнала да се вдига.

— Хийт, не мисли за онази нощ. Всичко свърши и по-добре да...

— Ти беше там с някой друг — прекъсна ме той. — Излизаш ли с него?

— Да — въздъхнах аз.

— Дай ми шанс да оправя нещата, Зо.

Поклатих глава, въпреки че думите му докоснаха сърцето ми.

— Невъзможно е, Хийт.

— Защо? — Той протегна ръката си през масата и я сложи върху моята. — Не ми пука за тези вампирски истории. Ти все още си Зоуи. Същата Зоуи, която познавам от цяла вечност, първото момиче, което целунах. Тази Зоуи, която ме познава по-добре от всеки друг. Тази Зоуи, за която мечтая всяка нощ.

Заради близостта на ръката му усетих миризмата още по-силно — топла и прекрасна. Долавях пулса му с пръстите си. Не исках да му го казвам, но се налагаше. Погледнах го в очите и започнах:

— Причината да не си ме забравил е, че в онази нощ, когато бяхме на стената, аз опитах кръвта ти. Това се случва, когато вампир или дори новак пие от кръвта на човек. Казва се Отпечатване. Неферет, нашата Висша жрица, казва, че аз не съм успяла да ти оставя пълен Отпечатък и че ако просто стоя настрана от теб, всичко това с времето ще избледнее. Ти ще станеш пак нормален и ще забравиш за мен. Това се опитвам да направя. — Казах го на един дъх. Знаех, че той сигурно ще побеснее и ще ме нарече чудовище или нещо подобно, но трябваше да му го кажа, защото сега, като е наясно, може да...

Смехът му прекъсна мисловната ми тирада. Той отметна глава назад и се засмя по типичния си заразителен начин, така че не можех да не му се усмихна в отговор.

— Какво?

— О, Зоуи, ще ме побъркаш. — Той стисна ръката ми. — Луд съм по теб от осемгодишен. Дали и това има нещо общо с факта, че си пила от кръвта ми?

— Хийт, повярвай ми. Отпечатването е нещо реално и почти се е случило при нас.

— Чудесно, нека — ухили се той.

— А дали ще ти хареса и това, че ще те надживее с няколко века?

Той раздвижи вежди нагоре-надолу с престорено идиотско изражение.

— Сещам се за много по-гадни неща от това да имам готино и младо гадже, когато съм... да кажем, на петдесет.

Завъртях очи с досада. Той беше непоправим.

— Не е толкова просто, Хийт. Страшно много неща трябва да се обмислят.

— Винаги безкрайно усложняваш нещата. Аз и ти — това са всички неща, които трябва да се обмислят.

— Не, не е само това. — Изведнъж се сетих нещо и му отправих най-невинната си усмивка. — А какво прави бившата ми най-добра приятелка Кайла?

Той незаинтересовано сви рамене.

— Не знам. Почти не се виждаме вече.

— Защо? — Това беше странно. Дори и да не бяха гаджета, все пак се движеха в сходна компания от години.

— Не е като преди. Не ми харесва какви ги приказва. — Той продължаваше да гледа настрани.

— За мен ли?

— Да.

— И какви ги приказва? — попитах. Не можех да реша дали съм повече ядосана или повече наранена.

— Глупости някакви. — Той все още не ме поглеждаше.

Изведнъж ме осени прозрение и присвих очи.

— Смята, че имам нещо общо с изчезването на Крис?

— Не точно ти или поне не го е казвала. Мисли, че са вампири, но всъщност много хора също мислят така.

— А ти?

Най-последно ме погледна.

— В никакъв случай! Но нещо лошо става. Някой отвлича момчетата от отбора. Затова съм тук днес. Раздавам листовки със снимката на Брад. Може би някой ще си спомни, че го е виждал.

— Съжалявам за Крис. — Пръстите ни се преплетоха. — Знаем, че бяхте приятели.

— Много е гадно. Не мога да повярвам, че е мъртъв. — Той преглътна тежко и разбрах, че се опитва да не заплаче. — Мисля, че Брад също е мъртъв.

Аз също мислех така, но не можех да го кажа на глас.

— А може би не е. Може би ще го намерят.

Да, може... Хей, погребението на Крис е в понеделник, искаш ли да дойдеш с мен?

— Не мога, Хийт. Представи си само какво ще стане, ако се появя на погребението на момче, за което всички смятат, че е убито от вампири.

— Да, няма да е много добре.

— Определено. И точно това се опитвам да ти обясня. Ако сме заедно, ще се налага непрекъснато да се съобразяваме с подобни неща.

— Не и когато сме извън училище. Тогава ще можеш да си слагаш този грим, с който си прикрила белега си в момента, и никой няма да разбере.

Той сериозно се заблуждаваше, че като наплескам малко фон дьо тен върху татуировките си, всичко ще бъде както преди. Не можех да му се ядосам, защото разбирах колко силно го желае. Не беше ли същото, каквото и аз правех тук? Не исках ли да си върна част от предишния живот?

Но това вече не бях аз и дълбоко в себе си останах доволна, че е така. Харесвах новата Зоуи, въпреки че сбогуването със старата беше не само трудно, но и доста тъжно.

— Хийт, аз не искам да крия, че съм белязана. Аз съм такава, каквата съм. — Поех си дълбоко дъх и продължих: — Бях белязана специално от Никс и нашата богиня ми даде някои необикновени способности. Няма да е възможно да се преструвам, че съм предишната Зоуи, дори и да искам. А аз не искам.

Той ме гледаше изпитателно.

— Добре, ще го направим по твоя начин и ще теглим една на тези, които не го харесват.

— Това не е моят начин, Хийт. Аз не...

— Чакай, не е нужно да казваш нищо повече сега. Можем да се срещнем пак тук след няколко дни. — Той се усмихна. — Мога дори да дойда през нощта.

Беше ми по-трудно, отколкото си представях, да кажа на Хийт, че няма да се видим повече. Всъщност не съм си представяла, че ще ми се наложи да водя такъв разговор с него. Мислех, че вече сме приключили и всичко е ясно. А сега стояхме тук и се чувствах странно — отчасти нормално, отчасти нереално, което на практика чудесно описваше връзката ни. Въздъхнах и се загледах в сплетените ни ръце, погледът ми попадна на часовника.

— Мамка му! — Бързо отдръпнах ръката си и грабнах чантата. Беше 2:15, трябваше да се обадя на ФБР до петнайсет минути. — Трябва да тръгвам, Хийт. Закъснявам за нещо много важно в училище. Ще... ще ти се обадя по-късно.

Станах и тръгнах по най-бързия начин, но не се изненадах, че той ме последва.

— Не! — прекъсна ме той, когато се опитах да го отпратя. — Ще дойда с теб до колата.

Нямах намерение да спорим. Познавах този тон. Колкото и глуповат и дразнещ да беше понякога, без съмнение бе получил добро възпитание от баща си. Откакто се познаваме, той е истински джентълмен. Отваря ми вратите и ми носи учебниците дори когато съучениците му се подиграват за това. Да ме изпрати до колата е просто част от неговата същност.

Колата ми стоеше самотна под едно голямо дърво, точно където я бях оставила. Както обикновено, Хийт мина пред мен и ми отвори вратата. Не можех да сдържа усмивката си. Имаше защо да го харесвам толкова, беше наистина мил.

— Благодаря ти, Хийт.

Затворих вратата и се канех да спусна стъклото на прозореца, за да си кажем „чао“ когато той буквално за секунди се шмугна на съседната седалка.

— Не-е-е, не може да дойдеш с мен. Много бързам и не мога да те закарам до където и да е.

— Знам. Не искам да ме караш никъде, аз съм с пикапа си.

— Добре тогава. Чао. Ще ти се обадя по-късно.

Той не помръдна.

— Хийт, трябва да...

— Искам да ти покажа нещо, Зо.

— Може ли да ми го покажеш по-бързо?

Не исках да съм гадна, но наистина трябваше да се върна по най-бързия начин и да се обадя. Защо, по дяволите, не взех със себе си телефона на Деймиън! Потупвах нервно по кормилото, докато Хийт ровичкаше за нещо в джоба си.

— Ето. Нося го от няколко седмици със себе си. За всеки случай. — Той извади от джоба си нещо плоско и увито в картон.

— Хийт, наистина трябва да тръгвам. А ти... — замлъкнах и дъхът ми секна. Той разви картоната. Острието проблесна заплашително на приглушената светлина. Опитах се да кажа нещо, но устните ми бяха пресъхнали.

— Искам да пиеш от кръвта ми, Зоуи.

Тръпки на силно желание пробягаха по тялото ми. Стиснах кормилото с двете си ръце, за да спра да треперя... или за да не грабна бръснарското ножче и да срежа с него топлата му кожа, за да потече прекрасната му кръв...

— Не! — изкрещях толкова силно, че Хийт се сепна. — Просто го прибери обратно и излез от колата ми, моля те.

— Не ме е страх, Зоуи.

— Но мен да! — почти проплаках.

— Няма от какво да се страхуваш. Това сме аз и ти, както е било винаги.

— Не знаеш какво правиш, Хийт! — Не можех да погледна към него. Страхувах се, че ако го направя, няма да мога да се сдържа повече.

— Напротив, много добре знам. Ти пи малко от кръвта ми онази нощ. Беше... беше невероятно. Не мога да спра да мисля за това.

Идваше ми да креция. Аз също не можех да спра да мисля за това, независимо колко силно се опитвах. Но не можех да му го кажа. Не бих му го казала. Вместо това най-накрая погледнах към него и заставих тялото си да се успокои. Само мисълта за пиенето на кръвта му ме напрягаше до краен предел.

— Искам да си тръгнеш, Хийт. Това не е редно.

— Не ми пука какво хората смятат за редно. Обичам те, Зоуи!

И преди да го спра, той вдигна острието и поряза тънка линийка на врата си. Омагьосана гледах как тъмната кръв се стича по бялата му кожа.

И тогава миризмата ме зашемети. Силна, дълбока и съблазнителна. Като шоколад, но по-силна и по-хубава. За секунди цялата кола се изпълни с нея. Привличаше ме както нищо досега. Не просто имах желание да я опитам. Аз имах *неужда* да я вкуся.

Не си давах сметка, че съм се приближила, докато Хийт не заговори:

— Да, искам да го направиш, Зоуи. — Гласът му звучеше дълбок и дрезгав, сякаш не можеше да го контролира от вълнение.

— А... аз искам да вкуся кръвта ти, Хийт.

— Знам, скъпа. Давай — прошепна той.

Не можех да се спра. Облизах кръвта по врата му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вкусът направо експлодира в устата ми. Когато слюнката ми докосна раната, кръвта изведнъж започна да тече много силно. Чувах стонове, които с трудност разпознах като свои. Впих устни в кожата му, облизвайки съблазнителната алена течност. Усетих ръцете на Хийт да ме обгръщат, когато сложих своите на раменете му, за да го притисна към устните си по-силно. Той отпусна глава назад и също изстена:

— Да!

С едната си ръка той сграбчи задника ми, а другата пхна под пуловера и започна да мачка гърдите ми.

Докосването му само усили усещанията ми. Той се притисна към мен и това ме подлуди. Сякаш някой друг контролираше движенията ми. Спуснах ръката си от рамото надолу по гърдите му, за да я отъркам в твърдината отпред в панталона му. Отново засмуках раната на врата му. Всякаква рационална мисъл беше напуснала главата ми в този момент. Всичко, което можех да правя, беше да вкусвам, да докосвам, да усещам. Някъде дълбоко в съзнанието си разбирах, че съм се оставила на животинските си инстинкти, но не ми пукаше. Желаех Хийт. Желаех го така, както нищо досега в живота си.

— О, Господи! Зоуи, да — изпъшка той и започна да движи ханша си едновременно с ръката ми.

Някой почука на прозореца.

— Хей, вие! Не може да правите това тук.

Мъжкият глас ме разтърси и ме върна на земята. Забелязах униформата на охранителя и бързо се отдръпнах от Хийт, а той наведе главата ми надолу и ме прикри с тяло, така че охранителят да не види кръвта.

— Чувате ли какво ви казвам? — извика той отново. — Изчезвайте от тук, преди да съм записал имената ви и да съм позвънил на родителите ви.

— Няма проблеми, господине — извика Хийт. Странно, че звучеше съвсем нормално, всъщност съвсем леко задъхан. — Тръгваме си.

— Най-добре. Хлапетии ненормални... — измърмори той и се отдалечи.

— Добре, вече е достатъчно далече и не може да види кръвта — каза Хийт и отпусна хватката, с която ме държеше.

Аз машинално се залепих за стъклото от моята страна, отдръпвайки се максимално от Хийт. С треперещи пръсти отворих ципа на чантата си и извадих една кърпичка, която му подадох, без да го докосвам.

— Притисни я към раната, за да спре кръвенето.

Той направи каквото му казах.

Спуснах прозореца си и си поех дълбоко свеж въздух. Искаше ми се да залича някак миризмата на Хийт и вкуса на кръвта му в устата си.

— Зоуи, погледни ме.

— Не мога, Хийт. — Преглътнах сълзите, които напиреха в очите ми. — Моля те, просто си върви.

— Не и преди да ме погледнеш и да чуеш какво ще ти кажа.

Обърнах се и го погледнах.

— Как, по дяволите, можеш да си толкова спокоен!

Той все още притискаше кърпичката към врата си. Лицето му беше зачервено, а косата — разрошена. Усмихна ми се и си помислих, че никога не съм виждала някой по-очарователен.

— Спокойно. Зо. Да се натискам с теб е най-нормалното нещо на света. От години съм луд по теб.

Когато бях на петнайсет (а той на почти седемнайсет), проведохме разговора на тема „още не съм готова да правим секс“ Тогава ми каза, че ме разбира и няма нищо против да почака. Разбира се, това не означава, че не сме имали никакви интимни моменти, но това, което се случи сега в колата, беше различно. Знаех, че ако продължа да се виждам с него, няма да остана девствена още дълго. И не защото Хийт ще настоява. Просто няма да мога да контролирам Жаждата си. Тази мисъл ме плашеше точно толкова, колкото ме и очароваше. Затворих очи и разтърках челото си. Имах главоболие. Отново.

— Боли ли те раната? — попитах, като погледнах през пръстите си към него.

— Не, добре съм. Зоуи, нищо не си ми направила, спокойно. — Той се протегна и махна ръката, с която прикривах лицето си. — Всичко ще е наред, престани да се притесняваш толкова.

Искаше ми се да му вярвам. И също така осъзнах, че ми се иска да го видя отново. Въздъхнах.

— Ще се опитам. Но сега наистина трябва да тръгвам. Не мога да си позволя да закъснея.

Той взе ръката ми в своята. Почувствах как бие пулсът му и някак си знаех, че сърцата ни бият в синхрон.

— Обещай, че ще ми се обадиш.

— Обещавам.

— И че ще се видим пак тук другата седмица.

— Не знам кога точно ще мога да се измъкна. През седмицата ще ми е трудно.

Очаквах да спори с мен, но той просто кимна и стисна ръката ми.

— Ясно, разбирам. Да живееш по двацет и четири часа в училище не си е работа. А какво ще кажеш за това? В петък имаме мач, искаш ли да се видим на същото място след мача?

— Може би.

— Ще се опиташ, нали?

— Да.

Той се засмя, наведе се и ме целуна.

— Ето това е моята Зо! Ще се видим в петък.

Той излезе от колата, но преди да затвори вратата, се обърна и още веднъж ми каза, че ме обича.

Запалих колата и продължих да го гледам в огледалото за обратно виждане. Стоеше наред паркинга, все още притиснал кърпичката към врата си и ми махаше с ръка за довиждане.

— Нямах си и представа какви ги вършиш, Зоуи Редбърд — казах си аз, когато изведнъж небето се отвори и се изсипа студен ноемврийски дъжд.

Часът беше 2:35, когато се вмъкнах на пръсти в стаята си. За щастие почти не бях закъсняла. Нямах време да мисля за това, което

трябваше да направя. Нала и Стиви Рей все още спяха дълбоко. Всъщност Нала беше изоставила празното ми легло и се беше разположила на възглавницата на Стиви Рей, от което ме напуши смях. (Тази котка беше истински окупатор на възглавници.) Възможно най-тихо отворих чекмеджето, в което бях сложила телефона за еднократно ползване, взех листа с номера на местния отдел на ФБР и влязох в банята.

Поех си дълбоко въздух и си спомних съвета, който ми даде Деймиън:

— Бъди максимално кратка. Трябва да звучиш гневна, леко луда и в никакъв случай не като тийнейджърка.

Набрах номера.

— Федерално бюро за разследване. С какво можем да ви помогнем?

Преправих гласа си на по-дебел и рязък, като внимателно отсичах думите си, все едно едвам сдържах бента на омразата, която седеше зад тях (поне такъв беше начинът, по който трябваше да се чувствам според изненадващо проявените политически познания на Ерин).

— Искам да съобщя за взривно устройство. — Продължих да говоря, за да не му дам възможност да ме прекъсне, но произнасях думите бавно и ясно, защото знаех, че ме записват. — От групировката „Джихад за природа“ (Шоуни измисли името) поставихме бомбата точно под нивото на водата, до мост Ай-40, близо до водопадите Уебър на река Арканзас. Ще избухне в 15.15 (съобщих часа с военната терминология, което беше поредната брилянтна идея на Деймиън). Поемаме цялата отговорност за този акт на гражданско неподчинение (тази част е заслуга на Ерин, въпреки че според нея тероризмът не е точно гражданско неподчинение, той е... ами... тероризъм, което е нещо различно). Протестираме срещу намесата на американското правителство в живота ни и срещу замърсяването в реките. Предупреждаваме, че това е едва първият ни удар.

Затворих. След това обърнах листа от обратната страна и набрах номера, който беше записан там.

— Новинарски канал, Тулса? — каза весел женски глас.

Тази част беше моя идея. Реших, че ако се свържем с местна новинарска телевизия, имаме по-голям шанс да проследим събитието и

да се уверим, че сме постигнали затваряне на моста. Поех си дълбоко въздух и се заех с останалата част от плана.

— Терористична групировка, известна като „Джихад за природа“, току-що съобщи за взривно устройство, поставено под водата на мост Ай-40 над река Арканзас. Планирано е да избухне в петнайсет часа и петнайсет минути днес.

Направих грешката да спра за миг и жената, която вече не звучеше толкова весело, ми взе думата:

Коя сте вие и откъде разполагате с тази информация?

— Долу намесата на правителството и край на замърсяването! Ние се борим за повече власт на народа извиках и затворих.

Веднага натиснах бутона за изключване. Коленете ми се бяха подкосили и седнах върху тоалетната чиния. Направих го. Наистина го направих.

Две леки потропвания по вратата на банята бяха последвани от провинциалния акцент на Стиви Рей:

— Зоуи, добре ли си?

— Да — казах тихо.

Заставих се да се изправа и да отида до вратата. Отворих и се натъкнах на разрошената Стиви Рей, която гледаше към мен като сънлив заек.

— Обади ли се? — прошепна тя.

— Да. Не е нужно да шептиш, само двете сме. — Нала измяука, за да ме опровергае. — И Нала — добавих.

— Какво стана, те какво казаха?

— След „ФБР, с какво можем да ви помогнем“, нищо. Деймиън каза, че не трябва да им давам шанс да вземат думата, не помниш ли?

— Каза ли им, че сме „Джихад за природа“?

— Стиви Рей, ние не сме „Джихад за природа“ Само се преструваме.

— Аз... те чух, че извика „долу правителството... замърсяването“ и си помислих, че... може би... всъщност не знам какво си помислих.

Сигурно просто се увлякох малко.

— Стиви Рей, аз се преструвах. Момичето от новините ме попита коя съм и нещо ме прихвана. И, да, казах им всичко, което бяхме решили предварително. Надявам се, че ще свърши работа.

Съблякох пуловера си и го оставих на стола да изсъхне.

Стиви Рей изведнъж забеляза, че косата ми е мокра, а татуировките ми са скрити нещо, за което забравих да се погрижа в бързината. По дяволите!

— Ходила ли си някъде?

— Да — отвърнах неохотно. — Не можах да заспя и отидох до търговската улица на площад „Утика“, за да си купя нещо, и се сдобих с нов пуловер. Посочих към мократа чанта, която бях оставила в ъгъла.

— Трябваше да ме събудиш. Искаше ми се да дойда с теб.

Ако не изглеждаше толкова засегната, щях да разполагам с повече време, за да помисля как точно да ѝ разкажа за срещата си с Хийт, но сега просто изстрелях:

— Налетях на бившето си гадже.

— О, Боже мой! Разкажи ми всичко! — Тя се тръшна на леглото си, а очите ѝ светнаха.

Нала скочи от нейната възглавница върху моята, а аз взех кърпа и започнах да бърша косата си.

— Седнах в едно кафене, а той стоеше наблизо и раздаваше листовки със снимката на Брад.

— И? Какво стана, като те видя?

— Говорихме си.

Тя завъртя очи:

— Хайде, де, какво още?

— Той е спрял да пуши и да пие.

— Брей, това е голямо постижение. Ти не го ли беше зарязала точно заради пушенето и пиенето?

— Да.

— Хей, ами какво става между него и гадната Кайла?

— Каза, че не се вижда с нея, защото говори гадости по адрес на вампирите.

— Виж, бяхме прави за това, че тя е накарала ченгетата да дойдат да те разпитват.

— Така изглежда.

Стиви Рей ме гледаше изпитателно.

— Ти все още си падаш по него, нали?

— Не е толкова просто.

— Хм, всъщност е доста просто. Ако не го харесваш, просто спираш да се виждаш с него и това е — заключи приятелката ми.

— Все още го харесвам.

— Знаех си! — възкликна тя и подскочи на леглото. — Олеле, какво ще правиш с толкова гаджета, Зи?

— Идея си нямам — отвърнах отчаяно.

— Ерик се връща утре от състезанието.

— Знам. Неферет каза, че Лорън е отишъл да подкрепя участниците от нашето училище, което значи, че и двамата ще се върнат тогава. А преди малко казах на Хийт, че ще се видя с него в петък след мача им.

— Смяташ ли да кажеш на Ерик за Хийт?

— Не знам.

— А кого от двамата харесваш повече?

— Не знам.

— Ами Лорън?

— Стиви Рей! — извиках ядосано. — Не знам! — Разтърках челото си, защото главоболието ми ставаше непоносимо. Може ли да не говорим за това известно време? Поне докато си изясня малко нещата.

— Добре. Тогава да тръгваме — каза тя и задърпа ръката ми.

— Къде? — примигах аз, напълно объркана.

— Трябва да закусим и да гледаме новините.

— Затътрих се към вратата, а Нала скочи и ме последва. Стиви Рей поклати глава.

— Всичко ще изглежда много по-оптимистично, когато си хапнем.

— И пийнем кола.

Стиви Рей направи гримаса.

— Кола на закуска?

— Струва ми се, че денят е много подходящ за пиене на кола на закуска.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За щастие не се наложи да чакаме дълго. С Близначките и Стиви Рей гледахме някакво шоуто, когато точно в 15:10 предаването беше прекъснато за извънредна емисия „Новини“ Хапвахме втората си порция мюсли, а аз пиех вече третата кола.

Извънредни новини. Научихме, че малко след 14:30 този следобед в местния клон на ФБР е получена телефонна заплаха за поставено взривно устройство от терористична група, наричаща себе си „Джихад за природа“ Според нашите източници терористите са поставили бомбата под водата в близост до мост Ай-40 на река Арканзас, недалеч от водопада Уебър. Включваме на живо нашия кореспондент Хана Доунс.

Всички бяхме впили очи в екрана, където се появи млада репортерка. Намираше се на моста, а около нея кръжаха униформени полицаи. Въздъхнах с облекчение. Мостът наистина беше затворен.

Както виждате, мостът е затворен от ФБР и полицията. Тук са и специалните части на Тулса, които претърсват за взривното устройство.

— Хана, а открили ли са нещо до момента?

— Все още е много рано да се каже. Лодките на ФБР пристигнаха току-що.

— Благодаря ти. Хана.

Камерата се върна обратно в студиото.

— *Ще ви информираме за развоя на събитията, когато имаме повече информация. А дотогава се връщаме към обичайната си програма.*

— Бомбена заплаха? Браво, много сте умни.

Думите на Афродита бяха изречени толкова тихо, а аз бях така погълната от телевизора, че ми отне няколко секунди, за да ги осмисля. Когато най-сетне го направих, се обърнах рязко към нея. Тя стоеше от дясната ми страна, малко зад Стиви Рей. Очаквах да видя на лицето ѝ обичайната гадна усмивчица и останах изненадана, когато вместо това тя ми кимна леко, почти с уважение.

— Какво искаш? — Гласът на Стиви Рей беше извънредно рязък и ми направи впечатление как няколко момичета, които до момента изглеждаха погълнати от предаването, което гледаха, се обърнаха любопитно към нас. По изражението на Афродита разбрах, че и тя го е забелязала.

— От един бивш хладилник ли? Нищо — отвърна тя подигравателно.

Усетих как Стиви Рей замръзна след това подмятане. Знаех, че много мрази да ѝ се напомня как се бе съгласила да играе ролята на кръвен донор за Афродита и нейната групичка по време на ритуала миналия месец, в който всичко тотално се обърка. Да бъдеш използван за „хладилник“ не е повод за гордост, а да те наричат така си е направо подигравка.

— Я, адската вещица — каза Шоуни с ведър приятелски тон. — Това ми напомня — да не би лидерската групичка на „Дъщерите на мрака“...

— ... които в момента сме ние, а не ти и скапаните ти приятелки... — продължи Ерин.

— ... да са в търсене на нов „хладилник“ за ритуала утре? — завърши Шоуни нежно.

— И ако вече не си такова лайно, единственият начин да вземеш участие в ритуала е да играеш ролята на вечерното ни меню. Дошла си, за да кандидатстваш за мястото ли?

— Защото ако си, няма да те огрее. Не те знаем къде си се завила скоро, а не ни се занимава с гнусарки — допълни Шоуни.

— Да го духаш, кучко! — изсъска Афродита.

— А, не, това си е по твоята част.

— Аха, именно — завърши Ерин.

Стиви Рей не помръдваше и изглеждаше потисната и преbledняла. Идваше ми да ги хвана всичките и хубаво да им тресна главите една в друга.

— Достатъчно, стига! — Всички едновременно млъкнаха. Обърнах се към Афродита: — Никога повече не наричай Стиви Рей хладилник. — После казах на Близначките: — Използването на третокурсници като кръвен донор е първото нещо, което ще променя в „Дъщерите на мрака“ Никой няма да играе ролята на закуска. — Аз всъщност не се развихах на Близначките, но те ме погледнаха обидено и шокирано. Въздъхнах. — Сега всички сме от една и съща страна — казах тихо, надявайки се гласът ми да не е привлякъл вниманието на момичетата в другата част на стаята. — Така че би било добре, ако спрем да се заяждаме.

— Не се заблуждавай. Не сме от една и съща страна. Не сме дори близо до нещо подобно. — Афродита се изсмя злобно и тръгна към вратата.

Гледах я как излиза и точно преди да затвори вратата от външната страна, тя ми хвърли бърз поглед и ми намигна.

Това пък какво беше? Изглеждаше закачливо, сякаш сме приятелки, които просто се шегуват. Но това беше невъзможно. Дали?

— Побиват ме тръпки от нея — каза Стиви Рей.

— Тя има проблеми — поясних аз и трите ме погледнаха така, сякаш току-що съм заявила, че Хитлер всъщност не е толкова лош. — Вижте, наистина искам новите Дъщери на мрака да бъде група, която обединява хората, а не ги разделя на враждуващи групички. — Те продължаваха да ме гледат втренчено. — Предупреждението на Афродита ми помогна да спася живота на баба си днес, както и на още няколко души.

— Казала ти е само защото иска нещо от теб в замяна. Зоуи, тя е изпълнена с омраза, не се заблуждавай — предупреди ме Ерин.

— Само не ми казвай, че мислиш отново да я допуснеш в „Дъщерите на мрака“ — разстрои се Стиви Рей.

Поклатих глава.

— Не мога да я включа дори да искам, а аз определено не искам, защото тя не се вписва в правилата за членство. Всеки член на „Дъщерите и Синове на мрака“ трябва да притежава ценностите, които отговарят на петте елемента, и да се придържа към тях в поведението си.

— Няма начин тази гадна вещица да е в състояние да бъде искрена, предана, мъдра и сериозна за нещо различно от собствените ѝ гнусни планове — изсумтя Шоуни.

— За световно господство — добави Ерин.

— И не мисли, че преувеличаваме — каза ми Стиви Рей.

— Стиви Рей, тя не ми е приятелка. Аз просто... не знам... — запънах се в опита си да обясня с думи вътрешното си чувство, което много често ми подсказва да направя или да не правя нещо. — Предполагам, че просто я съжалявам понякога. И също така мисля, че донякъде я разбирам. Тя просто иска да бъде приета, но се опитва да го постигне по грешен начин. Мисли си, че ако манипулира и лъже хората, може да ги застави да я харесват. Само това е виждала в дома си и затова прилага и тук такова поведение.

— Извинявай, Зоуи, но това са пълни глупости — намеси се Шоуни. — Малко е попреминала възрастта, в която да се прави на глупачка, защото има гадна майка.

— Моля, моля, майка ѝ не е виновна за това, че е злобна кучка — каза Ерин.

— Не искам да съм гадна или нещо такова, но ти също имаш ужасна майка и гаден втори баща, а не си станала като Афродита — намеси се Стиви Рей. — И Деймиън има родители, които вече не го обичат, понеже е гей.

— А той не се е превърнал в гнусна гад заради тях — подкрепи я Шоуни. — Даже е точно обратното. Той е... той е...

— Тя погледна към Ерин, за да ѝ подсказе. — Сестра ми, как се казваше героинята на Джули Андрюс в „Звукът на музиката“?

— Мария. Много си права, сестра ми. Деймиън е точно като тази добричка монахиня. Само трябва малко да се отрака, иначе няма да си хване гадже.

— Не мога да повярвам, че обсъждате интимния ми живот — обади се Деймиън зад нас.

Всички подскочихме виновно и измърморихме в един глас „извинявай“

Той поклати глава, а ние със Стиви Рей му направихме място да седне между нас.

— И искам да ви уведомя, че нямам интерес просто да си „хвана гадже“, както гадно се изразихте. Искам сериозна връзка с някого, за когото наистина ми пука. Готов съм да чакам колкото време е необходимо.

— Да, госпожице... — започна Шоуни.

— ... Мария — завърши Ерин.

Стиви Рей се опита да замаскира кикота си като кашлица. Деймиън присви очи към тях трите. Усетих, че сега е моментът да взема думата.

— Успяхме. Затвориха моста. — Извадих телефона от джоба си и му го подадох. Той го погледна, за да се увери, че е изключен, и кимна.

— Знам. Гледах новините и веднага дойдох. — Той погледна към часовника на телевизора. — Три и дваисет е. Успяхме.

Петимата се засмяхме. Вярно е, чувствах се облекчена, но въпреки това все още ме изпълваше необяснима тревога. И не беше свързана с Хийт. Може би се нуждаех от четвърта кола.

— Добре, оправихме се с този проблем. Сега защо да не поседнем тук и да си поговорим за интимния ми живот? — засмя се Деймиън.

— По-скоро за липсата на такъв — прошепна Шоуни на Ерин, която неуспешно (както и Стиви Рей) се опита да не се засмее.

Без да им обръща внимание, Деймиън се изправи, погледна ме и каза:

— Хайде да тръгваме.

— А?

Той въздъхна престорено тежко и поклати глава.

— Аз ли да правя всичко? Имаш да се подготвяш за ритуал утре, трябва да се оправи залата. Или мислиш, че Афродита ще се запише доброволец да ти свърши работата?

— Не се бях замисляла. — *Все едно имах някакво време изобщо!*

— Добре, замисли се сега. — Той ме издърпа да се изправа на крака. — Хайде, имаме работа да вършим.

Грабнах си чашата и всички последвахме забързания Деймиън. Навън беше студен и мрачен съботен следобед. Дъждът беше спрял, но сега облаците бяха дори по-тъмни.

— Май ще вали сняг — посочих към мрачното небе.

— О, дано да си права. Така ще се зарадвам на малко сняг! — Стиви Рей затанцува с разперени ръце, точно като малко дете.

— Премести се в Кънектикът. Ще имаш повече сняг, отколкото можеш да понесеш. Става безумно досадно месеци наред да е все студено и влажно. Затова ние от североизтока сме сурови хора — обясни Шоуни.

— Не можеш да ми развалиш удоволствието. За мен снегът е магия. Земята изглежда като покрита с пухкаво бяло одеялце. — Тя разпери отново ръце и извика: — Искам да вали сняг!

— А, добре тогава. Аз пък искам онези страхотни дънки с бродерия за четиристотин и петдесет долара, които видях в новия каталог на „Виктория Сикрет“ — каза Ерин. — Което доказва, че не може винаги да получаваме това, което искаме.

— О, сестра ми, сигурно ще ги пуснат на разпродажба. Тези дънки са прекалено готини, за да се откажеш от тях просто така.

— А защо просто не вземеш любимите си дънки и не пробваш да си ги украсиш с подобен мотив? Не може да е толкова трудно — предложи Деймиън.

Тъкмо отворих уста, за да се съглася с него, когато падна първата снежинка.

— Стиви Рей, желанието ти се сбъдва. Започва да вали.

Тя изписука весело.

— Ура! По-силно, вали по-силно!

И това й желание също се сбъдна. Докато стигнем до залата, снегът покри всичко. Трябва да призная, че Стиви Рей беше права. Снегът беше като вълшебно одеяло, земята изглеждаше бяла и пухкава. Дори Шоуни се забавляваше да хваща снежинките с език.

Всички се смеехме, когато най-после стигнахме до залата. Вътре имаше няколко ученици, които играеха на компютърни игри и бiliarд. Смехът ни привлече вниманието им и като ни видяха как се отърсваме от снега, дръпнаха дебелите завеси, за да погледнат навън.

— Да! — извика Стиви Рей. — Вали сняг!

Аз само се усмихнах и тръгнах към кухненското помещение, а останалите ме последваха. Знаех, че там има нещо като склад, в който се държат нещата за ритуалите на „Дъщерите на мрака“ Можех поне да започна с приготовленията и също така да се преструвам, че знам какво, по дяволите, правя. Чух как входната врата се отвори и се изненадах от гласа на Неферет:

— Снегът е много красив, нали?

Момчетата, застанали на прозореца, ѝ отговориха с дружно „да“ Изненадах се от раздразнението, което ме обзе, но бързо го потиснах и се върнах към вратата, за да се срещна с ментора си. Приятелите ми също ме последваха.

— Зоуи, много се радвам, че те намирам тук — приветства ме Неферет с такава топлина, че раздразнението ми веднага изчезна. За мен тя беше много повече от ментор.

— Здравей, Неферет — казах сърдечно. — Дойдохме да подготвим залата за утрешния ритуал.

— Чудесно. Това е едно от нещата, за които исках да говорим. Ако имаш нужда от нещо, не се колебай да го поискаш. Аз определено ще присъствам утре, но не се тревожи — тя отново се усмихна, — няма да остана за целия ритуал. Само ще засвидетелствам своята подкрепа към новите ти планове, а после ще оставя Дъщерите и Синовете изцяло в твои ръце.

— Благодаря, Неферет.

— А втората причина, поради която исках да се видя с теб и приятелите ти — тя отправи брилянтната си усмивка и към тях, — е, че искам да ви представя най-новия ни ученик. Тя се отмести и едно момче, което досега не бях забелязала, пристъпи напред. Беше симпатичен, имаше пясъчноруса коса и красиви сини очи. Явно беше от онези, леко смотаните момчета, но с потенциал за нормалност (пояснявам — къпят се редовно, мият си зъбите, нямат проблеми с кожата или косата и не се обличат като загубеняци).

— Искам всички да се запознаете с Джак Туист. Джак, това е моята ученичка Зоуи Редбърд, лидер на „Дъщерите на мрака“, а това са нейните приятели от Съвета на Префектите — Ерин Бейтс, Шоуни Коул, Стиви Рей Джонсън и Деймиън Маслин.

Новото момче изглеждаше леко нервно и пребледняло, но имаше симпатична усмивка и не приличаше на социопат. Тъкмо се чудех защо Неферет ни е търсила, за да ни го представи лично, когато тя обясни:

— Джак се занимава с писане на поезия, така че Лорън Блейк ще му бъде ментор и ще живее с Ерик Найт. Както знаете, двамата ще отсъстват до утре, така че ще съм ви благодарна, ако го разведете наоколо и му помогнете да се почувства като у дома си.

— Разбира се, ще ни бъде много приятно — казах без грам колебание. Никак не е забавно да си новопристигнал.

— Деймиън, нали можеш да покажеш на Джак стаята му?

— Разбира се, няма проблем — отвърна той.

— Знаех си, че мога да разчитам на приятелите на Зоуи. — Неферет ни дари с невероятната си усмивка, с която сякаш озари цялата зала. — И не забравяй, ако се нуждаеш от нещо, непременно ми кажи. О, щях да забравя. Понеже утре е първият ти ритуал, поръчах в кухнята да приготвят специално меню. Ще се получи чудесно празненство, Зоуи.

Бях изумена от нейната загриженост и не можех да не я сравня с майка ми, която се отнасяше с мен студено и безразлично. По дяволите, истината е, че майка ми не се вълнува особено от мен. Видях я само веднъж през последния месец и след глупавата сцена, която загубеният ѝ мъж направи, най-вероятно няма да я видя повече. А дали ми пукаше? Не. Не и докато имах на своя страна добри приятели и ментор като Неферет.

— Наистина оценявам това много високо, Неферет — казах и с усилие преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми.

— За мен е удоволствие, а това е най-малкото, което мога да направя за своето момиче по случай нейния първи ритуал като лидер на „Дъщерите на мрака“

Тя ме прегърна набързо, после кимна към останалите, които я поздравиха с уважение, и напусна залата.

— Наистина е невероятна — каза Джак.

— Без съмнение — отвърнах аз и се усмихнах на приятелите си. — Готови ли сте да се залавяме за работа?

Забелязах, че горкият Джак гледаше неразбиращо.

— Деймиън, защо не обясниш накратко на Джак за ритуалите, за да не се чувства толкова объркан.

Тръгнах към кухнята, а зад гърба ми Деймиън започна да обяснява за Ритуала на пълнолунието.

— Хей, Зоуи! Може ли да помогнем с нещо?

Погледнах през рамо и видях Дрю Партейн — набито момче, което познавах от часовете по фехтовка (много е добър, поне колкото Деймиън), да стои до прозореца заедно с група момчета. Той ми се усмихна, но забелязах, че гледа към Стиви Рей.

— Има много неща да се правят. Знам, защото с момчетата помагахме на Афродита да подготвя залата — каза той.

— Брей — измърмори Шоуни.

Преди Ерин да е успяла да добави нещо саркастично, аз изрекох.

— Да, ще се радваме да ни помогнете. — А после добавих: — Макар че моят ритуал ще е по-различен. Деймиън ще ви обясни какво имам предвид.

Очаквах презрителни погледи и подигравки по посока на Деймиън, но Дрю само сви рамене и каза:

— Добре. Просто кажете какво да правим. — Той се ухили и намигна на Стиви Рей, а тя се изкикоти и се изчерви.

— Деймиън, твои са — казах.

— Сигурен съм, че някъде там налъмните се късат да цъфтят — прошепна той, а после добави на висок глас: — Така, значи първото нещо, което Зоуи не харесва, е, че тук прилича на морга с тези конзоли и компютри, избутани до стените и покрити с пердета. Да видим дали можем да ги преместим в кухнята или в хола.

Момчетата започнаха да местят, а Деймиън се върна към „урока“ си с Джак.

— Махнете свещите и издърпайте масата ето тук — казах на момчетата и махнах на Близначките и Стиви Рей да ме последват.

— Деймиън е умрял и е попаднал в рая на гейовете — засмя се Шоуни веднага щом се отдалечихме малко.

— Хей, време е тези момчета да спрат да се държат като селски грубияни и да проявят малко здрав разум — казах.

— Тя нямаше предвид това, въпреки че сме съгласни с теб — обясни Ерин. — Визираше малкия господин Джак, „сладкия гей“ Туист.

— А защо, по дяволите, смятате, че е гей? — попита Стиви Рей.

— Момиче, трябва да си разшириш кръгозора малко — скастри я Шоуни.

— Добре, и за мен се отнася същото. Защо смятате, че Джак е гей? — недоумявах аз.

Шоуни и Ерин си размениха многострадални погледи, след което Ерин обясни:

— Джак Туист е героят на Джейк Гиленхал в „Планината Броуддек“ и е абсолютен гей.

— И моля ви се! Който си избира такова име и изглежда по този начин, сто процента е от отбора на Деймиън.

— Хм.

— Аз пък не съм гледала този филм — въздъхна Стиви Рей. — Така и не го пуснаха в нашето кино.

— Стига, бе! — възмути се Шоуни. — Не мога да повярвам.

— В такъв случай, Стиви Рей, време е за една домашна прожекция на този невероятен хит.

— Ама има ли целувки между момчета?

— Върховни! — увериха я Ерин и Шоуни едновременно.

Опитах се, но не успях да скрия усмивката си, като видях гримасата на отвращение на Стиви Рей.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Почти бяхме приключили с подреждането на залата, когато някой включи единствения телевизор, който бяхме оставили. И петимата се загледахме, за да видим дали ще кажат нещо за бомбата, поставена от „Джихад за природа“ Знаех, че обаждането ми не може да бъде проследено, а и видях как Деймиън смачка телефона, но въпреки това затаих дъх, когато водещата започна да обяснява, че за момента полицията не е открила следите на терористичната организация.

В друга новина по телевизията, свързана с река Арканзас, съобщиха, че този следобед Самюъл Джонсън, капитан на товарен кораб, е получил сърдечен удар, докато е управлявал кораба. Имал е голям късмет, че в този момент на мястото е имало медицински екипи заради бомбената заплаха, както и че мостът е бил затворен. Животът му е спасен и няма никакви щети, нанесени на моста или на кораба.

— Ето това е! — възкликна Деймиън. — Получил е сърдечен удар и е блъснал кораба в моста.

Кимнах.

— А това доказва, че виденията на Афродита са истински.

— Не че това е добра новина — добави Стиви Рей.

— Аз мисля, че е. Докато тя ни държи в течение на виденията си, можем да ги приемаме насериозно.

Деймиън поклати глава:

— Все трябва да има някаква причина Неферет да смята, че Никс ѝ е обърнала гръб. Жалко, че не можем да ѝ разкажем за това. Сигурно щеше да ни обясни всичко и дори е възможно да си промени мнението за Афродита.

— Не, дала съм дума. Не мога да издам нищо.

— Ако Афродита наистина се променяше в не толкова гадна кучка, сама би отишла при Неферет — каза Шоуни.

— Може би трябва да говориш с нея? — предложи Ерин.

Стиви Рей изръмжа, а аз тъкмо се канех да ѝ кажа нещо, когато забелязах, че Дрю се приближава усмихнат, а тя вече е прекалено заета

да се изчервява, за да ми обърне внимание.

— Така как ти се струва, Зоуи? — попита ме той, без да сваля очи от Стиви Рей.

Струва ми се, че си хвърлил око на съквартирантката ми. Разбира се, не го казах — той все пак изглеждаше готин, а тенът на Стиви Рей красноречиво показваше, че и тя е на същото мнение. Реших да не се заяждам:

— Добре изглежда.

— И на мен ми се струва добре — обади се Шоуни и хвърли изпитателен поглед на Дрю.

— И на мен — добави Ерин.

Но Дрю не забеляза никоя от Близначките. Май не забелязваше нищо друго, освен Стиви Рей.

— Умирам от глад — изтърси той.

— Аз също — изчурулика тя.

— Какво ще кажеш да си вземем нещо за ядене? — предложи Дрю.

— Добре — съгласи се Стиви Рей, а после се опомни, че всички сме там и я гледаме. Лицето ѝ стана още по-червено. — Божке, то било време за вечеря! Най-добре всички да отидем да хапнем. — Нервно прекара ръка през късите си къдрици и помахна на Деймиън, който беше погълнат от разговора с Джак. (От това, което подочувах, вече обсъждаха коя от книгите за Хари Потър е най-добра. Определено си бяха lika-прилика.) — Деймиън, ние ще ходим да хапнем. Вие с Джак искате ли да дойдете?

Те се спогледаха, а после Деймиън отвърна:

— Да, идваме.

— Добре — каза весело Стиви Рей, без да откъсва очи от Дрю. — Явно всички сме гладни.

Шоуни въздъхна и се запъти към вратата.

— Моля ви се. От толкова хормони и флуиди направо ме заболя главата.

— Сестра ми, чакай ме.

— Близначките защо са толкова цинични на тема „Любов“? — попитах Деймиън.

— Не са. Просто са раздразнени от факта, че последните няколко момчета, с които излизаха, се оказаха скучни и досадни.

Всички заедно излязохме навън в студената ноемврийска вечер. Снежинките вече бяха по-дребни, но все още прехвърчаха, а покритата със сняг сграда на училището изглеждаше още повече като стар замък.

— Да, на Близначките не им върви с момчетата — намеси се Стиви Рей. — Явно ги надценяват.

Направи ми впечатление, че вървеше много близо до Дрю и от време на време ръцете им се докосваха.

Чух одобрителни възгласи от момчетата и си помислих колко трудно би било за някого да излезе на среща с Близначките.

— Помниш ли, когато Тор покани Ерин на среща? — попита един от приятелите на Дрю, който май се казваше Кийт.

— Да. Тя го нарекла лемур. Сещаш ли се, като онези идиотски лемури във филма на „Дисни“ — разказа Стиви Рей през смях.

— А Уолтър излезе с Шоуни на общо две срещи и половина. По средата на третата среща тя го нарекла Пентиум тройка — разказа Деймиън.

Погледнах го с недоумение.

— Зи, Пентиум тройка е много бавен компютърен процесор — обясни ми търпеливо той.

— О!

— Ерин още го нарича сър Бавни, като го срещне. — Явно ще трябва да се намерят две много специални момчета, за да излязат с Близначките.

— Според мен за всеки има по един човек — обади се изведнъж Джак.

Всички се обърнахме към него и той се изчерви. Преди някое от момчетата да му се е присмяло, аз се намесих:

— Съгласна съм с Джак. — После добавих тихо на себе си: — Но трудното е да познаеш кой е точно твойт човек.

— Точно! — каза Стиви Рей с типичната си наперена интонация.

— Абсолютно — добави и Деймиън и ми намигна.

Аз му се ухилих в отговор.

— Хей, за какво си говорите? — Шоуни се спря да ни изчака.

— За несъществуващия ти интимен живот — отвърна Деймиън весело.

— Сериозно?

— Абсолютно.

— А защо вместо това не обсъждате например колко ти е студено и мокро?

— Хм, може би защото не ми е?

Ерин се появи иззад едно дърво със снежна топка в ръка.

— Но всеки момент ще ти стане! — извика тя и удари Деймън с топката точно в гърдите.

Естествено, започнахме война със снежни топки. Всички се втурнаха да правят топки и да ги мятат по Близначките. Започнах бавно да отстъпвам назад.

— Казах ти, че снегът е супер — радваше се Стиви Рей.

— Тогава да се надяваме на снежна буря — извика Деймиън, като се целеше в Ерин. — Вятър и сняг — перфектно за битка със снежни топки.

Той метна топката, но Ерин беше много бърза и се наведе, за да избегне идеално премерен удар в главата.

— Къде отиваш, Зи? — извика ми Стиви Рей.

Забелязах, че Дрю е точно зад нея и мята топки по Шоуни.

— До библиотеката. Трябва да науча заклинанията си за утре. Ще си взема нещо за ядене на връщане към общежитието. — Продължих да отстъпвам назад, ускорявайки крачка. — Не ми се иска да изпусна цялата веселба, но...

Шмугнах се във входа и затворих вратата по най-бързия начин — и тъкмо навреме — защото чух туп, туп, туп от трите снежни топки, които бяха метнали по мен.

Не си търсех извинение да се измъкна от войната в снега. Така или иначе планирах да пропусна вечерята и да прекарам няколко часа в библиотеката. Утре щях да водя ритуал, който може би е древен колкото самата Луна.

И не знаех какво, по дяволите, да правя.

Миналия месец бяхме направили кръг с приятелите ми и призовах елементите просто като експеримент — за да проверя дали наистина имам дарба, или си въобразявам. Усетих силата на земята, въздуха, огъня, водата и духа със същата сила както преди. Да имаш толкова голяма сила е и плашещо обаче. Животът ми не беше филм за някой супер герой.

Както и предполагах, библиотеката беше празна. Нормално за събота вечер. Само най-загубените зубрачки прекарват съботните си

вечери в библиотеката. Да, знаех, че сама се превръщам в такава. Но вече знаех откъде да започна търсенето си. Отворих файла с каталога на книгите и потърсих древни заклинания и ритуали, като прескачах резултатите с наскоро издадени книги. Привлече ме заглавието „Мистични обреди за Пълнолуние“ от Фиона. Разпознах смътно името на една от най-добрите вампирски поетеси от началото на деветнайсети век (на стената в общежитието ни имаше нейна много готина картина). Погледнах за каталожния номер на книгата и я намерих на една тъмна лавица, потънала в прах. Стори ми се добър знак, че е с кожена подвързия. Искях да заложа на основите и традициите и под моето ръководство „Дъщерите на мрака“ да научат нещо повече от твърде модерното (и гадно) театралничене на Афродита.

Отворих бележника си и извадих любимата си химикалка. Това ми напомни за Лорън и неговото предпочитание да пише поезията си на ръка, отколкото на компютър... което ме накара да се замисля за него... да си спомня начина, по който докосваше лицето ми... а после и гърба ми... за връзката, която се зароди между нас. Усмяхнах се и усетих, че бузите ми се изчервяват. И тогава осъзнах, че съм седнала сама в библиотеката, усмихвам се и се изчервявам като олигофрен, и то заради мъж, който е твърде възрастен за мен, а освен това е и вампир. Последните мисли определено ме поизнервиха (и с право). Той беше възхитителен, но пък беше на двасет и нещо. Истински възрастен вампир, който знае всички тайни за Жаждата и въобще за страстта. Което само го правеше още по-привлекателен, особено след кратката ми, но много перверзна сцена с пиенето на кръвта на Хийт.

Добре, последния месец се целувах и натисках малко с Ерик. Да, харесвах го. Но не сме стигали много далече. Една от причините е, че въпреки неоспоримите доказателства за обратното, аз обикновено не се държа като улиčníца. Друга причина е, че все още си спомням как видях Афродита на колене пред Ерик да се опитва да му направи свирка и не исках да има каквото и да било объркване от негова страна, че мога да се държа като нея. (Игнорирах спомена за сцената с Хийт и как опипвах слабините му.) Така, бях силно привлечена от Ерик, когото всички смятаха за мое официално гадже, въпреки че не сме правили кой знае какво в резултат на това привличане.

Мисълта ми се прехвърли на Лорън. Навън в нощта, под лунната светлина, заголила рамо пред него, се почувствах като истинска жена. Не като онова неопитно и нервно момиче, което бях с Ерик. Когато видях желанието в очите на Лорън, се почувствах силна, красива и много, много секси. И трябва да си призная, че това чувство ми хареса.

А как, по дяволите, се намеси Хийт в цялата тази работа? Към него изпитвам нещо съвсем различно. С него се познаваме отдавна, още от деца, и излизаме заедно от години. Винаги съм била привлечена от него и се е случвало много сериозно да се разгорещим, но никога не ме беше карал да се чувствам като последния път, когато се поряза, за да пия от кръвта му.

Потръпнах и несъзнателно облизвах устни. Самата мисъл ме караше да се чувствам едновременно засрамена и въодушевена. Определено исках да го видя отново. Но дали защото все още го обичам, или заради неудържимата ми Жажда да пия от кръвта му?

Нямах представа.

Вярно е, че харесвах Хийт от години. Малко е отнесен понякога, по един такъв симпатичен начин. Отнасяше се с мен добре и ми беше приятно да излизаме. Или поне беше така, преди да започне да пие и да пуши трева. Тогава типичната му отнесеност се превърна в тъпота и вече му нямах доверие. Но той се бе отказал от тези неща. Дали това означаваше, че се превръща отново в момчето, което толкова харесвах? И ако беше така, как, по дяволите, ще разреши всичките си проблеми?

Първо — Ерик. Второ — Лорън. Трето — пих от кръвта на Хийт, което е категорично против правилата на „Дома на нощта“ Четвърто — определено смятам да го направя отново.

Въздишката ми прозвуча като ридание. Определено трябваше да поговоря с някого.

Неферет? Изключено. Нямах да кажа на възрастен вампир за Лорън. А и трябваше да си призная, че съм пила от кръвта на Хийт, което най-вероятно е довело до Отпечатване. Но не можех. Поне засега. Знам, че е егоистично, но не исках да си създавам проблеми с Неферет точно сега, когато се опитвам да се утвърдя като лидер на „Дъщерите на мрака“

Стиви Рей? Тя беше най-добрата ми приятелка, но ако искам да споделя с нея всичко, ще трябва да ѝ призная, че съм пила кръв. Два пъти. И колко силно искам да пия отново. Тя сигурно ще откачи. Поне

аз определено откачам при мисълта. Не мога да приема най-добрата ми приятелка да гледа на мен като на чудовище. А и не мисля, че би могла да ме разбере.

Не можех да кажа и на баба. Определено няма да ѝ хареса, че Лорън е на дваисет и нещо. А и не си представям как ѝ разказвам, че съм лочила нечия кръв.

Каква ирония на съдбата е, че единственият човек, който няма да се ужаси от Жаждата и би ме разбрал за всичко останало, бе Афродита. И колкото и да е странно, част от мен искаше да говори именно с нея, особено откакто разбрах, че виденията ѝ са все още истински. Имах предчувствие за нея, което ми казваше, че тя е много повече от една злобна кучка. Афродита ужасно ядоса Неферет, това е очевидно. Но Неферет ѝ каза с леден и злобен глас, че Никс ѝ е обърнала гръб, а това, както вече разбрах, не беше истина. Тръпки ме полазиха по гръба, когато в ума ми се зароди подозрението, че не мога да се доверя на Неферет напълно.

Положих усилие да се върна обратно на темата, заради която съм дошла, и отворих книгата, а от нея изпадна лист хартия. Вдигнах го, защото си помислих, че някой ученик си е водил записки, и се вцепених, като прочетох името си на него.

ЗА ЗОУИ:

Пленителна Жрица.

Нощта не може да забули твоя ален копнеж.

Приеми повика на Желанието.

Тръпки ме побиха, като прочетох стихотворението. Как, по дяволите, някой, още повече пък Лорън, който би трябвало да е на Източното крайбрежие сега, ще знае коя точно книга ще взема?

Ръката ми трепереше, затова оставих листчето и отново прочетох написаното. Оставих настрана мисълта колко е романтично, че най-добрият мъж поет ми пише стихове, и забелязах нещо не по-малко

смущаващо от това, че намерих хайкуто точно в тази книга. „Нощта не може да забули твоя ален копнеж.“ Или аз откачам, или звучи, сякаш Лорън знае, че съм пила кръв. И изведнъж стихотворението започна да ми изглежда някак сбъркано, плашещо. Като предупреждение, което не беше точно предупреждение. Започнах да се питам кой ли го е написал. Ами ако не е Лорън? Ако е Афродита? Бях подслушала разговора с родителите ѝ. Предполага се, че ще се опита да ме злепостави по някакъв начин. Дали това се връзва с плановете ѝ? (Пфу, „плановете ѝ“! Разсъждавам като комиксов герой.)

Добре. Афродита ме видя с Лорън, но откъде може да знае за хайкуто? А и как би могла да знае, че ще дойда тук, за да търся точно тази книга. Приличаше по-скоро като нещо, което някой възрастен вампир би могъл да знае, макар че не мога да си представя откъде. Аз самата допреди няколко минути не знаех, че ще избира тази книга.

Нала влезе със скок в помещението и ми изкара всичкия наличен акъл. Замяука жално и започна да се търка в мен.

— Добре, добре. Да се връщаме на работа.

Но докато търсех в книгата заклинания, умът ми продължи да кръжи около темата за стихотворението и за безпокойството, което се беше загнездило дълбоко в мен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Взех Нала и напуснах библиотеката. Тя спеше толкова дълбоко, че почти не реагира, когато я грабнах. Погледнах часовника и не можах да повярвам, че са минали няколко часа. Нищо чудно, че задникът ми беше изтръпнал, а вратът — схванат. Но това не ме притесняваше, защото в крайна сметка бях свършила онова, за което бях дошла, и вече имах ясна идея какво ще правя на Ритуала на пълнолунието. Голяма тежест падна от плещите ми, но все още бях нервна. Щях да водя ритуала пред група момичета, които никак няма да са въодушевени, че съм заела мястото на тяхната приятелка Афродита. Трябваше да се концентрирам над самия ритуал и над поразителните усещания, които получавам при призоваването на елементите. Останалото само щеше да се подреди. Надявам се.

Бутнах тежката входна врата и се озовах пред един съвсем различен свят. Явно снегът е продължил да вали през цялото време, докато бях в библиотеката. Всичко бе плътно покрито с дебело снежно одеяло. Вятърът духаше силно, а газените лампи едва блещукаха в мрака. Може би трябваше да се върна в сградата и да изляза през другия вход, който бе много по-близо до общежитията, но не исках. Мислех си колко права е Стиви Рей. Снегът наистина е магия. Той променя света, прави го по-мек, по-нежен и мистериозен.

Като новак вече не усещах студа както хората, а това преди ме плашеше. Представях си едно студено и неживо същество, което пие кръвта на живите (доста гадно). Сега вече знаех много по-добре в какво се превръщам, и бях наясно, че не изпитвах студ заради ускорения метаболизъм, а не защото съм нежива.

Вампирите всъщност не са мъртви. Те са Променени. Хората едва ли не си ни представяха като ходещи мъртъвци, което вече ме дразнеше. Както и да е, при всички положения ми беше приятно, че мога спокойно да се разхождам във виелицата, без да се притеснявам, че ще замръзна. Нала нежно се гушна в мен и замърка, а аз я обгърнах с ръце, за да я предпазя от вятъра и студа. Вятърът заглушаваше всичко

и за миг ми се стори, че съм сама в свят, където черното и бялото се смесват в уникална комбинация.

След няколко крачки въздъхнах и щях да се плесна по челото, ако не носех котката. Трябваше да се върна до училищния магазин за ритуални и магически пособия, за да взема евкалипт. Според това, което прочетох в книгата, евкалиптът се свързва с лечителство, защита и пречистване — три неща, които смятах за необходимо да призова по време на първия си ритуал. Предположих, че мога да взема евкалипта и утре, но щеше да ми е необходим завързан за въже, като част от заклинанието, което смятах да правя.

В този момент забелязах фигурата. Забелязах я не само защото беше странно друг ученик да е толкова смахнат, че да се разхожда навън в снежната буря. Направи ми впечатление, че не вървеше по пътеката, а направо през поляната. Спрях и присвих очи. Беше с дълго черно наметало и качулка на главата. Желанието да го проследя ме удари с такава сила, че простенах. И сякаш останала без воля, аз се понесох бързо към поляната.

Потръпнах. В момента, в който фигурата стъпи в сенките, започна да се движи с нечовешка скорост. Червено? Видях за миг нещо червено да проблясва под качулката на фона на бялата кожа. Снегът премрежваше погледа ми и не успях да видя добре, но по памет се ориентирах, че отиваме към източната стена, където имаше пролука за навън. Същото място, на което видях двата призрака или каквото там бяха. Мястото, на което си казах, че повече няма да ходя сама.

Да, трябваше да поема наляво и да се насоча право към общежитията. Естествено, не го направих.

Сърцето ми биеше лудо, а Нала простенваше на ухото ми, когато стигнах до дърветата. Продължих към стената и през цялото време си мислех колко глупаво е да преследвам тази фигура, която в най-добрия случай беше ученик, който се опитва да се измъкне тайно от училище, а в най-лошия — страшен призрак.

Изгубих фигурата от поглед, но знаех, че се доближавам до пролуката, така че забавих ход. Стараех се да оставам скрита в сянката и да се придвижвам, прикривайки се от дърво на дърво.

Все още валеше сняг и двете с Нала бяхме покрити със снежинки. Какво правех тук? Независимо какво ми казваше интуицията, здравият ми разум твърдеше, че правя голяма глупост и

трябва веднага да се понеса (заедно с треперещата си котка) към общежитията. Това тук наистина не беше моя работа. Може би някой учител проверява... не знам... иска да се увери, че няма идиоти като мен, които да се шматкат навън в тази буря.

А може би някой се е вмъкнал в училището, след като е убил брутално Крис Форд и е отвлякъл Брад Хиджънс, и ако сега се изправя срещу него, също ще бъде убита.

Да, бе, да. Ега ти развинтеното въображение!

И тогава чух гласовете.

Забавих крачка, на практика ходех на пръсти. Най-после ги съзрях. Имаше две фигури, които стояха до пролуката в стената. Присвих очи, за да видя по-добре през падащия сняг. Фигурата, която досега преследвах, стоеше по-близо до стената и понеже сега не тичаше с ненормална скорост, можех да забележа, че стои леко прегърбена. Преместих поглед върху другата фигура и почувствах как невероятният хлад на снега, който досега брулеше кожата ми, потъна в душата ми.

Там стоеше Неферет.

Тя изглеждаше мистериозна и властна с развяващата се от вятъра кестенява коса. Сняг покриваше черната ѝ рокля. Беше обърната с лице към мен, така че виждах суровото ѝ изражение, докато говореше ядосано на човека с наметалото. Възможно най-тихо се приближих, доволна, че съм облечена изцяло в черно и се сливам със сенките на дърветата. От новото си място успях да дочуя откъслечни фрази от това, което Неферет казваше.

— ... внимаваш повече какво правиш! Аз няма да...

Напрегнах се да чуя и останалото, но вятърът заглушаваше думите. Изведнъж усетих миризмата — вонеше на нещо като мухъл, на нещо, което не е на мястото си в този студен и влажен ден.

— ... прекалено опасно — казваше Неферет. — Подчини се или...

Не чух останалата част от изречението. Фигурата отвърна с грухтящ звук, който приличаше повече на животински, отколкото на човешки.

Нала, която досега като че ли спеше, надигна рязко глава. Скрих се по-внимателно зад дървото, когато тя измяука уплашено.

— Ш-ш-т! — прошепнах ѝ и се опитах да я успокоя, за да не вдига шум. Тя млъкна, но забелязах, че козината ѝ е настръхнала, а очите ѝ са присвити гневно, докато гледаше към човека с наметалото.

— Обещахте!

От гъргорещия му глас и аз настръхнах. Надникнах иззад дървото навреме, за да видя как Неферет вдигна ръка, сякаш се кани да го удари. Той се извърна към стената и качулката падна от главата му, а стомахът така ме сви, че за малко да повърна.

Беше Елиът. Мъртвото момче, чийто дух ни нападна с Нала миналия месец. Неферет не го удари. Тя повиши глас и всяка нейна дума достигна до мен:

— Не ти се полага повече! Не е сега моментът. Не разбираш от тези неща и няма да ме разпитваш. А сега си върви! Ако още веднъж си позволиш да не ми се подчиниш, ще почувстваш гнева ми, а гневът на богинята е ужасяващ.

Елиът се присви и изхленчи:

— Да, богиньо.

Той беше. Сигурна бях. Въпреки че гласът му звучеше така грубо, нямаше съмнение, че е той. Някак си не е умрял и не е извършил Проманата. Беше нещо различно. Нещо ужасяващо.

Отвращаваше ме до краен предел и забелязах с изненада как изражението на Неферет омекна.

— Не искам да бъда лоша с децата си. Знаеш, че вие сте най-голямата ми радост.

С погнуса наблюдавах как тя се доближи до него и го помилва по лицето. Очите му заблестяха с цвета на стара кръв и дори от това разстояние виждах как тялото му трепери. Елиът беше нисък, тантурест и непривлекателен тип, с прекалено бяла кожа и морковеночервена коса, която винаги стърчеше на всички посоки. В момента той беше всичко това, плюс прегърбена стойка и хлътнали бузи. Така че на Неферет ѝ се наложи да се наведе, за да го целуне. Съвсем отвратена, чух как той изстена от удоволствие. Неферет се изправи и се засмя. Беше дълбок и съблазнителен смях.

— Моля ви, богиньо! — изхленчи Елиът.

— Знаеш, че не го заслужаваш.

— Моля ви! — повтори той, целият разтреперан.

— Добре тогава. Но запомни, че това, което богинята дава, може и да си вземе обратно.

Неспособна да отместя поглед, видях как Неферет вдигна ръка и запретна ръкава си. После прокара нокът по кожата си, който остави алена диря. Усетих непреодолимо привличане. Когато тя поднесе ръката си към Елиът, аз се притиснах към дървото, заставяйки се да остана спокойна. Той падна на колене пред нея и със сумтящи стенания започна да пие от кръвта ѝ. Откъснах очи от него и погледнах Неферет. Тя беше отметнала глава назад с леко разтворени устни, сякаш отвратителният Елиът ѝ доставяше истинско сексуално удоволствие, докато пие от кръвта ѝ.

Беше ми много трудно да потисна зародилото се у мен желание. Искаше ми се да порежа някого и да...

Не! Скрих се изцяло зад дървото. Няма да се превръщам в чудовище. Нямаше да бъда изрод. Не мога да допусна това да ме контролира. Бавно и тихо се промъкнах обратно по пътя, по който бях дошла, без да поглеждам назад към тях.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Все още бях разтърсена, объркана и стомахът ме болеше, когато стигнах до общежитието. В общата стая имаше няколко групи момичета, които гледаха телевизия. Настаних се до Стиви Рей, Деймиън и Близначките и започнах да милвам Нала в ръцете си. Стиви Рей не забеляза, че съм необичайно мълчалива. Беше прекалено заета да ми разказва за хода на битката със снежни топки, която след вечеря преминала в истинска война, докато някой не уцелил по невнимание прозореца на Дракона. А той не е вампир, когото си струва да ядосваш.

— Дракона сложи край на войната — заливаше се от смях Стиви Рей. — Но дотогава беше много забавно.

— Да, Зи. Изпусна феноменална битка — каза Ерин.

— Направо смачкахме Деймиън и гаджето му — допълни въодушевено Шоуни.

— Той не ми е гадже! — възрази Деймиън, но усмивката му добавяше едно недоизказано „все още“

— Както... — започна Шоуни.

— ... и да е — довърши Ерин.

— Аз го намирам за готин — включи се Стиви Рей.

— И аз — отвърна Деймиън и се изчерви.

— А ти какво мислиш, Зоуи? — попита ме Стиви Рей.

Примигах неразбиращо срещу нея. Имах чувството, че съм попаднала в тайфун, а всички останали около мен се наслаждават на хубавото време.

— Всичко наред ли е, Зоуи? — попита Деймиън.

— Деймиън, можеш ли да ми донесеш малко евкалипт? — казах най-неочаквано.

— Евкалипт?

— Да, малко връхчета и листа — кимнах аз. — Ще са ми необходими за утре по време на ритуала.

— Няма проблем — отвърна той и ме погледна учудено.

— Подготви ли всичко за ритуала? — поинтересува се Стиви Рей.

— Така ми се струва. — Замълчах и си поех дълбоко дъх. После срещнах въпросителния поглед на Деймиън. — Имало ли е някога случай на ученик, който е починал, после да е бил видян жив?

За щастие той не ме попита дали не съм си загубила ума. Но Стиви Рей и Близначките ме гледаха така, сякаш току-що съм съобщила, че смятам да участвам в публичен стриптийз. Обърнах се към Деймиън. Всички знаем, че той е много прилежен в ученето и помни страшно много подробности. Ако някой знаеше отговора на странния ми въпрос, то това бе той.

— Ако тялото на някой ученик започне да отхвърля Промяната, няма връщане назад. Така пише във всички книги, това ни каза и Неферет. — Никога не го бях чувала да говори с толкова сериозен тон. Какво има, Зоуи?

— Моля те, моля те, моля те, кажи ми, че не ти е лошо — извика Стиви Рей.

— Не, не е нищо такова. Добре съм, заклевам се.

— Тогава какво става? — попита Шоуни.

— Изкара ни ангелите — каза Ерин.

— Не исках. Е, добре. И без това всичко е много странно, но мисля, че видях онзи Елиът.

— Моля?

— Какво? — възкликнаха Близначките едновременно.

— Не разбирам — намеси се Деймиън. — Елиът умря преди месец.

Очите на Стиви Рей изведнъж се разшириха.

— Като Елизабет! — И преди да реагирам, тя изрече на един дъх: — Миналия месец Зоуи видя духа на Елизабет до източната стена, но не ви казахме нищо, за да не ви плашим.

Отворих уста, за да им разкажа за Елиът... и Неферет. И я затворих. Осъзнах, че не мога да споделя нищо за Неферет. Вампирите имат много силна интуиция, което в най-голяма степен важи за Висшата жрица. Тя буквално може да чете мисли. Не мога да допусна приятелите ми да се разхождат из училището и Неферет да разбере от уплашените им мисли, че съм я видяла с Елиът. Ще се наложи да запазя за себе си това, което видях днес.

— Зоуи! — Стиви Рей сложи ръка на рамото ми. — Можеш да ни кажеш.

Усмихнах ѝ се и ми се искаше с цялото си сърце да можех наистина да им разкажа.

— Мисля, че миналия месец видях призрака на Елизабет, а тази нощ видях Елиът — казах най-последно.

Деймиън се намръщи:

— Щом си видяла духове, защо ме питаш за съживяване след отхвърляне на Промяната?

Погледнах приятеля си в очите и го излъгах най-хладнокръвно:

— Защото в това ми беше по-лесно да повярвам. Или поне така ми се струваше, преди да го кажа. Сега като го казвам, звучи налудничаво.

— Ако видя призрак, тотално ще изкукуригам — намеси се Шоуни, а Ерин веднага се съгласи с нея.

— Както с Елизабет ли беше? — попита Стиви Рей.

Поне за това не се налагаше да лъжа.

— Не. Той изглеждаше някак по-реален. Но и двамата ги видях на едно и също място — около източната стена. И на двамата очите им светеха в червено.

Шоуни потръпна.

— Няма да припарвам до тази стена, в това съм сигурна — каза Ерин.

Деймиън стоеше замислен като някой професор и почесваше брадичката си. После заключи:

— Зоуи, може би имаш още някоя дарба. Например да виждаш мъртвите новаци.

И аз щях да си помисля същото, ако не бях видяла „призракът“ на Елиът да пие от кръвта на ментора ми. Все пак това беше добра теория.

— Да, може би си прав.

— Уф, надявам се да не е така! — каза Стиви Рей.

— И аз, но все пак, Деймиън, би ли проверил дали се споменава нещо такова в учебниците?

— Разбира се. Освен това ще проверя за препратки към духове на новаци.

— Благодаря ти. Оценявам го.

— Да ти кажа, имам спомен, че съм чел нещо в старогръцката история за духове на вампири, които неуморно дебнели из гробниците...

Изключих от ума си лекцията на Деймиън за древните гърци и бях доволна, че Стиви Рей и Близначките я слушат с интерес, без да разпитват мен. Не ми беше никак приятно, че трябва да ги лъжа, още повече, че самата аз исках да им разкажа всичко. Това, което видях, направо ме ужаси. Как, по дяволите, ще погледна сега Неферет в очите?

Нала потърка главата си в бузата ми още малко, накрая се успокои и легна в скута ми. Загледах се в телевизора, докато Деймиън разказваше ли, разказваше за духовете. Изведнъж осъзнах какво виждам и извиках рязко на Стиви Рей да ми подаде дистанционното. Нала се стресна, подскочи и измяука ядосано, но няхах време да я успокоявам, просто включих звука.

Даваха преглед на водещите новини от вечерната емисия.

Тялото на второто момче от отбора на „Съюза“ Брад Хиджънс беше намерено от охраната на музея „Филбрук“ в потока, който тече под сградата. Причината за смъртта не е официално оповестена, но според нашите източници става дума за загуба на кръв, причинена от множество разкъсвания...

— Не... — усетих, че треперя, а ушите ми бучаха.

— Това е потокът, който преминахме, когато отивахме към музея „Филбрук“ за ритуала в нощта на Самхайн — спомни си Стиви Рей.

— Само през една улица отгук е — каза Шоуни.

— „Дъщерите на мрака“ се измъкват през пролуката в източната стена най-редовно за ритуалите си — каза Ерин.

Тогава Деймиън изрече това, което всички си мислехме.

— Някой се опитва да натопи вампирите, че убиват човешки младежи.

— А може би наистина ги убиват? — изпуснах мислите си гласно и веднага съжалих.

— Защо го казваш, Зоуи? — Стиви Рей изглеждаше наистина шокирана.

— Аз... аз... не знам. Всъщност не го мисля — смънках.

— Изтрецяла си, това е — намеси се Ерин.

— Естествено, познавала си и двете момчета — каза Шоуни. — А и за капак на всичко това днес си се натъкнала на призрак.

Деймиън ме изучаваше внимателно.

— Имаше ли някакво предчувствие за Брад, преди да съобщят, че е мъртъв?

— Да... Не... — Въздъхнах. — Знаех, че е мъртъв, още щом чух, че е изчезнал.

— А дали си усетила и нещо по-специално?

Сякаш въпросът на Деймиън изкопчи от паметта ми думите на Неферет, които преди малко подслушах.

... прекалено опасно... не ти се полага повече... не е сега моментът... не разбираш от тези неща и няма да ме разпитваш...

Побиха ме тръпки, които нямаха нищо общо със студа навън.

— Нищо по-специално нямаше. Трябва да се прибера в стаята си — казах внезапно, без да мога да погледна когото и да било от тях в очите. Мразех да лъжа и се съмнявам, че щях да удържа, ако останех с тях още дълго. — Трябва да си довърша заклинанията за ритуала оправдах се неуверено. — А и почти не съм спала последната нощ. Ужасно съм уморена.

— Няма проблем, разбираме те — каза Деймиън.

Всички бяха толкова притеснени за мен, че не смеех да ги погледна. Благодарих им и тръгнах да се качвам нагоре. Бях преполовила стълбите, когато Стиви Рей ме настигна.

— Имаш ли нещо против и аз да дойда? Ужасно ме боли глава и много ми се спи. Няма да ти преча, ако ще учиш или нещо такова.

— Естествено, че няма проблем.

Погледнах я внимателно. Изглеждаше много пребледняла. Стиви Рей беше толкова чувствителна, че макар да не познаваше Крис и Брад, тези убийства много я бяха разстроили. Като прибавим към това и разказа ми за срещата с призраци, явно горкото момиче съвсем се беше шашнало.

Сложих едната си ръка през рамото ѝ и я притиснах към себе си, като влизахме в стаята.

— Хей, всичко ще бъде наред.

— Да, знам. Просто съм уморена — усмихна се тя, но не звучеше така жизнена както обикновено.

Не си казахме почти нищо, когато обличахме пижамите си. Нала се вмъкна в стаята, скочи на леглото ми и заспа почти толкова бързо, колкото и Стиви Рей. Това беше голямо облекчение за мен, защото не се налагаше да се преструвам, че пиша заклинанията за ритуала, които вече бях написала.

Но имаше нещо друго, което трябваше да свърша, и исках да го запазя в тайна дори от най-добрата си приятелка.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Учебникът по социология за шести курс беше точно там, където го бях оставила — на лавицата над компютърното бюро. Неферет ми го даде малко след като стана ясно, че Промяната се извършва в мен по-бързо отколкото при останалите новаци. Тя искаше да ме премести директно в часовете си с шестокурсниците, но аз я убедих да не го прави. Вече съм достатъчно различна и не исках да изтъквам различията си. Така бих се почувствала пълен аутсайдер. Компромисът, на който се съгласихме, беше да чета глава по глава учебника за шести курс и да ѝ задавам въпроси, ако има неща, които не са ми ясни.

Имах намерение да го правя, но нещата така се завъртяха („Дъщерите на мрака“, срещите с Ерик, домашните в училище и какво ли още не), че изобщо не ми оставаше време да отворя учебника.

С въздишка, която показваше колко съм уморена, свалих учебника от лавицата и седнах на леглото си. Въпреки всичките ужасни неща, които ми се случиха днес, трябваше да съумея да задържа очите си отворени. Погледнах съдържанието и намерих това, което ми трябваше: Жаждата.

На тази дума отговаряше цял списък от страници, така че си отбелязах коя е първата от тях и отворих на нея. Започваше с нещо, което вече ми беше известно. С напредване на Промяната новакът започва да усеща наслада от кръвта. Пиенето на кръв преминава от нещо отвратително към нещо приятно. Новак, при когото Промяната напредва с добри темпове, може да различи миризмата на кръв отдалеч. Заради ускорения метаболизъм алкохолът и наркотиците не оказват силно въздействие на новациите, но постепенно пиенето на кръв ще засили въздействието си върху тях.

Така е. Дори кръвта на друг новак, смесена с вино, успя да ме замае. А кръвта на Хийт ми донесе невъобразима експлозия с прекрасен вкус. Прескочих няколко страници. Вече ми беше ясно, че кръвта е вкусна. Видях къде започва следващата глава и се зачетох.

ЖАЖДА И СЕКСУАЛНОСТ

Въпреки че нуждата варира според възрастта, пола и силите на организма, всеки възрастен вампир трябва периодично да се храни с човешка кръв, за да бъде физически и психически здрав. Логично е, че еволюцията, както и нашата богиня Никс, е направила пиенето на кръв удоволствие както за пиещия, така и за човешкия му донор. Както вече казахме, слюнката ни има противосъсирващо действие за човешката кръв. Освен това тя стимулира отделянето на ендорфини, което стимулира зоните на удоволствие в мозъка и може да предизвика оргазъм както за вампирите, така и за хората.

Примигах и разтърках лицето си. По дяволите! Ето защо се държах като уличница с Хийт. То просто е заложено в гените ми от Промяната. Бях много впечатлена и продължих да чета.

Колкото по-възрастен е един вампир, толкова по-интензивно е отделянето на ендорфини при пиене на кръв и толкова по-силно е удоволствието за двете страни.

От векове се спекулира с идеята, че вампирите използват хората, за да си доставят удоволствие, пиейки кръвта им, и това е основната причина да бъдем злепоставени като раса. Хората се чувстват застрашени от способността ни да доставяме удоволствие по начин, който те смятат за опасен за тях, затова ни окачествяват като хищници. Истината е, че вампирите могат да контролират Жаждата си, така че не съществува почти никаква опасност

за хората. Истинската опасност се крие в Отпечатването, което често се случва по време на пиенето на кръв.

Напълно увлечена, продължих към следващата глава.

ОТПЕЧАТВАНЕ

Отпечатването между вампир и човек не се случва всеки път, когато вампирът пие кръв. Проведени са много изследвания в опит да се установи защо при някои хора се получава, а при други не. Въпреки някои основни предпоставки, като емоционална обвързаност между човека и вампира преди Промяната, възраст, сексуална ориентация и честота на пиенето на кръв, не може с точност да се предскаже в кои случаи и дали ще се случи Отпечатване.

В учебника по-нататък се обясняваше колко трябва да внимават вампирите при пиене на кръв от жив донор, за разлика от банка, което е напълно безопасно. Много малко хора знаят за съществуването на такива банки и са доста добре възнаградени за мълчанието си. Учебникът като цяло беше доста негативно настроен към пиенето на кръв от жив човек и беше изпълнен с предупреждения колко опасно може да бъде това и че е много вероятно да се стигне до Отпечатване, след което не само човекът, но и вампирът стават емоционално обвързани. С неприятно чувство в стомаха прочетох как щом веднъж се е получило Отпечатване, вампирът може да усеща емоциите на човека и може да го повика или проследи.

След това историята се прехвърли на темата за Брам Стокър, който имал връзка с Висша жрица, но не можел да разбере нейната отдаденост на Никс и в изблик на ревност и гняв я предал, описвайки

вампири в изцяло негативен аспект в опозоряващата за нас книга „Дракула“

— Хм, нямах представа — казах си.

По ирония на съдбата „Дракула“ е една от любимите ми книги, прочетох я още на тринайсет. Прегледах набързо следващите страници и спрях на глава, която ме накара нервно да дъвча устни.

ОТПЕЧАТВАНЕ МЕЖДУ НОВАК И ВАМПИР

Както споменахме и в предната глава, на новациите е забранено да пият човешка кръв, но могат да експериментират помежду си. Доказано е, че между новаци не може да се получи Отпечатване. Но също така се знае, че може да се получи между възрастен вампир и новак. Това може да доведе до сериозни емоционални и телесни проблеми, щом Промяната се извърши напълно, които биха били във вреда и на двамата вампири. Ето защо пиенето на кръв между вампир и новак е строго забранено.

Поклатих глава, отново ужасена при спомена за сцената между Елиът и Неферет. Като оставим настрана цялата история със смъртта на Елиът, Неферет е могъща Висша жрица. По никакъв начин не трябваше да допуска един новак да пие от кръвта ѝ, пък бил той и мъртъв.

Имаше специална глава и за разваляне на Отпечатването, която започнах да чета, но беше твърде депресираща. На първо време се изисквало подкрепата на Висша жрица и много физическа болка, особено за човека. И въпреки това двамата трябвало да внимават да не се срещат по какъвто и да е повод, за да не се възстанови Отпечатването.

Изведнъж се почувствах безкрайно уморена. Колко време ми се събра без сън? Почти едно денонощие. Часовникът показваше 6:10, скоро щеше да съмне.

Чувствах се вкочанена, но станах и оставих книгата на лавицата. После застанах до прозореца и отметнах тежката завеса, която ни пазеше от дневната светлина. Все още валеше сняг и в слабата светлина на зората светът изглеждаше невинен и спокоен. Трудно ми беше да си представя, че там се случват такива ужасни неща като убийствата на момчетата или съживяването на мъртви новаци. Затворих очи и подпрях главата си на студеното стъкло. Не исках да мисля за тези неща сега. Бях твърде уморена, твърде объркана, не можех да открия отговорите, от които се нуждаех.

Умореното ми съзнание странстваше от мисъл на мисъл. Искаше ми се да легна, но допирът на студеното стъкло ми беше приятен. Ерик щеше да се прибере по-късно този ден. Тази мисъл ме зарадва, но също така изпитах и вина. Което естествено насочи мисълта ми към Хийт.

Най-вероятно се е получило Отпечатване. Мисълта ме плашеше, но също така ме привличаше. Толкова ли ще е ужасно да бъда физически и емоционално обвързана с Хийт? Преди да срещна Ерик (и Лорън), отговорът ми би бил категорично не. Но сега не това ме притесняваше, а че трябва да крия връзката си от всички. Естествено, мога да излъжа... Тази мисъл подежда като отровен дим на пренапрегнатия ми ум. Неферет и Ерик знаеха, че съм пила от кръвта на Хийт още преди месец, преди да знам каквото и да било за Жаждата и за Отпечатването. Мога да се престоря пред Ерик, че Отпечатването се е случило тогава. Вече споменах за тази възможност пред Неферет. И може би ще намеря начин да се виждам и с Хийт, и с Ерик.

Знаех, че е погрешно. Да се виждам и с двамата е нечестно спрямо тях, но така се разкъсвах! Вече започвах да обиквам Ерик, с него живеехме в един и същи свят и той разбираше всичко, което ми се случва тук. Мисълта да се разделя с него ми причиняваше болка.

Но мисълта да не видя Хийт и никога повече да не опитам кръвта му... ми докарваше пристъп на паника. Въздъгнах. Ако това по някакъв начин беше лошо за мен, за него беше милиарди пъти по-лошо. Минал е месец, откакто не се бяхме виждали и през цялото това време е носил бръснарско ножче в джоба си заради минималния шанс да ме срещне. Заради случилото се между нас е спрял да пуши и да пие.

И доброволно се поряза и ми даде да пия от кръвта му. При спомена за това потръпнах, но не заради студа от прозореца, към който все още притисках челото си. Желанието ме накара да потръпна. В учебника по социология това беше описано с логични и хладни думи, които изобщо не се доближаваха до действителността.

Пиенето на кръвта на Хийт за мен беше невероятна възбуда. Нещо, което исках да правя отново и отново. Скоро. Дори сега. Прехапах устни, за да не изстена при мисълта за него, за тялото му и за вкуса на кръвта му.

И изведнъж се усетих лека като перце, сякаш се издигнах нагоре. Усещах, че част от мен търси... преследва... ловува... докато не се озовах в тъмна стая, над леглото. Поех си рязко дъх. Хийт!

Той лежеше по гръб, а заради русата си коса изглеждаше като малко момче. Всеки би си помислил, че е красавец. Вампирите по принцип са невероятно красиви, но дори вампир би признал, че Хийт се класира високо по тази завишена в критериите скала.

Сякаш усетил присъствието ми, той се размърда в съня си. Беше само по боксерки на големи зелени жаби. Гледката ме накара да се усмихна. Но усмивката ми замръзна, когато видях тънката розова линийка на врата му.

Това беше мястото, където се беше порязал с бръснарското ножче и откъдето пих кръв. Дори сега усещах вкуса на, топлата и гъста кръв, подобна на разтопен шоколад, но милиони пъти по-вкусна.

Неспособна да се контролирам, аз изстенах и в този момент Хийт направи същото в съня си.

— Зоуи... — промърмори той и отново завъртя глава.

— О, Хийт — прошепнах аз. — Не знам какво да правя с нас...

Всъщност много добре знаех какво искам да направя. Исках да се кача на колата, да отида до къщата му, да се промъкна под прозореца (не е като да не съм го правила и друг път) и да отворя наново едва зарасналата рана на врата му. Да оставя сладката му кръв да изпълни устата ми, докато притискам тялото си към неговото и правя любов за пръв път в живота си.

— Зоуи! — Този път той отвори очи.

Простена отново, а ръката му се стрелна към издутината в боксерките и започна да...

Отворих очи и се озовах отново в стаята си, с чело, опряно на прозореца. Дишах тежко.

Телефонът ми изпиука със сигнала за текстово съобщение. Ръцете ми трепереха, когато го отворих и прочетох:

Усетих те тук. Обещай ми, че ще се видим в петък.

Поех си дълбоко дъх и му отговорих с една дума, от която усетих пърхане в стомаха си.

Обещавам.

Затворих телефона и го изключих. А после, отпращайки с усилие сцената със спящия Хийт и прясно зарасналата рана на врата му, който очевидно ме желаше не по-малко, отколкото аз него, се преместих на леглото си. Часовникът показваше 8:27, което значи, че съм прекарала на прозореца повече от два часа! Нищо чудно, че се чувствах скована и изтръпнала. Напомних си да проверя по-подробно информацията за Отпечатването и отношенията между вампири и хора, когато следващия път отида до библиотеката (което се надявам да е скоро).

Преди да изгася лампата, се загледах в Стиви Рей. Тя беше с гръб към мен, но дълбокото ѝ дишане ми показваше, че все още спи. Е, поне приятелите ми не знаеха в какво кръвожадно чудовище се превръщам.

Желаех Хийт.

Нуждаех се от Ерик.

Бях заинтригувана от Лорън.

Нямах и най-бегла представа как ще оправя кашата, в която се превърна животът ми.

Смачках възглавницата си на топка. Чувствах се толкова уморена, сякаш някой ме бе дрогирал. Но умът ми все още не искаше

да се изключи. Когато се събудя, ще видя отново Ерик. Може би и Лорън. Ще трябва да се срещна и с Неферет. Ще трябва да проведе първия си ритуал пред група ученици, които най-вероятно ще очакват да се проваля. Освен това оставаше споменът, че срещнах призрака на Елиът да се подвизава в не особено призрачен вид. Да не споменаваме, че и поредното изчезнало момче е намерило смъртта си по начин, който сериозно предполага вампирска намеса.

Затворих очи и си наложих да се отпусна и да помисля за нещо приятно, като... като... като например колко е красив снегът.

Скоро изтощението взе връх и най-после потънах в дълбок сън.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На вратата се почука и аз се отърсих от интересен сън за снежинки с формата на котки.

— Зоуи! Стиви Рей! Ще закъснеее! — Гласът на Шоуни звучеше приглушено, но рязко, като дразнеща аларма на часовник.

— Добре, добре, идвам — измърморих аз, когато успях да се измъкна от завивките. Погледнах към часовника си, който бях забравила да навия. Все пак не сме на училище, а и аз обикновено не спя повече от осем-девет часа.

— По дяволите! Часовникът показваше 9:25. Спала съм повече от дванайсет часа!

Разтърсих Стиви Рей и хукнах към вратата.

М-м-м-ф... — измърмори тя сънено.

Открехнах вратата. Шоуни ме гледаше свирепо.

— Може да проспите целия шибан ден! Не стойте будни до толкова късно, щом не можете да ставате навреме. Рециталът на Ерик започва след половин час.

— Ох, мамка му! Съвсем забравих.

— По-добре се облечи и побързай. И сложи малко грим на това бледо лице. Няма да е зле да направиш нещо и за косата си. Гаджето ти те търси цяла сутрин.

— Добре, добре. Идвам. Може ли да те помоля с Ерин да...

Шоуни махна с ръка и ме прекъсна:

— Моля ти се. Вече сме се погрижили. Ерин е в залата и запазва места на първия ред, докато с теб си плямпаме.

— Мамо, днес не ми се ходи на училище... — измърмори Стиви Рей, очевидно насън.

— Ще побързаме. Вие само ни запазете места. — Затворих вратата и се доближих до Стиви Рей. — Хей, събуди се! — извиках аз и я разтърсих отново.

— А?

— Стиви Рей, почти десет часът е. Спали сме цяла вечност и жестоко сме закъснели.

— А?

— Просто се събуди! — изкрещях аз.

— Какв... — Тя хвърли сънен поглед към часовника и това най-сетне й повлия. — О, боже мой! Закъснели сме!

— Нали и аз това ти казвам. Ще облека нещо и ще се опитам да си придам нормален вид. Ти по-добре си вземи душ. Изглеждаш ужасно.

— Добре.

Тя се отправи към банята.

Намъкнах се в дънки и черен пуловер, след което се заех с грима и прическата си. Не мога да повярвам как ми изхвъркна от главата, че Ерик ще представя Шекспировия монолог, с който е участвал на състезанието. Дори не съм го попитала как се е представил, което е доста несериозно от моя страна, предвид, че ми е гадже. Не че си нямах други неща на главата, но все пак. Всички си мислеха, че аз съм късметлият, на която Ерик се е спрял, след като се отърва от мрежата на Афродита. Боже, и аз си мислех, че съм късметлика да съм с него — нещо, за което обаче не се сещах, докато пиех кръвта на Хийт или флиртувах с Лорън.

— Извинявай, че се успах, Зи — каза Стиви Рей.

Тъкмо излизаше от банята сред облак пара, вече облечена, с почти същите дрехи като мен. Явно не се беше събудила съвсем, защото изглеждаше бледа и уморена. Прозя се широко и се протегна като котка.

— Не, вината е моя. — Чувствах се зле, задето й се сопнах така преди малко. — Трябваше да се сетя да си навия часовника, след като бях спала толкова малко вчера.

Не че тя беше спала много повече. Явно и двете се нуждаехме от здрав, дълбок и продължителен сън.

— Ще съм готова след минутка. Само да си сложа спирала и гланц. Косата ми ще изсъхне от само себе си за нула време.

След пет минути бяхме навън. Нямаше време за закуска, затова хукнахме към залата. Стигнахме до местата си точно в секундата, когато светлините започнаха да примигват и стана ясно, че програмата всеки момент ще започне.

— Ерик стоеше ей там и те чакаше буквално допреди няколко секунди — каза Деймиън.

Зарадвах се, че седи до Джак. Двамата бяха симпатична двойка.

— Ядосан ли ми е?

— По-скоро объркан — намеси се Шоуни.

— И угрижен. Определено изглеждаше угрижен — добави Ерин.

Въздъгнах.

— Не му ли казахте, че съм се успала?

— Точно затова беше угрижен — обясни Шоуни.

— Разказах му за смъртта на двете момчета, които ти бяха приятели. Ерик разбра, че ти е било трудно, затова изглеждаше угрижен — обясни Деймиън.

— Ерик просто е твърде готин, за да го изпуснеш — въздъхна Шоуни.

— Същото си мисля и аз — каза Ерин.

— Но аз не... — започнах, обаче светлините угаснаха.

На сцената излезе професор Нолън и започна да говори колко е важно за един артист да получи своето обучение в класическия театър и колко престижно е състезанието по Шекспирови монолози във вампирския свят. Тя ни обясни, че всяко от двайсет и петте училища за вампири изпращат петте си най-добри артисти, което значи, че в състезанието участват сто двайсет и пет души.

— Брей, нямах представа, че Ерик се е състезавал с толкова много хора — прошепнах на Стиви Рей.

— Сигурно им е наритал задниците. Той е невероятен — прошепна ми тя в отговор. След това се прозя и се закашля.

Намръщих се. Изглеждаше ужасно скапана. Как е възможно още да е уморена!

— Извинявай — усмихна се тя засрамено.

— Тихо! — изшъткаха Близначките.

Насочих вниманието си отново към професор Нолън.

— Класирането на участниците става известно, след като се приберат по училищата си. Ще ви съобщя местата на всеки един от нашите участници, когато ги представям. Всеки от тях ще изпълни монолога, с който участва в състезанието. Не мога да ви опиша колко сме горди с всички тях. Те се справиха изключително добре.

Професор Нолън покани на сцената първата участничка, момиче на име Кейси Крамп. Беше четвъртокурсничка и не я познавах особено добре, защото беше затворена и тиха, но изглеждаше свята. Не беше член на „Дъщерите на мрака“ и си напомних да ѝ предложи да се присъедини. Професор Нолън съобщи, че се е класирала на петдесет и второ място с представянето на монолога на Беатриче от „Много шум за нищо“

Помислих си, че е много добра, но следващото момиче направо я отвя. Тя се казваше Каси Крам, петокурсничка, класирала се на двайсет и пето място. Тя изпълни монолога на Порция от „Венецианския търговец“. Познах го, защото аз си бях избрала същия монолог в извънкласните си занимания по актьорско майсторство. Но Каси безспорно ме превъзхождаше. Предположих, че тя също не е член на „Дъщерите на мрака“ Интересно. Явно Афродита не обича да си създава конкуренция с други „красавици на мелодрамата“. Не че е голяма изненада.

Познавах следващото момче, защото беше приятел на Ерик. Коул Клифътън беше висок, рус и много готин. Беше се класирал на двайсет и второ място с един монолог на Ромео. Определено беше добър. Чувах одобрителни възгласи от страна на Ерин и Шоуни (и особено Шоуни), а накрая аплодисментите откъм тях бяха особено бурни. Хм, трябва да говоря с Ерик да уредим среща на Шоуни с Коул. Мисля, че е хубаво за белите момчета да излизат с чернокожи момичета. Помага да си разшириш хоризонта.

Като си говорим за чернокожи момичета, следваща на сцената беше Дейно. Тя има убийствена комбинация от коса, за каквато бих умряла, а кожата ѝ е с цвят на кафе. Беше една от трите най-близки приятелки на Афродита. Кръстили се бяха на героини от гръцката митология — Дейно, Енио и Пемфредо. В превод имената им значат Ужасна, Войнствена и Оса.

Определено им пасваха. Те са трите зловни и себични кучки, които се отдръпнаха от Афродита по време на ритуала по случай Самхайн, и предполагам, че не са говорили с нея оттогава. Вярно че Афродита направи голяма грешка, а и по принцип си е кучка, но ако аз направя някаква издънка и се държа като кучка, не мисля, че Стиви Рей, Близначките или Деймиън ще ми обърнат гръб. Да ми се ядосат —

естествено. Да ми кажат, че съм си загубила ума — също. Но да ми обърнат гръб — няма начин.

Професор Нолън представи Дейно и каза, че се е класирала на удивителното единайсето място. Монологът ѝ беше от сцената със смъртта на Клеопатра. Трябва да призная, че беше добра. Много добра. Бях толкова замаяна от таланта ѝ, че започнах да си задавам въпроса до каква степен гаднярското ѝ поведение е резултат от влиянието на Афродита. Откакто заех лидерското място в „Дъщерите на мрака“, никоя от приятелките ѝ не бе създавала проблеми. Сега като се замислих, осъзнах, че Ужасната, Войнствената и Осата имат доста прилично поведение. Хм, имах намерение да включа една от тях трите в моя Съвет на Префектите. Може би именно Дейно е правилният избор. Трябва да питам Ерик какво мисли. След като Афродита вече не ѝ влияе, мога да ѝ дам шанс. Щеше ми се обаче името ѝ да не е толкова притеснително.

Все още разсъждавах как ще кажа на приятелите си (които бяха и членове на Съвета), че искам именно Ужасната да се присъедини към Префектите, когато професор Нолън се върна на сцената, изчаквайки аплодисментите да стихнат. Когато започна да говори, щеше да се пръсне от радост, а очите ѝ блестяха от въодушевление. Усетих лека тръпка да минава през мен. Ерик се е класирал сред първите десет!

— Ерик Найт е последният ни изпълнител за тази вечер. Той ни засвидетелстваше невероятния си талант от момента, в който беше белязан преди три години, и аз съм горда да бъда негов учител и ментор — обяви тя, изпълнена с гордост. — Моля, посрещнете с бурни аплодисменти Ерик Найт. Той ги заслужава, защото се класира първи в международното състезание по Шекспирови монолози.

Залата избухна в аплодисменти, когато Ерик се качи с усмивка на сцената. Едва си поемах дъх. Как можах да забравя колко потресаващо готин е? Висок, по-висок дори от Коул, той имаше тъмна коса и онази специфична къдрица на Супермен, а очите му бяха толкова брилянтно сини, сякаш се взираш в ясното небе. Както всички останали изпълнители и той беше с черна униформа с емблемата на курса си — Никс в златна колесница, посипваща звезди след себе си. Признавам, че той правеше черното да изглежда елегантно.

Ерик застана в средата на сцената, погледна директно към мен, усмихна се и ми намигна. Беше толкова готин, че направо щях да умра.

Поклони се, а когато повдигна глава, вече не беше осемнайсетгодишният Ерик Найт. По някакъв странен начин само за миг той се беше превърнал в мавритански воин, който се опитваше да обясни на, изпълнената със съмнение зала как венецианската принцеса се е влюбила в него и той — в нея.

Не смеех да откъсна очи от него, а това важеше и за всички присъстващи. Не можех да не го сравня с Хийт. По свой начин Хийт също бе талантлив колкото Ерик. Беше голямата звезда на отбора си, с много победи и може би блестяща професионална кариера пред себе си. Хийт беше лидер. Ерик — също. Израснала съм, гледайки как Хийт играе футбол, бях горда с него, радвах се на успехите му. Но никога не съм изпитвала такова страхопочитание пред таланта му, каквото изпитвах с Ерик. Единственият път, когато заради Хийт съм оставала без дъх, бе онзи ден, в който ми даде да пия от кръвта му.

Ерик замълча за миг и се приближи до ръба на сцената, толкова близо до мен, че можех да го докосна. Погледна ме в очите и изрече думите на Отело към мен, сякаш аз бях Дездемона.

Докосна с пръсти устните си и протегна ръката си към мен, сякаш ми предлагаше целувката. След това докосна тези пръсти до сърцето си и се поклони. Публиката избухна в аплодисменти. До мен Стиви Рей се смееше и бършеше очи.

— Беше толкова романтично, че за малко да припадна — извика ми тя.

— И аз! — засмях се в отговор.

Професор Нолън излезе отново на сцената, за да закрие представлението и да ни покани да се почерпим в съседната зала.

— Хайде, Зи — каза ми Ерин и ме задърпа за ръката.

— Да, оставаме плътно с теб, защото този приятел на Ерик, който играеше Ромео, беше невероятно готин. — Шоуни хвана другата ми ръка.

Близначките започнаха да ме бутат през тълпата. Хвърлих безпомощен поглед назад към Деймиън и Стиви Рей. Явно щеше да им се наложи да ни настигнат. Близначките бяха сила, срещу която не можех да се боря.

Изхвъркнахме от залата като коркови тапи. И точно в този момент Ерик се появи от изхода за актьорите. Погледите ни се срещнаха, той прекъсна разговора си с Коул и тръгна право към мен.

— М-м-м, той е то-о-олкова неверояте-е-ен — измърка Шоуни.

— Както винаги сме напълно единодушни — промълви Ерин замечтано.

Не можех да направя нищо, освен да стоя там и да се хия тъпо, докато Ерик идваше към нас. С дяволити пламъчета в очите той хвана ръката ми, целуна я, после се поклони и с глас, който изпълни цялата зала, каза:

— Здравей, моя прекрасна Дездемона!

Усетих как бузите ми се изчервяват и се изкикотих. Той тъкмо ме прегърна, когато чух познат и омразен смях зад себе си. Афродита изглеждаше умопомрачително с късата си черна пола, прилепнала блуза и ботуши на високи токчета. Тя се засмя и мина покрай нас с плавна походка, която включваше безсрамно въртене на задника.

Срещнах погледа ѝ през рамото на Ерик и тя подхвърли приветливо и дружелюбно:

— Щом те нарича Дездемона, ти препоръчвам да внимаваш. Ако дори заподозре, че му изневеряваш, ще те удуши в леглото ти. Но ти никога не би му изневерила, нали?

Тя отметна перфектната си руса коса и се заклатушка нататък.

В първата секунда никой не каза нищо, след това Близначките изкоментираха в един глас:

— Проблеми. Това момиче си има проблеми!

Всички се засмяха. Всички, но не и аз. Мислех единствено за това как Афродита ме видя с Лорън в библиотеката, и то в ситуация, която като едното нищо изглеждаше като че ли изневерявам на Ерик. Дали ме предупреждаваше, че има намерение да му каже? Не се притеснявах, че той може да ме удуши в леглото ми, но дали би ѝ повярвал? Освен това перфектният вид на Афродита ми напомни, че нося обикновени дънки и пуловер, косата и гримът ми не можеха да се мерят с нейните, а най-вероятно още имах отпечатък на лицето си от възглавницата.

— Не се оставяй да те дразни — каза Ерик нежно.

Погледнах го. Той държеше ръката ми и се усмихваше. Вътрешно потръпнах.

— Не се притеснявай, не ѝ се връзвам. — А после добавих въодушевено: — Кой ѝ обръща внимание въобще? Ти си спечелил състезанието! Това е невероятно, Ерик. Толкова се гордея с теб!

Прегърнах го силно и си помислих как обичам миризмата му и колко малка и нежна ме караше да се чувствам, като се извисяваше над мен. Но нашият миг на усамотение беше прекъснат, защото все повече и повече хора влизаха.

— Ерик, много се радвам за победата ти — каза Ерин. — Не мога да кажа, че сме особено изненадани. Голяма работа си на сцената.

— Определено. А също и приятелят ти ето там. — Шоуни посочи с очи към Коул. — Той е страхотен Ромео.

Ерик се усмихна.

— Ще му предам.

— Кажи му също така, че ако му трябва едно кафяво захарче за ролята на Жулиета, да погледне точно насам. — Тя посочи към себе си и размърда бедра.

— Сестра ми, ако Жулиета беше черна, не ми се вярва, че историята му с нея би свършила по такъв скапан начин. Искам да кажа, че ние бихме проявили малко повече здрав разум, вместо да пием тази отровна гадост и да минаваме през цялата тази драма само заради кофти проблеми с родителите.

— Именно — потвърди Шоуни.

Никой от нас не обърна внимание на очевидното — че Ерин със своите сини очи и руса коса определено не беше чернокожа. Но дотолкова бяхме свикнали с Шоуни да са Близначки, че не го направихме на въпрос.

— Ерик, беше невероятен! — каза Деймиън, който бързаше към нас, следван от Джак.

— Поздравления — промълви Джак срамежливо, но искрено.

Ерик им се усмихна:

— Благодаря, момчета. Хей, Джак. Бях прекалено нервен преди представлението и не успях да те поздравя. Радвам се, че ще сме съквартиранти.

Лицето на Джак грейна, а аз стиснах ръката на Ерик. Това беше една от причините, поради които го харесвах толкова много. Освен че притежаваше невероятен талант и красота, той беше наистина свестен. Много други момчета на негово място нямаше да удостоят с вниманието си един третокурсник, дори биха се подразнили, че ще им се налага да делят стаята си с начинаещ хлапак. Ерик определено не беше от този тип и неизбежно го сравних с Хийт, който би избеснял,

ако му се наложеше да живее с гей. Не че Хийт беше злобар, но пък беше типичен младеж от Оклахома, което включва и тесногръда хомофобия. Това ми напомня, че изобщо не съм питала Ерик откъде е. Ама и аз съм една!

— Зоуи, чуваш ли ме?

Въпросът на Деймиън прекъсна мисловното ми бърборене, но всъщност не чух какво ме попита.

— Ехо! Земята вика Зоуи! Попитах дали си обърнала внимание на времето. Спомняш ли си, че ритуалът ти започва в полунощ?

Погледнах си часовника. Ох, мамка му, беше 11:05! Трябваше да се преоблека, да отида до залата, да запаля свещите, да подготвя специално петте свещи за елементите и да подредя масата за богинята.

— Ерик, извинявай, но трябва да тръгвам. Имам милион неща да свърша преди началото на ритуала. — Погледнах всеки от приятелите си в очите. — И вие ще ми трябвате. — Те кимнаха като марионетки. После се обърнах към Ерик: — И ти ще дойдеш, нали?

— Да. Кое то ми напомня, че ти нося нещо от Ню Йорк. Изчакай само секунда и ще ти го донеса. Той забърза към актьорската стаичка.

— Прекалено е готин, за да е истински — каза Ерин.

— Да се надяваме, че и за приятеля му важи същото — добави Шоуни, като отправи съблазнителна усмивка към Коул (който се намираше в другия край на залата) и както забелязах, той ѝ отвърна.

— Деймиън, успя ли да ми намериш евкалипт и салвия? — Вече започвах да се изнервям. По дяволите, трябваше да хапна. Стомахът ме болеше от глад.

— Не се притеснявай, Зи. Приготвил съм каквото трябва.

— Всичко ще мине перфектно, ще видиш — увери ме Стиви Рей насърчително.

— Да, няма нужда да нервничиш — подкрепи я Шоуни.

— Ще бъдем до теб — завърши Ерин.

Усмихнах им се, невероятно щастлива, че имам такива приятели. Ерик се върна и ми връчи голяма бяла кутия. Поколебах се известно време и накрая Шоуни нетърпеливо извика:

— Зи, ако не я отвориш, аз ще го направя!

— Абсолютно вярно — подкрепи я Ерин.

Нетърпеливо махнах връзката, отворих капака и възкликнах (едновременно с всички, които стояха достатъчно близо, за да видят

какво има вътре). Това беше най-невероятната рокля, която можех да си представя. Беше черна, но заради специфичната си материя хвърляше сребристи металически отблясъци, така че при всяко докосване със светлината проблясваше като падаща звезда в нощното небе.

— Ерик, прекрасна е! — Гласът ми прозвуча някак приглушено, защото полагам всички усилия да не се изложам и да не избухна в сълзи.

— Искан да ти подаря нещо специално за първия ти ритуал като лидер на „Дъщерите на мрака“

Прегърнахме се още веднъж, преди с приятелите ми да се отправим към залата на ритуала. Притисках роклята към сърцето си и се опитвах да не мисля, че докато Ерик ми е купувал този невероятно хубав подарък, аз съм се натискала с Хийт или флиртувала с Лорън. Вътрешният ми глас обаче не спираше да повтаря: Не го заслужаваш... не го заслужаваш... не го заслужаваш...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Шоуни, Ерин и Стиви Рей, започнете да палите белите свещи. Деймиън, ти подреди цветните свещи за елементите, а аз ще приготвя масата за Никс.

— В килера ли са? — попита Деймиън.

— Да — извиках от кухнята.

Подредих голяма табла с пресни плодове, сирена и месо. Оставаше да извадя виното от хладилника и да аранжирам храните върху масата в средата на големия кръг от бели свещи. На масата вече беше поставен гравираният бокал, както и красива статуя на богинята. Имаше и една продълговата елегантна запалка точно до виолетовата свещ, която щях да запаля, за да призова духа.

Масата символизираше изобилието, с което Никс дарява своите деца — вампирите и новациите. Беше ми приятно да подреждам масата на богинята. Действаше ми успокояващо — нещо, от което ужасно се нуждаех в момента. Докато нареждах храната и виното, си мислех за заклинанията, които ще използвам в ритуала. Погледнах часовника и сърцето ми се разтуптя — оставах само петнайсет минути. Учениците вече бяха започнали да пристигат, но смутено заставах в по-отдалечените краища на залата и гледах как Близначките и Стиви Рей палят свещите. Може би не само аз бях нервна тази вечер. Това, че сега съм лидер на „Дъщерите на мрака“, е голяма промяна. Афродита е била лидер в продължение на две години и през това време групата се е превърнала в снобарска клика, която се подиграваше на всички, които не са част от нея.

Е, днес нещата щяха да се променят.

Погледнах към приятелите си. Всички побързахме да се преоблечем преди ритуала и те до един избраха черни дрехи, за да са в тон с красивата рокля, която Ерик ми подари. Погледнах се за милионен път. Роклята беше семпла, но красива. Имаше дълбоко, обло деколте, но не чак толкова дълбоко колкото проститутските рокли на Афродита. Беше с дълги ръкави и стеснена в кръста, откъдето се

разкрояваше до земята. Сребърните нишки проблясваха на светлината от свещите при всяко мое движение. Проблясваше и огърлицата, която носех на врата си. Всеки член на „Дъщерите и Синовете на мрака“ носеше същата, моята обаче беше инкрустирана с алмадин. И беше намерена до мъртвото тяло на Крис. Е, не точно моята, но същата като моята. Съвсем същата.

Не. Няма да мисля за лоши неща сега. Ще се концентрирам над положителното и над подготовката си за призоваването. Деймиън се върна с голям поднос, на който имаше четири големи свещи, символизиращи четирите елемента — жълта за въздуха, червена за огъня, синя за водата и зелена за земята. Вече бях поставила виолетовата свещ — на духа — върху масата на Никс. Замислих се колко елегантно изглеждат приятелите ми, облечени в черно, със сребърните си огърлици. Стиви Рей вече беше заела мястото си от северната страна, която символизираше земята. Деймиън ѝ подаде зелената свещ. Наблюдавах ги, за да не стане някое объркване. Когато докосна свещта, очите ѝ се разшириха и тя нададе нещо средно между стенание и вик. Деймиън се обърна към нея толкова рязко, че трябваше да хване с ръка останалите свещи, за да не паднат от подноса.

Усети ли го? — гласът на Стиви Рей прозвуча особено.

Деймиън изглеждаше развълнуван и кимна в знак на съгласие.

— Да, и аз усетих уханието.

Двамата се обърнаха към мен.

— Зоуи, можеш ли да дойдеш за момент? — извика той. Говореше съвсем нормално и ако не бях видяла какво се случи, щях да си помисля, че имат нужда от помощ за свещите.

Веднага тръгнах към тях и попитах тихо:

— Какво става?

— Кажи ѝ. — Деймиън подкани Стиви Рей.

Все още пребледняла и стресната, тя ме попита:

— Усещаш ли уханието?

Ухание? — намръщих се аз. — Какво... — И тогава го усетих — на свежа окосена трева, билки и още нещо, което ми напомняше на прясно разораната земя в лавандуловата ферма на баба. — Да, усещам го — казах колебливо. — Но не съм призовавала земята. — Дарбата ми беше да материализирам елементите при призоваване. След цял месец все още не съм напълно сигурна в какво точно се състои тази дарба, но

едно нещо знаех със сигурност — когато призовавах всеки елемент, можех да го усетя физически. Вятърът задухваше силно покрай мен, когато призовавах въздуха, усещах силна жегата, когато призовавах огъня (и честно казано, се изпотях). Усещах хладния повей на морето, когато призовавах водата. А когато призовавах земята, усещах миризмата на почва и допира на трева под краката си (дори когато бях с обувки, нещо още по-странно).

Но както казах, все още не бях започнала с призоваването, а Стиви Рей и Деймиън вече усещаха земята. Изведнъж Деймиън си пое рязко въздух и устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Стиви Рей има дарба за земята!

— А? — възкликнах аз объркано.

— Няма начин — отсече Стиви Рей.

— Опитай следното, Стиви Рей. — Въодушевляването на Деймиън растеше с всяка изминала секунда. — Затвори очи и си помисли за земята. — После погледна към мен. — А ти не си мисли за нея!

— Добре — казах набързо.

Ентусиазмът му беше заразителен. Би било прекрасно, ако Стиви Рей имаше дарба за земята. Да имаш дарба е благословия от Никс и аз щях да се радвам, ако най-добрата ми приятелка е получила такава дарба от нашата богиня.

— Добре. — Стиви Рей беше останала без дъх, но затвори очи.

— Какво става тук? — попита Ерин.

— Тя защо е със затворени очи? — намеси се и Шоуни. А после добави: — И защо тук мирише така силно на окосена трева? Стиви Рей, заклевам се, че ако си си купила някакъв идиотски парфюм, направо ще те набия.

— Ш-т! — Деймиън сложи пръст на устните си. — Предполагаме, че Стиви Рей има дарба за земята.

— Я!

— Брей.

— Не мога да се концентрирам, като ми приказвате на главата! — извика Стиви Рей и отвори очи, за да погледне ядосано Близначките.

— Извинявай.

— Опитай пак — окуражиха я те.

Тя кимна и отново затвори очи. Аз полагах усилия да не мисля за земята, което е доста трудно, защото допреди секунди въздухът беше изпълнен с уханье на окосена трева, цветя... дори чувах чуруликането на птички.

— О, боже мой! Стиви Рей има дарба за земята! — изгърсих изведнъж.

Стиви Рей ококори очи и сложи и двете си ръце пред устата — изглеждаше шокирана и развълнувана.

— Стиви Рей, това е невероятно! — възкликна Деймиън и след секунди всички я прегръцахме, а тя се смееше през сълзи.

И тогава се случи нещо. Получих едно от моите предчувствия. И този път (за щастие) беше положително.

— Деймиън, Ерин, Шоуни, искам да заемете местата си в кръга.

Те ме погледнаха въпросително, но явно усетили категоричността в тона ми, веднага изпълниха искането ми. Не че им бях шеф, но приятелите ми изпитваха респект към това, че съм в обучение за Висша жрица. Те заеха местата си според начина, по който ги бях разпределила преди време, когато бяхме само петимата и искахме да направим призоваване, за да определим дали наистина имам дарба за елементите, или е просто плод на развоятеното ми въображение.

Докато заемаха местата си, погледнах към учениците, които вече изпълваха залата. Определено се нуждаех от външна помощ. Тогава видях Ерик и Джак да влизат и им помахах да дойдат насам.

— Какво има, Зи? Изглеждаш много развълнувана. — И добави по-тихо: — А в тази рокля изглеждаш точно толкова секси, колкото си представях.

— Благодаря ти, чудесна е. — Вече нямах търпение да видя това, което щеше да се случи всеки момент. — Джак, ще отидеш ли до Деймиън, за да вземеш подноса със свещите и да го донесеш тук в средата?

— Да, няма проблем — каза Джак и се разтича да изпълни заръката ми. Е, не че точно е тичал, но се запъти доста живо.

— Какво става? — попита Ерик.

— Ще видиш — отвърнах аз, неспособна да потисна въодушевлението си.

Джак се върна с подноса. Концентрирах се за секунда и реших, че инстинктите ми ме насочват правилно. Взех червената свещ и я подадох на Ерик.

— Би ли занесъл това на Шоуни?

— Просто така да ѝ я занеса? — учуди се той.

— Да, подай ѝ свещта и обърни внимание.

— На какво?

— По-добре да не ти казвам предварително.

Той вдигна рамене и ми хвърли поглед, който казваше, че може да съм секси, но също така и да съм загубила ума си. Все пак отиде при Шоуни. Тя стоеше на източната страна на кръга, откъдето щях да призова огъня.

— Вземи свещта от него — казах ѝ аз и се концентрирах над Ерик и колко готин изглежда, за да не мисля за огън.

— Добре — отвърна Шоуни и вдигна рамене.

Наблюдавах я внимателно, но нямаше нужда. Това, което стана, беше толкова очевидно, че някои от учениците, които стояха от външната страна на кръга близо до Шоуни, възкликнаха едновременно с нея. В момента, в който тя докосна свещта, се чу пукот, дългата ѝ черна коса настръхна и започна да пращи, а нежната ѝ шоколадова кожа засвети, сякаш излъчваше вътрешна светлина.

— Знаех си! — извиках аз радостно и се разскачах от въодушевление.

Шоуни отмести поглед от светещото си тяло към мен.

— Аз ли правя това?

— Да, ти!

— Имам дарба за огън!?

— Да, точно така — извиках радостно.

Чуха се доста възклицания от все по-нарастващата тълпа, но сега няхах време за тях. Следвайки интуицията си, помахах на Ерик да се върне обратно в центъра на кръга и той го направи с широка усмивка на лицето.

— Това е най-якото нещо, което съм виждал — усмихна ми се.

— Само почакай. Ако съм права, а аз мисля, че съм, ще има още.

— Връчих му синята свещ. — Сега занеси това на Ерин.

— Твоето желание е заповед за мен! — изрече смирено той и ми се поклони по ренесансов маниер. Ако някой друг направи същото, ще

изглежда като пълен идиот, но Ерик беше невероятно секси. Отчасти като джентълмен, отчасти като лошото момче Джак Спероу. Мислех си единствено за него, когато занесе свещта на Ерин.

— Вижте пода! — извика Ерин.

В кръг около нея на пода сякаш вълни се движеха нагоре-надолу, все едно бе застанала на брега на океана. После погледна към мен и извика:

— О, Зи! Имам дарба за водата!

— Да-а-а!

Ерик се върна бързо при мен. Не се налагаше да му казвам да вземе жълтата свещ и да я връчи на Деймиън, само му кимнах за потвърждение.

Той тръгна към източната страна на кръга, където трябваше да властва елементът въздух и където Деймиън нервно пристъпваше от крак на крак. Ерик му подаде свещта, но той не я взе. Изглеждаше твърде уплашен.

— Всичко е наред, вземи я.

— Сигурна ли си? — Той хвърли нервно поглед към вече огромната тълпа ученици, които го гледаха нетърпеливо.

Разбих каква не е наред. Деймиън се опасяваше, че може да се провали и да остане встрани от магията, която се случи на момичетата. В учебника по социология четох, че е огромно изключение такава могъща сила, като дарба към елемент, да бъде дадена на мъж. Никс даряваше мъжете със способности, които много често бяха свързани с физическото развитие. Например Дракона, нашият учител по фехтовка, беше надарен с невероятни бързина и точност. Въздухът беше определено женска сила и щеше да е доста странно Никс да е дарила с нея Деймиън. Но вътре в себе си имах положително усещане. Кимнах му и засвидетелствах вярата си в него:

— Сигурна съм. Вземи я. Ще съм заета да си мисля колко готин е Ерик, докато се концентрираш над мисълта за въздуха.

Ерик ми намигна през рамо, а Деймиън си пое дълбоко дъх и с изражение, сякаш посяга към бомба, пое свещта.

— Великолепно! Възхитително! Невероятно! — извика той, когато косата му се развя, а дрехите му заплюсяха от внезапния вятър, който се изви край него. Когато отново погледна към мен, сълзи на радост се стичаха по бузите му. — Никс ми е дала дарба! На мен!

Знаех какво има предвид. Той току-що осъзна, че Никс го цени, въпреки че родителите му не го броят за човек и въпреки че повечето хора, които е срещал, му се подиграват заради сексуалната ориентация. Положих усилие да не се разплача с него.

— Да, на теб — казах нежно.

— Приятелите ти са невероятни, Зоуи. — Гласът на Неферет се понесе над възгласите на тълпата, която шумно коментираше четирите новооткрити таланта.

Висшата жрица беше застанала точно на входа на залата и се запитах от колко ли време е там. Забелязах, че с нея има и няколко учители, но те стояха в сянка и не можех да разпозная точно кои са. *Спокойно, можеш да го направиш. Можеш да се изправиш лице в лице с нея.* Преглътнах тежко и заставих мислите си да кръжат около приятелите ми и чудото, което току-що се случи.

— Да, приятелите ми са невероятни — съгласих се с пресилен ентусиазъм.

— Никс в своята мъдрост е решила да те бележи с невероятни възможности, каквито никой досега не е имал, и да те дари с приятели, които също са благословени с впечатляващи сили. — Тя драматично разпери ръце. — Предричам, че тази група ученици ще остане в историята. Никога досега толкова много сили не са били давани на толкова малко хора на едно и също място. — Усмивката ѝ беше насочена към всички нас и тя наистина изглеждаше досущ като любяща майка. И аз бих била завладяна от топлината и красотата ѝ както всички останали, ако не знаех как се е появила тънката червена линийка на ръката ѝ. Потръпнах и заставих мислите си да стоят далеч от доказателството, че това, което видях онзи път до стената, не е било плод на въображението ми.

Тъкмо навреме, защото Неферет насочи вниманието си към мен.

— Зоуи, мисля, че сега е най-подходящият момент за представяне на идеите ти относно бъдещето на „Дъщерите и Синовете на мрака“

Отворих уста, за да обясня какво имам предвид (макар че планирах да разкажа за това, след като приключа с ритуала, за да съм доказала вече дарбите си пред старите членове на групата), но никой не ми обръщаше внимание. Всички погледи бяха насочени към

Неферет, която се настани в кръга близо до Шоуни и заговори с могъщ и пленителен глас. С моите думи, за моите идеи.

— Беше доказано, че Зоуи Редбърд ще започне нова ера с лидерството си в „Дъщерите на мрака“ Тя ще сформира Съвет на Префектите, съставен от седем Префекти, на които тя ще бъде ръководител. Те ще са Ерин Бейтс, Шоуни Коул, Деймиън Маслин, Стиви Рей Джонсън и Ерик Найт. Седмият член ще бъде избран от лидерската група на Афродита, за да представи моето желание за единение сред учениците.

Нейното желание? Стиснах силно зъби и се опитах да си намеря място, когато Неферет замълча, и оставих радостните възгласи на тълпата (а тя включваше Стиви Рей, Близначките, Деймиън и Джак, които се радваха като луди) да затихнат от само себе си. Брей! Изкара го така, сякаш идеята, над която се потя от седмици, е нейна!

— Съветът на Префектите ще се грижи за реда сред новите Дъщери и Синове на мрака, чиито членове трябва да следват определени идеи: да са чисти като въздуха, предани като огъня, мъдри като водата, съпричастни като земята, искрени като духа. Ако някой от членовете се провали в спазването на тези идеали, ще му бъде наложено наказание, определено от Съвета, като то може да бъде и изключване от групата.

Загледах се в лицата на присъстващите. Всички гледаха сериозно и с внимание — точно на тази реакция се надявах, когато мислех да направя това изявление след края на ритуала.

— Също така смятам, че ще бъде полезно за учениците ни да бъдат обвързани със заобикалящото ни общество. Най-малкото защото невежеството поражда страх и омраза. Затова искам „Дъщерите на мрака“ да се заемат с благотворителност. След известни размисли реших дейността, на която ще се посвети организацията, да бъде в помощ на уличните и бездомните котки.

Тълпата избухна в смях, каквато беше и реакцията на Неферет, когато ѝ споделих своите планове за това. Направо не мога да повярвам, че си присвоява всичките идеи, които ѝ споделих на вечеря.

— Сега ще ви оставя. Това е ритуалът на Зоуи и аз съм тук, за да ѝ засвидетелствам подкрепата си. — Тя ми отправи мила усмивка, която аз се заставих да върна. — Но най-напред имам подарък за новия Съвет на Префектите. — Тя плесна с ръце и шестима мъже, които

дотогава не бях виждала, изплуваха от сенките. Всеки носеше по една голяма правоъгълна плоча, дебела поне десет сантиметра. Поставиха ги пред Неферет и отново изчезнаха в мрака. Загледах се в плочите. Изглеждаха някак мокри. Нямах представа какво е това.

Смехът на Неферет ме накара да стисна зъби отново. Само аз ли смятах, че се държи прекалено покровителствено?

— Зоуи, не мога да повярвам, че не разпознаваш собствената си идея.

— Аз... не. Не знам какво е това.

— Това са циментови плочи. Помня, че ми сподели идеята си всеки от членовете на Съвета да остави свой отпечатък, който да се запази за вечни времена. Тази вечер шестима от седмината членове на съвета ще имат възможност да го направят.

Примигах срещу нея. Чудесно. Най-после ми призна заслугата за нещо, което всъщност бе идея на Деймиън.

— Благодаря за подаръка. — А после добавих набързо: — Но идеята беше на Деймиън, не моя.

Усмивката ѝ беше ослепителна и когато тя я отправи към Деймиън, не ми се налагаше да го погледна, за да разбера как се разтапя от удоволствие. После Неферет се обърна към всички:

— Щастлива съм, че Никс е надарила всички вас толкова щедро. Оставям ви, бъдете благословени и лека нощ.

Тя слезе от подиума невероятно грациозно и се отправи към вратата. Аз стърчах и се чувствах като пълна глупачка.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мина цяла вечност, преди тълпата да се успокои и всички да заемат местата си за началото на ритуала. Беше ми много трудно, защото не можех да споделя силното си раздразнение. Не само защото никой няма да ме разбере, а и защото никой няма да повярва на това, което започвам да виждам — има нещо тъмно около Неферет. И защо някой да ми вярва? Аз бях просто едно момиче. Независимо какви сили ми е дала Никс, не съм от категорията на Висшата жрица. Да не говорим, че никой, освен мен не е забелязал малките парченца, които изграждат зловещата картина.

Афродита ще ме разбере и ще ми повярва. Колкото и да ми е неприятно, това беше истина.

— Зоуи, дай ми знак, когато си готова, и ще пусна музиката — подвижна Джак от ъгъла на залата, където беше цялата аудиотехника. За щастие момчето беше технически гений и му гласувах доверие да пусне музиката за ритуала.

— Добре, само секунда. Какво ще кажеш да ти кимна, когато съм готова?

— Няма проблем — усмихна се той.

Изправих се на крака и с ирония забелязах, че стоя на същото място, на което стоеше Неферет преди малко. Опитах се да прочистя съзнанието си от всякакви негативни мисли и объркването, което го изпълваше. Погледът ми се плъзна по кръга. Присъстваха доста повече хора, отколкото очаквах.

Те бяха седнали и пазеха тишина в очакване. Белите свещи изпълваха залата с ярка светлина. Видях приятелите си, заели своите места, готови да започнем ритуала. Замислих се за тях и за страхотните дарби, които получиха, и бях готова да кимна на Джак.

— Може ли да предложи услугите си?

Гласът на Лорън така ме стресна, че подскочих и изписках. Стоеше точно зад мен.

— По дяволите, Лорън! Изкара ми акъла! — изстрелях, преди да осъзная какво говоря. Но казвах истината — ужасно ме стресна.

За щастие той не коментира думите ми. Просто ми отправи протяжна и много съблазнителна усмивка.

— Мислех, че си ме видяла.

— Не, малко съм разсеяна.

— Напрегната по-скоро.

Той докосна ръката ми с жест, който може би е изглеждал невинен. Нещо като приятелска подкрепа. Но аз го почувствах като ласка, много нежна ласка. Широката му усмивка ме накара да се запитам за интуицията му. Ако притежаваше типичната за вампирите способност да чете мисли, просто щях да умра.

— Е, аз съм тук, за да ти помогна да се справиш по-леко с напрежението.

Той шегуваше ли се? Само като го видя, и си губя ума. Да се освободя от напрежението около Лорън Блейк? Няма начин.

— Наистина ли? И как мислиш да го направиш? — попитах с едва загатната игрива усмивка, защото си давах сметка, че цялата зала ни гледа, а цялата зала включваше и гаджето ми.

— Ще направя това, което правя и за Неферет.

Настъпи мълчание, в което се питах какво ли е това, което прави за Неферет. Но той не ме остави да се чудя дълго.

— Всяка Висша жрица има поет, който рецитира стихове, за да събуди присъствието на Музата, преди да пристъпи към ритуала. Днес предлагам услугите си на една много специална кандидатка за Висша жрица. Освен това мисля, че има някои недоразумения, които трябва да се изчистят.

Той сложи юмрук пред сърцето си в жест, с който засвидетелства уважение и който хората често отправят към Неферет. Но вместо като хладна и уверена Висша жрица, аз стоях неподвижно като пълен идиот. Нямах представа за какво говори. Какви недоразумения?

— Но ще ми трябва разрешението ти — продължи той. — Не искам да се натрапвам на ритуала ти.

— О, не! — Тогава осъзнах как е изтълкувал мълчанието ми и се наложи да поясня: — Имам предвид, че ни най-малко не се натрапваш и приемам помощта, която ми предлагаш. С най-голяма благодарност.

Зачудих се как изобщо съм успяла да се почувствам женствена и секси до този мъж. От усмивката му ми идваше да се разтопя в краката му.

— Чудесно. Когато си готова, просто ми дай знак и ще започна с въведението. — Той погледна към Джак, който чакаше знак от мен. — Имаш ли нещо против да поговоря с асистента ти за малка намеса в плановете ти?

— Не.

Чувствах се абсолютно нереално. Когато Лорън мина покрай мен, ръцете ни се докоснаха. Въобразявам ли си или имаше някакъв флирт между нас? Погледнах към кръга и видях, че всички ме гледат. Неохотно потърсих с очи Ерик, който стоеше зад Стиви Рей. Той се усмихна и ми намигна. Изглежда, не бе забелязал нищо нередно в поведението на Лорън спрямо мен. Преместих поглед към Шоуни и Ерин. Те следяха Лорън с жадни очи. Усетиха, че ги гледам, защото бързо откъснаха поглед от задника му и игриво повдигнаха вежди. И двете се държаха съвсем нормално.

Аз бях тази, която си въобразяваше разни неща.

— Стегни се! — изсъсках си тихо. Концентрирай се...

— Зоуи, готов съм. Започваме, когато кажеш — обади се Лорън.

Поех си дълбоко въздух и вдигнах глава.

— Готова съм!

Тъмните му очи срещнаха моите.

— Запомни, довери се на инстинктите си. Никс говори със сърцата на жриците. — И той пристъпи в кръга.

— Тази нощ е нощ на радост.

Гласът му беше не просто дълбок и изразителен, той беше заповеднически. Притежаваше същата способност като Ерик да изпълва залата с глас. Изведнъж всички притаиха дъх в очакване на следващите му думи.

— Но трябва да знаете, че радостта в тази нощ не е озарена само с щедростта на Никс, която току-що видяхте. Някои от идеите се родиха преди две нощи, когато вашата нова лидерка размишляваше за бъдещето на групата.

Признавам, че това ме изненада. Едва ли някой друг е разбрал думите му — че идеите бяха мои, а не на Неферет, но оценявах опита му да бъде коректен.

— Сега, когато празнуваме лидерството на Зоуи Редбърд и нейните идеи за бъдещето на групата, аз имам честта да открия този ритуал с една поема за радостта от новото начало, написана от моя съименник, поета Уилям Блейк.

Лорън се обърна към мен и каза с устни: Ти си, след което се обърна към Джак и му кимна да пусне музиката.

Магическият звук на „Алдебаран“ на Ения изпълни залата. Разделих се с последните следи от своята нервност и започнах да се движа покрай кръга, както видях, че правеха Неферет и Афродита. И като тях, аз се движех в синхрон с музиката, като от време на време се завъртах и правех по няколко танцови стъпки. Бях много притеснена именно от тази част на ритуала. Не съм дърво, но не съм и мис Танцорка. За щастие се оказа много по-лесно, отколкото очаквах. Избрах тази музика заради нейната ритмичност, а и защото от „Гугъл“ разбрах, че Алдебаран е името на гигантска звезда. Прецених, че музика, която възхвалява звездното небе, би била много подходяща за тази нощ. Изборът беше съвсем уместен, защото имах усещането, че музиката ме носи, движи тялото ми грациозно и побеждава напрежението в мен. Когато Лорън започна да рецитира поемата, гласът му също отекваше в ритъма на музиката точно както и тялото ми. Изглеждаше, сякаш заедно създаваме магия.

*Аз нямам име.
Само на два дни съм.
Как да те наричам?
Аз щастие съм.
Името ми радост е.
Нека сладка радост те сполети!*

Думите на поемата ме развълнуваха. И когато заставах в центъра на кръга, усетих как буквално се превръщам в същата емоция.

*Прекрасна радост!
Сладка радост, само на два дни.
Сладка радост те наричам.*

Усмихваш се...

Възхитена от думите на поемата, аз се усмихнах на радостта от магията и мистерията, които изпълваха помещението ведно с музиката и гласа на Лорън.

***Възпявам този миг.
Нека сладка радост те сполети!***

Някак се синхронизирахме перфектно и поемата свърши точно когато стигнах до масата на Никс в средата на кръга. Леко задъхана, аз се обърнах към присъстващите и се усмихнах.

— Добре дошли на първия ритуал на новите Дъщери и Синове на мрака.

— Добра среща — отвърнаха всички в един глас.

Без да си давам възможност да се поколебая, аз взех запалката и с решителна крачка застанах пред Деймиън.

Въздухът е първият елемент, който се призовава, и съответно последният, който се отправя, когато кръгът се разпуска. Усещах възмущението и нетърпението на Деймиън като физическа сила.

Усмихнах му се и заговорих. Стараех се гласът ми да изпълни залата, както правеше Неферет. Не знам доколко съм успяла, но да кажем, че бях доволна от тихата зала.

— Призовавам въздуха в нашия кръг и го моля да ни защитава с ветровете на своята проникателност!

Докоснах запалката до свещта на Деймиън и тя лумна, въпреки че с него се озовахме в средата на вихър, който развяваше косите ни и се заигра с полите на красивата ми рокля. Деймиън ми прошепна:

— Извинявай. Това е толкова ново за мен, малко ми е трудно да го контролирам.

— Напълно те разбирам — прошепнах му в отговор.

После се обърнах надясно и продължих към Шоуни, която имаше необичайно сериозно изражение, сякаш ще се явяваше на изпит по математика.

— Успокой се — опитах се да ѝ прошепна, почти без да движа устните си.

Тя кимна едва доловимо и продължи да изглежда уплашена до смърт.

— Призовавам огъня в нашия кръг и моля да разпали пламъка на мощта и страстта, с което да ни донесе подкрепа и защита!

Поднесох запалката към свещта, която държеше Шоуни, но преди да успея да я докосна, фитилът се запали от само себе си с буен пламък.

— Опа — смънка Шоуни.

Прехапах устни, за да не се разсмея, и бързо се обърнах надясно, където Ерин стискаше здраво пред себе си синята свещ, сякаш е птичка, която може да отлети, ако не я държи здраво.

— Призовавам водата в нашия кръг, с молба да ни защитава със своите океани от мистерия и величие и да се грижи за нас, както дъждът се грижи за тревата и дърветата!

Запалих свещта на Ерин и се почувствах невероятно странно. Сякаш се пренесох на брега на езеро. Усещах миризмата на водата и нейния хлад по кожата си, въпреки че се намирах наред стаята и наблизо нямаше никаква вода.

— Предполагам, че мога да го смекча по някакъв начин — прошепна Ерин.

— Недей — усмихнах се аз.

После се насочих към Стиви Рей. Изглеждаше малко пребледняла, но на лицето ѝ грейна огромна усмивка, щом застанах пред нея.

— Готова съм — каза тя на висок глас и около нас се разнесе тих смях.

— Добре — отвърнах аз. — Призовавам земята в нашия кръг и я моля да ни пази със силата на скалите и изобилието на богатата реколта!

Запалих зелената свещ и бях потопена в уханието на ливада с цветя, сред която се носеха птичи песни.

— Толкова е готино! — възкликна Стиви Рей.

— Да, наистина.

Гласът на Ерик ме изненада и когато погледнах към него, той сочеше кръга. Обърнах се да видя какво ми показва и забелязах

красива сребърна нишка от светлина, която свързваше четиримата ми приятели и правеше окръжност, описваща мощта на елементите.

— Също както когато бяхме само ние петимата, но сега е по-силно — прошепна Стиви Рей, но по изражението на Ерик се досетих, че я е чул. Предполагам, че ще се наложи да му обясня за това, но сега не беше моментът.

Преместих се до масата на Никс в средата на кръга, за да завърша заклинанието. Обърнах се към виолетовата свещ, която стоеше там.

— Накрая призовавам духа и го моля да се присъедини към нас и да ни донесе проникателност, за да защити всички Дъщери и Синове на мрака.

Запалих свещта и тя пламна дори по-силно от тази на Шоуни и пространството около нас се изпълни със силата на останалите четири елемента. Те изпълниха и мен.

Почувствах се по-силна, по-спокойна, по-твърда, по-енергична. Взех в ръце плитката с евкалипт и салвия. Поднесох я на пламъка, така че да се запали, а после раздухах ароматния дим и той се разнесе на талази около мен. Тогава се обърнах към кръга и започнах своята реч. Мислех си какво ли ще говоря, след като Неферет се появи и буквално открадна идеите ми. Но сега, в средата на кръга, обгърната от силата на петте елемента, самоувереността ми се възвърна и набързо редактирах речта си наум.

Взех плитката и започнах да обикалям кръга, така че да срещна погледите на всички присъстващи и да ги накарам да се почувстват добре дошли.

— Тази вечер исках да променя нещата и да няма запален тамян и поругаване на наши съученици — говорех бавно и оставях думите ми да се смесят с дима, който се носеше около нас. Те много добре знаеха, че по времето на Афродита тамянът беше обилно смесван с марихуана, също както знаеха, че Афродита обичаше да взема кръв от някой нещастен третокурсник, когото подигравателно наричаха „хладилник“ или „сnekбар“, и смесваха кръвта му с виното, от което всички пиеха. Това никога повече няма да се случи, поне доколкото зависеше от мен. — Тази вечер избрах да запаля евкалипт и салвия заради качествата, които тези билки притежават. От векове американските индианци са използвали евкалипта за лекуване,

предпазване и пречистване, а бялата салвия — за да отпратят лошите духове, енергии и влияния. Тази вечер призовавам елементите да усилят енергията и въздействието на тези билки.

Изведнъж въздухът се раздвижи, изтегли дима от билките и като с невидима ръка го понесе наоколо на талази. Сред учениците се разнесе шепот на страхопочитание и аз отправих мислена благодарност към Никс, че позволи властта ми над елементите да придобие такива очевидни измерения.

Когато отново настъпи тишина, аз продължих:

— Пълнолунието е магически момент, когато границата между известното и непознатото е тънка и може да бъде прекратена. Това е нещо удивително и мистериозно, но тази вечер искам да се спра на един друг аспект на пълната луна — че тя е идеалното време за завършване на нещо. Това, на което искам да сложа край тази вечер, е лошата репутация на „Дъщерите и Синовете на мрака“ От днес с тази част от историята ни е приключено и сега поставяме ново начало.

Обикалях кръга по часовниковата стрелка и подбирах внимателно думите си.

— От днес нататък „Дъщерите и Синовете на мрака“ ще бъде организация, изпълнена с почтеност и решителност. Смятам, че учениците от кръга, на които Никс е отредила дарба за елементите, характеризират много добре идеалите, на които трябва да отговарят всичките ни членове.

Усмихнах се на Деймиън.

— Моят приятел Деймиън е най-искрената личност, която познавам, въпреки че много пъти му е било трудно да остане верен на себе си. Той идеално представи въздуха.

— Въздухът около Деймиън се завихри, а той ми се усмихна срамежливо.

Обърнах се към Шоуни.

— Моята приятелка Шоуни е най-преданият човек, когото познавам. Ако е на твоя страна, тя е с теб, независимо дали си прав или не. И ако не си прав, ще ти го каже, но няма да те изостави. Тя идеално представи огъня.

Кафявата кожа на Шоуни засвети с вътрешна светлина. Приблжих се до Ерин.

— Красотата на Ерин понякога заблуждава хората, които си мислят, че тя има красива коса, но не и мозък. Това не е вярно. Тя е една от най-мъдрите личности, които познавам, и Никс потвърждава това, защото оценява стойността на човека по вътрешните му качества. Ерин идеално представи водата.

Когато минах край нея, чух шума на вълни, които се разбиват в морския бряг.

Стигнах до Стиви Рей. Тя беше пребледняла и около уморените ѝ очи имаше тъмни кръгове. Очевидно се тревожеше за мен прекалено много. Както винаги.

— Моята приятелка Стиви Рей знае винаги дали съм щастлива или тъжна, под напрежение или спокойна. Тя се тревожи за мен. Тя се тревожи за всичките си приятели. Понякога е твърде съпричастна и сега съм доволна, че с подкрепата на земята тези качества ѝ дават сила. Тя идеално представи земята.

Усмихнах се към Стиви Рей и тя ми се усмихна в отговор, като набързо примигна, явно за да скрие напиралите сълзи.

Върнах се в центъра на кръга, където оставих евкалипта и вдигнах виолетовата свещ.

— Аз не съм идеална и не претендирам, че съм. Това, което искрено ви обещавам, е, че ще правя най-доброто за „Дъщерите и Синовете на мрака“ и за всички ученици в „Дома на нощта“

Тъкмо се канех да кажа, че се надявам да съм представила добре духа, когато гласът на Ерик се извиси над всички:

— Тя идеално представи духа!

Четиримата ми приятели изказаха шумно съгласието си и с радост (а и е изненада) чух и други одобрителни възгласи от присъстващите.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато отново заговорих, всички притихнаха.

— Всички вие, които искрено вярвате, че притежавате качествата, съответстващи на петте елемента, и сте готови да дадете най-доброто от себе си, за да бъдете чисти, предани, мъдри, съпричастни и искрени, можете да продължите членството си в групата. Но искам да ви кажа, че ще има още много нови ученици, които ще се присъединят към нас и те няма да бъдат оценявани по начина, по който изглеждат или кои са приятелите им. Вземете своето решение и ни уведомете — мен или който и да е от членовете на Съвета. — Погледът ми срещна очите на някои от бившите приятелки на Афродита и добавих: — Няма да използваме миналото ви срещу вас. Ще е важно как се държите оттук нататък.

Някои от момичетата виновенно отместиха поглед от мен, а други изглеждаха сякаш едва сдържат сълзите си. Бях приятно изненадана да видя Дейно, която срещна погледа ми твърдо и кимна решително. Явно не беше чак толкова „ужасна“ в крайна сметка.

Оставих на земята виолетовата свещ и вдигнах церемониалния бокал, който по-рано бях напълнила с червено вино.

— А сега нека прием във възхвала на пълната луна и за края, който ни води към ново начало.

Докато обикалях кръга и подавах на всеки да отпие от бокала, рецитирах поемата, която намерих в книгата на Фиона — Мистични обреди за пълнолуние.

*Лека лунна светлина,
Мистерия на плътната земя,
Сила от преливаща вода,
Жар на пламък свети във нощта.
В името на Никс ний ви зовем!*

Концентрирах се над красивите думи в поемата и искрено вярвах, че тази вечер може да бъде едно ново начало на нещо наистина специално.

***Лекуватe страдащите,
Поправяте греховете,
Пречистватe покварата,
Желаете правдата.
В името на Никс ний ви зовем!***

Обиколих бързо кръга и бях доволна, че повечето от присъстващите ми връщаха бокала с поздрава „Бъди благословена“, след като отпиеха от него. Надявам се никой не е имал нещо против, че в днешното вино липсваше кръв от нещастен третокурсник. Отказах да се замисля за това, колко би ми било приятно на мен лично, ако имаше.

***Зрение на котка.
Слух като на делфин,
Бързина като на змия,
Мистерията на феникса.
В името на Никс ний ви зовем
И ви молим за благословия!***

Отпих отново от виното и върнах бокала обратно на масата. В обратен ред отпратих елементите и им благодарих. След това закрих ритуала с думите:

— Ритуалът завърши. Нека пътищата ни се съберат отново.

И това беше. Моят първи ритуал като лидер на „Дъщерите на мрака“ приключи.

Чувствах някаква празнота и тъга. Все едно да очакваш с нетърпение лятната ваканция и когато тя най-после дойде, да откриеш, че няма какво да правиш. Но имах само секунда на разположение, за

да се почувствам така, преди приятелите ми да ме наобиколят с желанието да оставим отпечатъци от ръцете си на плочките, преди циментът да е изсъхнал.

— Сестра ми ще призове малко вода, ако циментът прояви наглост и вземе, че се втвърди, преди да сме си оставили отпечатъците.

— Точно затова съм тук. А и за да бъде идеален пример на това какво значи да си облечен с вкус.

— И двете неща са много важни, сестра ми.

Деймиън с досада завъртя очи, а Стиви Рей каза:

— Ей, хайде, правете си отпечатъците и се разкарайте оттук, че стомахът ме боли и имам ужасно главоболие.

Кимнах към Стиви Рей с разбиране. Бяхме се успали и съответно пропуснахме закуската. И аз умирах от глад.

— Съгласна съм със Стиви Рей. Нека да направим отпечатъците по-бързо и да се присъединим към останалите в залата с храната.

— Неферет е поръчала специално меню за тази вечер. Надникнах в кухнята малко по-рано и миришеше наистина превъзходно — каза Деймиън.

— Добре де, хайде да действаме по същество, стига сме плямпали празни приказки — нацупи се Стиви Рей и буквално измарширува до една от циментовите плочки.

— Какво ѝ става? — прошепна Деймиън.

— Явно има ПМС — обясни Шоуни.

— Да, забелязах по-рано, че изглежда пребледняла и подпухнала, но не исках да ставам гадна и да го коментирам — каза Ерин.

— Хайде просто да направим отпечатъците и да ходим да ядем — предложих аз и взех една от плочките, като с радост забелязах, че Ерик си избра точно тази зад мен.

— Приготвил съм няколко мокри кърпи да си избършете ръцете веднага щом приключите каза Джак, който тъкмо се появи с кърпите в ръка.

— Много мило от твоя страна, Джак — усмихнах му се аз. — Хайде най-сетне да го направим.

Забелязах, че плочките са така направени, че могат да се извадят, когато циментът изсъхне. Все още много ми допадаше идеята на Деймиън да ги поставим в градината, близо до залата за вечеря.

Циментът не беше изсъхнал и лесно направихме отпечатъците, а Джак написа имената ни.

Докато се любувахме на произведенията си и бършехме ръце, Ерик се приближи до мен и прошепна:

— Много съм доволен, че Неферет избра мен за член на Съвета.

Запазих мълчание и просто кимнах. Ако му кажех, че всъщност аз съм го избрала със съгласието на останалите четирима, щях да му разваля удоволствието. Неферет е къде-къде по-голяма работа. А и наистина нямаше да пострада друго, освен моето его, ако той си мислеше, че тя го е избрала. Тъкмо се канех да сменя темата и да поканя всички в съседната зала с храната, когато странни звуци привлякоха вниманието ми. Когато осъзнах какво представляват, сърцето ми се сви.

Стиви Рей кашляше.

Погледнах към нея. Част от присъстващите се бяха преместили при храната, но много други все още бяха тук и искаха да видят как оставяме отпечатъците. Между мен и Стиви Рей имаше няколко души, но виждах, че е застанала на колене пред плочката си. После се облегна назад, седна върху петите си и ми отправи уморена усмивка. Чух я как прочисти гърлото си и си спомних, че направи същото и по време на представлението с монолозите.

Без да отмествам поглед от нея, извиках на Ерик:

— Доведи Неферет! Бързо!

В същото време хукнах към нея. Стиви Рей вече беше направила отпечатъка и бършеше ръцете си. Преди да стигна до нея, тя получи внезапен пристъп на кашлица. Раменете ѝ се разтресоха и тя притисна кърпата към устата си.

Тогава усетих миризмата. Усещането беше толкова силно, сякаш се блъснах в невидима стена. Миризмата на кръв ме обгърна — примамлива, съблазнителна и в същото време ужасна. Помислих си, че ако затворя очи, ще повярвам, че това е просто един ужасен сън, че ще се събудя след няколко часа, все още в нервно очакване да започне ритуалът. Нала ще похърква блажено на възглавницата ми, а Стиви Рей ще спи също така блажено на леглото до мен. Усетих как някой сложи ръка на рамото ми, но все още не помръдвах.

— Тя има нужда от теб, Зоуи — гласът на Деймиън леко потрепна.

Отворих очи и го видях насреща си. Той вече плачеше.

— Не мисля, че мога да го направя.

Той стисна рамото ми по-здраво.

— Разбира се, че можеш. Трябва.

— Зоуи! — проплака Стиви Рей.

Без повече колебание, отместих ръката на Деймиън и се втурнах към Стиви Рей. Тя беше на пода, притиснала кървавата кърпа към гърдите си. Кашляше все по-силно и по-силно и още повече кръв изтичаше от устата и носа ѝ.

— Донесете още кърпи — извиках на Ерин, която стоеше преbledняла зад Стиви Рей.

— Всичко ще е наред, обещавам ти. Всичко ще е наред.

Тя започна да плаче и сълзите ѝ се обагриха в червено.

Поклати глава.

— Не, няма да бъде. Не може да бъде. Защото умирам. — Гласът ѝ беше слаб и тя едва говореше през изтичащата от устата ѝ кръв.

— Оставам с теб. Няма да те изоставя.

Тя стисна ръката ми и аз с изненада забелязах колко студена е нейната.

— Страх ме е, Зи.

— Знам. И мен ме е страх. Но ще се справим с това заедно. Обещавам ти.

Ерин ми донесе още кърпи. Взех подгизналата от кръв кърпа, която Стиви Рей стискаше, и започнах да забърсвам лицето ѝ с чиста, но тя отново започна да кашля и не успяваше да се спре. Имаше твърде много кръв. Тресеше се толкова силно, че не можеше да държи сама кърпата. Заплаках и я сложих в скута си, прегърнах я с ръце и започнах да я люлея като малко дете. Повтарях ѝ, че всичко ще се оправи и аз няма да я изоставя.

— Зоуи, това може да помогне.

Напълно бях забравила, че в стаята има и други хора, и гласът на Деймиън ме стресна. Погледнах към него и видях, че държи зелената свещ на земята. И тогава, въпреки страха и отчаянието си, инстинктът ми някак си взе връх и се почувствах много спокойна.

— Ела насам, Деймиън, дръж свещта по-близо до нея.

Деймиън застана на колене и въпреки огромната локва кръв, в която стояхме, той се притисна към Стиви Рей и задържа свещта пред

лицето ѝ. Ерин и Шоуни също коленичиха до нас и от тяхното присъствие почувствах нов прилив на сили.

— Стиви Рей, отвори очи — казах аз нежно.

С гаден, гъргорещ звук тя си пое дъх и клепачите ѝ трепнаха. Бялото на очите ѝ беше станало червено, розови сълзи продължаваха да се стичат по бузите ѝ. Но погледът ѝ попадна на свещта и тя се загледа в нея.

— Призовавам елемента земя при нас! — Гласът ми ставаше все по-твърд и уверен. — Искам да остане с това много специално момиче, Стиви Рей Джонсън, което съвсем скоро получи своята дарба. Земята е нашият дом, нашата майка. Земята е там, където всички ще се завърнем един ден. Тази нощ моля земята да утеши и приеме Стиви Рей и да направи пътуването ѝ спокойно и приятно.

Изведнъж усетихме мирис на овощна градина и чухме чуруликането на птичките. Открои се миризмата на цъфнала ябълка, чувах жуженето на пчелите.

Устните на Стиви Рей се разтеглиха. Без да откъсва очи от свещта, тя ми прошепна:

— Вече не се страхувам, Зи.

Тогава чух да се отваря входната врата и Неферет влезе с бърза крачка. Тя отмести Деймиън и Близначките от пътя си и посегна да вземе Стиви Рей от ръцете ми.

— Не! Ние ще останем с нея. Тя се нуждае от своя елемент. Нуждае се от нас! — Гласът ми изпълни цялата зала със силата си и видях как дори Неферет отстъпи назад изненадана.

— Добре тогава — каза Висшата жрица. — И без това крайт е вече близо. Помогни ми да ѝ дадем да изпие това, ще ѝ помогне да не усеща болка.

Посегнах да взема шишето с бяла течност от нея, когато Стиви Рей изрече:

— Няма нужда. Откакто призовахме земята, не усещам никаква болка.

— Естествено, че няма болка, детето ми. — Неферет докосна окървавената ѝ буза. В този момент тялото ѝ се отпусна и престана да трепери. Тогава Неферет се обърна към нас: — Някой да помогне на Зоуи да я сложи на носилката. Трябва да я занесем в болницата.

Кимнах. Със Стиви Рей все още силно стискахме ръце, когато я понесохме към болницата. По-късно забелязах, че си спомням много странни неща от пътя ни дотам. Как валеше сняг, но снежинките не ни докосваха. Всичко беше невероятно спокойно и тихо, утрото настъпваше. Аз продължавах да шепна на Стиви Рей и да ѝ повтарям, че всичко е наред и че няма от какво да се страхува. Спомням си как тя се отпусна на носилката, а стичащата се кръв оставяше алени капки по белия сняг.

Стигнахме до болницата и оставихме носилката върху едно легло. Неферет направи знак на приятелите ми да се приближат. Деймиън все още държеше запалената зелена свещ и я остави така, че ако Стиви Рей отвори очи, да може да я види. Поех си дълбоко въздух. Все още се усещаше миризмата на градина и се чуваха птичите песни.

Стиви Рей отвори очи. Тя примига няколко пъти, изглеждаше объркана. После погледна към мен и се усмихна.

— Ще кажеш ли на мама и татко, че ги обичам?

Разбирах думите ѝ, но гласът ѝ беше необикновено слаб.

Разбира се — отвърнах набързо.

— Може ли да те помоля за още нещо?

— Каквото поискаш.

— Ти на практика си нямаш мама и татко, така че ще кажеш ли на моята майка, че сега ти си нейната дъщеря. Мисля, че по-малко ще се тревожа за вас, ако знам, че сте заедно.

По бузите ми започнаха да се стичат сълзи. Заподсмърчах, преди да ѝ отговоря.

— Не се тревожи за нищо. Ще им предам.

— Добре. Мама ще ти направи чудесни шоколадови сладки. — После с усилие отвори очите си отново и погледна към Деймиън и Близначките. — Грижете се за Зоуи, не допускате нищо да ви раздели.

— Не се тревожи — прошепна Деймиън през сълзи.

— Ще се грижим за нея и от твое име — успя да каже Шоуни.

Ерин стискаше ръката ѝ и плачеше, но кимна в знак на съгласие.

— Добре... — Тя отново затвори очи. — Зи, мисля, че е време да си подремна малко.

— Добре, миличка — казах.

Тя отвори очи с огромни усилия и ме попита:

— Ще останеш ли с мен?

Прегърнах я по-силно.

— Никъде няма да ходя. Всички сме тук с теб.

— Добре — промълви тя.

Стиви Рей затвори очи. Пое си още няколко пъти дъх с гъргорещ звук и после усетих как напълно се отпусна в ръцете ми. Вече не дишаше. Устните ѝ бяха леко разтворени, сякаш се усмихваше. Кръв се стичаше от устата и носа ѝ, но не можех да я подуша. Единствената миризма, която усещах, беше миризмата на земя. И тогава със силен повей на вятъра зелената свещ загасна и моята най-добра приятелка умря.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Зоуи, миличка, трябва да я пуснеш.

Чувах гласа на Деймиън, но не разбирах думите му, сякаш говореше на напълно непознат език.

— Зоуи, ела при нас.

Това беше Шоуни. Странно защо Ерин не ѝ приглася. Мисълта тъкмо се оформи в главата ми, когато чух:

— Да, Зоуи, защо не дойдеш при нас?

О, ето я и Ерин.

— Тя е в шок. Говорете ѝ спокойно и се опитайте да я убедите да пусне тялото на Стиви Рей — каза Неферет.

Тялото на Стиви Рей. Тези думи отекнаха като ехо в главата ми. Държах нещо в ръцете си. Очите ми бяха затворени и усещах студ. Не исках да ги отворя и не мислех, че някога отново ще ми бъде топло.

— Имам идея — гласът на Деймиън рикошира в ума ми като топка за тенис. — Нямаме свещи и не сме направили свещен кръг, но въпреки това Никс е тук, с нас. Можем да използваме елементите си, за да ѝ помогнем. Аз започвам пръв.

Усетих някаква ръка да хваща моята и чух Деймиън да си мърмори нещо за призоваване на въздуха, който да издуха миризмата на смърт и отчаяние. Силен вятър се изви около мен и аз потръпнах.

— Най-добре аз да съм следващата. Изглежда, ѝ е студено. — Това беше Шоуни.

Още някой докосна ръката ми и след няколко думи, които не разбрах напълно, почувствах топлина, сякаш стоях много близо до запалена камина.

— Мой ред е — обади се Ерин. — Призовавам водата и моля да отмие тъгата и болката от моята приятелка и бъдеща Висша жрица.

Думите ѝ прозвучаха ясно в ума ми, но все още няхах желание да отворя очите си.

— Има още един елемент в кръга.

Изненадах се да чуя гласа на Ерик. Част от мен вече искаше да отворя очи, за да погледна към него, но другата част, по-голямата, отказваше да помръдне.

— Зоуи винаги е представлявала духа — каза Деймиън.

— Точно в момента Зоуи не може да представлява нищо, освен себе си. Нека да ѝ помогнем малко. — Две силни ръце хванаха раменете ми. — Аз нямам дарба, но прекалено силно се вълнувам от това, което се случва на Зоуи, а тя има дарба за всичките пет елемента — каза Ерик. — Така че аз, заедно с всичките ѝ приятели, моля елемента дух да ѝ помогне да се събуди и да преодолее смъртта на най-добрата си приятелка.

Нещо като електрошок удари тялото ми и се върнах в съзнание. През затворените си очи виждах усмихнатото лице на Стиви Рей. Не беше така окървавено и бледо, както последния път, когато ми се усмихна. Виждах една здрава и щастлива Стиви Рей, която се отправяше към прегръдките на красива, позната жена, докато се смееше радостно.

Никс. Видях как богинята прегърна Стиви Рей.

И отворих очи.

— Зоуи! Ти се върна! — извика Деймиън.

— Зи, трябва да пуснеш Стиви Рей вече — каза ми Ерик нежно.

Преместих поглед от Деймиън към Ерик. А после към Шоуни и Ерин. Всички те бяха сложили ръцете си на мен и плачеха. Тогава разбрах какво е това, което държах. Бавно погледнах надолу.

Стиви Рей изглеждаше спокойна. Беше твърде бледа и устните ѝ бяха почти сини, но тялото ѝ изглеждаше отпуснато и спокойно, въпреки че беше цялото в кръв. Кръвта ѝ не извираше вече от нея и част от мен осъзна, че миризмата ѝ е странна. На застояло, старо. Почти като мухъл.

— Зи — каза Ерик, — трябва да я пуснеш.

Очите ми срещнаха неговите.

— Но аз ѝ казах, че ще остана с нея. — Гласът ми прозвуча странно прегракнал.

— Така е. Ти остана с нея през цялото време. Но тя си отиде и вече няма какво да направиш.

— Моля те, Зоуи — каза Деймиън.

— Неферет трябва да я измие, за да може майка ѝ да дойде да я види — обясни Шоуни.

— Тя не би искала нейните мама и татко да я видят цялата в кръв — каза Ерин.

— Добре, но... не знам как да я пусна. — Гласът ми преградна и усетих как по бузите ми се стичат сълзи.

— Аз ще я взема от теб, Зоуибърд.

Неферет протегна ръце, сякаш искаше да вземе бебе. Изглеждаше толкова тъжна, красива и близка, че забравих всички съмнения, които имах за нея, и просто кимнах, след което ѝ подадох тялото. Неферет плъзна ръцете си под Стиви Рей, повдигна я и я постави нежно на леглото до мен.

Погледнах се. Новата ми черна рокля беше подгизнала от кръв, която вече се съсирваше и изсъхваше. Сребристите частици все още се опитваха да проблясват на светлината, но вместо чистия блясък, който излъчваха преди, сега имаха меден оттенък. Не можех повече да ги гледам, трябваше да се махна, да сваля тази рокля. Спуснах крака от леглото и се опитах да стъпя на земята, но стаята се завъртя. Тогава силните ръце на приятелите ми отново ме хванаха и почувствах опората на земята чрез тяхната топлина.

— Отведете я обратно в стаята ѝ. Съблечете ѝ роклята и я измийте. После се уверете, че е спокойна и че ще си легне.

Неферет говореше за мен, сякаш не бях там, но не ми пукаше. И без това не исках да съм там. Не исках нищо.

— Дайте ѝ да изпие това, преди да заспи. Ще ѝ помогне да не сънува кошмари.

Почувствах нежната ръка на Неферет на бузата си. Топлината, която премина от нейното тяло към моето, ми действа като шок и рязко се отдръпнах.

— Бъди спокойна, Зоуи. Давам ти думата си, че от това ще се почувстваш много по-добре — каза тя нежно. Не гледах към нея, но знаех, че се обръща към приятелите ми: — Хайде, заведете я в стаята ѝ.

Пристъпвах крачка по крачка. Ерик беше от дясната ми страна и ме държеше здраво за лакътя, а отляво ме подпираше Деймиън. Близначките бяха плътно зад нас. Никой не говореше, докато ме извеждаха от стаята. Обърнах се и погледнах през рамо безжизненото

тяло на Стиви Рей върху леглото. Изглеждаше сякаш е заспала, но знаех, че не е. Знаех, че е мъртва.

Петимата напуснахме болницата и излязохме навън в снежната нощ. Замръзвах от студ и Ерик ми подаде якето си. Беше ми приятно как мирише и се опитах да мисля за това, а не за мълчаливите ученици, с които се разминавахме. Всички се отместваха от пътя ни, покланяха се и правеха жеста с юмрук на сърцето.

Стигнахме до общежитието. Влязохме в общата стая и момичетата, които гледаха телевизия и си говореха на групички, изведнъж замлъкнаха. Не исках да поглеждам към тях. Просто оставих Ерик и Деймиън да ме водят към стълбището, но преди да стигнем дотам, Афродита препречи пътя ни. Примигах в опит да фокусирам добре лицето ѝ. Изглеждаше уморена.

— Съжалявам, че Стиви Рей умря. Не исках да стане така — каза тя.

— Не ни приказвай глупости, шибана кучко! — излая Шоуни.

Двете с Ерин направиха крачка напред, сякаш бяха готови да теглят един бой на Афродита.

— Не, чакайте — казах аз с усилие и те се поколебаха. — Трябва да говоря с Афродита.

Приятелите ми ме погледнаха, сякаш напълно съм загубила ума си, но аз се отскубнах от ръцете им, пристъпих напред и се отдалечих малко от групичката. Афродита се поколеба, но ме последва.

— Знаеше ли какво ще се случи със Стиви Рей? — попитах я тихо. — Имаше ли видение за нея?

Афродита бавно поклати глава.

— Не. Имах само предчувствие. Знаех, че нещо ужасно ще се случи тази вечер.

— Аз също имам — казах тихо.

— Предчувствия ли? Те са по-трудни от виденията, защото не са така конкретни. Имаше ли предчувствие за Стиви Рей?

— Не, нямах никаква представа. Дори сега, като се връщам назад, не забелязвам неща, които можеха да ми подскажат какво ще стане.

Афродита ме погледна в очите.

— Не можеше да го спреш. Не можеше да направиш каквото и да било. Никс не е искала да ти подскаже какво ще стане, защото по

никакъв начин не можеш да го спреш.

— Откъде знаеш! Неферет каза, че Никс ти е обърнала гръб — казах аз. Знаех, че съм груба. Но не ми пукаше. Искях всички да страдат поне толкова, колкото и аз.

Без да отмества поглед, Афродита каза спокойно:

— Неферет лъже. — Тя тръгна да си ходи, но промени решението си. — И недей да пиеш това, което ти е дала. — После си тръгна.

Ерик, Деймиън и Близначките ме гледаха втренчено.

— Не слушай какво ти говори тази вещица — извика Шоуни.

— Ако е казала нещо гадно за Стиви Рей, ще я пребия — каза Ерин.

— Не, нищо такова. Просто каза, че съжалява, това е.

— Защо искаше да говориш с нея? — попита Ерик.

Двамата с Деймиън отново ме хванаха за ръце.

— Искях да я попитам дали е имала видение за смъртта на Стиви Рей.

— Но нали Неферет каза, че Никс ѝ е обърнала гръб — каза Деймиън.

— Въпреки това исках да попитам. — Тъкмо се канех да добавя, че все пак Афродита се оказа права за инцидента, който успяхме да предотвратим, но се сетих, че не мога да говоря за това пред Ерик.

Стигнахме до вратата на моята... на нашата стая. Ерик отвори и пристъпихме вътре.

— Не! — извиках аз. — Взели са нещата ѝ! Не могат да направят това!

Всички вещи на Стиви Рей липсваха. От лампата с форма на каубойски ботуш до постера на Кени Чесни, дори часовника с Елвис. Лавиците над компютърното бюро бяха празни. И компютърът ѝ го нямаше. Сигурна бях, че ако погледна в гардероба, той ще се окаже празен.

Ерик ме прегърна.

— Винаги така правят. Не се притеснявай, не са изхвърлили нещата ѝ. Просто са ги преместили, за да не те натъжават. Ако искаш да си запазиш нещо от нейните вещи и семейството ѝ няма нищо против, ще ти го дадат.

Не знаех какво да кажа. Не исках нещата на Стиви Рей. Исках нея самата.

— Зоуи, определено имаш нужда да свалиш тези дрехи и да си вземеш горещ душ — каза ми Деймиън нежно.

— Добре.

— Докато се изкъпеш, ще донеса нещо за ядене — предложи Шоуни.

— Не съм гладна.

— Трябва да хапнеш. Ще ти донесем нещо леко, например супа. Става ли? — попита Ерин.

Тя изглеждаше адски потисната, но полагаше такива усилия да направи нещо, от което да се почувствам по-добре, че се съгласих. Освен това бях прекалено изморена, за да споря.

— Добре.

— Бих останал, но по това време нямам право да съм в женското общежитие — извини се Ерик.

— Няма проблем, разбирам.

— И аз искам да остана, но и за мен не може да се каже, че съм точно момиче — подхвърли Деймиън.

Знаех, че се опитва да ме разсмее, така че се насилих да се усмихна. Сигурно съм изглеждала като някой от онези страшни и тъжни клоуни, които имат нарисувани усмивки и сълзи едновременно.

Ерик и Деймиън ме прегърнаха и си тръгнаха.

— Искаш ли някоя от нас да остане, докато се къпеш? — попита Шоуни.

— Не, ще се оправя.

— Добре тогава... — Шоуни изглеждаше така, сякаш отново ще заплаче.

— Съвсем скоро се връщаме.

Ерин хвана Шоуни за ръка и двете излязоха от стаята.

Движех се едва-едва като робот, включен на бавни обороти. Свалих роклята си, сутиена, бикините и ги хвърлих в кошчето за боклук в ъгъла на нашата... тоест моята стая. Завързах найлоновата торбичка и я изнесох пред вратата. Знаех, че някоя от Близначките ще я изхвърли вместо мен.

Влязох в банята и мислех да застана директно под душа, но видях отражението си и се спрях. Отново се бях превърнала в онази,

непознатата. Изглеждах ужасно. Бледа и с тъмни кръгове под очите. Татуировките ми в сапфирено синьо бяха в силен контраст с бледата ми кожа и с кървавите пръски по нея. Очите ми изглеждаха големи и необичайно тъмни. Не бях свалила огърлицата си. Среброто и камъните проблясваха на светлината.

— Защо? — прошепнах аз. — Защо остави Стиви Рей да умре?

Не очаквах отговор и такъв не се появи. Така че влязох под душа и останах там много дълго, като оставих водата да отмие сълзите и кръвта от мен.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато излязох от банята, Близначките седяха на леглото на Стиви Рей. Между тях имаше табла с купа, пълна с гореща супа, малко бисквити и кутийка кола, недиетична. Говореха си тихо, но щом се показах, млъкнаха.

Въздъхнах и седнах на леглото си.

— Ако продължавате да се държите така ненормално в мое присъствие, просто няма да го понеса.

— Извинявай — измърмориха една през друга.

Шоуни ми подаде подноса, а аз го гледах, сякаш не можех точно да си спомня какво да правя с него.

— Трябва да хапнеш, преди да изпиеш това, което Неферет ни даде — каза Ерин.

— А и може да ти стане малко по-добре — добави Шоуни.

— Не мисля, че някога ще ми стане по-добре.

Очите на Ерин се изпълниха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ.

— Не говори така, Зоуи. Ако никога не се почувстваш по-добре, това ще важи за всички нас.

— Трябва да опиташ. Стиви Рей ужасно би се разсърдила, ако не опиташ — каза Шоуни през сълзи.

— Права си, наистина би се разсърдила.

Взех лъжицата и започнах да ям от супата. Беше пилешка, с фиде, и наистина прогони част от ужасните ми чувства.

— А когато тя се разсърди, този неин акцент става невъзможен — отбеляза Шоуни.

Ерин се засмя и направи опит да имитира Стиви Рей с някои от най-честите ѝ реплики.

Всички се засмяхме и сега вече супата ми изглеждаше по-лесна за преглъщане. Бях стигнала някъде до половината, когато изведнъж ми хрумна нещо.

— Няма да правят погребение или нещо такова, нали?

Ерин и Шоуни поклатиха глави.

— Не, никога не правят.

— Всъщност мисля, че някои ги погребват, но това го правят родителите в родните им градове.

— Така е, сестра ми, но не мисля, че някой от нас ще може да пътува до... — Тя се замисли. — Как се казваше градът, от който е Стиви Рей?

— Хенриета — отвърнах аз. — Градът на отбора „Бойните кокошки“

— Бойни кокошки? — възкликнаха Близначките едновременно.
Кимнах.

— Това побъркваше Стиви Рей. Въпреки цялата си провинциалност, за нея не беше приемливо да е „бойна кокошка“

— Да не би да са правили бой с кокошки? — попита Шоуни.

— Откъде да знам, сестра ми? — вдигна рамене Ерин.

— Аз си мислех, че се правят борби само с петли.

След известно време Шоуни ме попита:

— Всичко ще бъде наред, нали, Зоуи?

— Нали? — добави Ерин.

— Така мисля.

— И сега какво ще правим? — попита Шоуни.

— Не съм съвсем сигурна. Засега всичко, което можем да направим, е да живеем ден за ден.

С изненада установих, че съм изяла супата. Почувствах се по-добре. Беше ми по-топло, по-нормално. Но бях безумно уморена. Близначките сигурно са забелязали, че клепачите ми натежават, защото Ерин взе таблата. Шоуни ми връчи шишето с бялата течност.

— Неферет каза да изпиеш това, за да ти помогне да спиш спокойно.

— Благодаря. — Взех го, но не го изпих. — Ще го изпия след малко, само да ида до тоалетната. Оставете тук колата, в случай че е гадно на вкус.

Като че ли се вързаха.

— Зоуи, имаш ли нужда от още нещо?

— Не, благодаря.

— Ще ни се обадиш, ако имаш нужда от нещо, нали? — попита Ерин. — Обещахме на Стиви Рей... — гласът ѝ затрепери и Шоуни

довърши вместо нея:

— ... че ще се грижим за теб и ще спазим обещанието си.

— Ще ви се обадя — казах им аз.

— Добре. Лека нощ.

— Лека пожелах им и аз, преди да затворя вратата зад тях.

Веднага щом си тръгнах изсипах в мивката бялата течност и изхвърлих шишето.

Най-после бях сама. Часовникът ми показваше шест сутринта. Поразително е колко неща могат да се променят само за няколко часа. Опитвах се да отпратя сцените от смъртта на Стиви Рей, но те непрекъснато ми бяха пред очите. Подскочих, когато мобилният ми телефон звънна, и погледнах кой се обажда. Беше баба! С облекчение вдигнах телефона и се постарях да не избухна в сълзи.

— Толкова се радвам, че ми се обаждаш, бабо!

— Миличка, тъкмо се събуждам, сънувах те. Всичко наред ли е?

Загриженият ѝ тон показваше, че вече е наясно, което никак не ме изненада. С баба сме били свързани през целия ми живот.

— Не, нищо не е наред — прошепнах аз и отново се разплаках.

— Бабо, Стиви Рей почина тази нощ.

— О, Зоуи, толкова съжалявам!

— Умря в ръцете ми. Само минути, след като Никс ѝ даде дарба за елемента земя.

— Сигурно е било много важно за нея, че не си я оставила в този момент. — Чух, че баба също се разплака.

— Всички бяхме с нея, всичките ѝ приятели.

— И Никс е била с нея.

— Да. — Отново избухнах в ридания. — Мисля, че е била, но не разбирам, бабо. Това е напълно безсмислено. Никс да ѝ дава дарба и после да я остави да умре.

— Смъртта винаги е безсмислена, когато сполетява млад живот. Но аз вярвам, че богинята е била със Стиви Рей въпреки ненавременната ѝ смърт и сега са заедно.

— Надявам се.

— Искан ми се да дойда да те видя, но с всичкия този сняг пътищата са непроходими. Какво ще кажеш да се помоля за Стиви Рей?

— Благодаря ти, бабо.

— И, скъпа, трябва да го преодолееш.

— Но как, бабо?

— Като оставиш спомена за нея жив и като живееш живот, с който тя би се гордяла. Живей и за нея.

— Много е трудно, бабо. Особено когато вампирите искат от нас просто да забравим за умиращите.

— Не искам да критикувам вашата Висша жрица, но смъртта се преодолява по-трудно, когато не си я приел.

— И аз си мисля същото. Всъщност и Стиви Рей мислеше така.

И тогава ми дойде наум една идея заедно с чувството, че точно това трябва да направя.

— Аз мога да го променя. Със или без разрешение, мисля да се уверя, че Стиви Рей е почетена в смъртта си. Тя няма да бъде поредното момиче, за което просто няма да говорим.

— Не си създавай проблеми, миличка.

— Бабо, аз съм най-силният новак в историята на вампирите. Мисля, че няма да е кой знае какво, ако си създам малко проблеми за нещо, в което искрено вярвам.

Баба замълча за миг, а после добави:

— Мисля, че си права, Зоуибърд.

— Обичам те, бабо.

— И аз те обичам, у-вет-си а-ге-хут-са. — Индианската дума за дъщеря винаги ме караше да се чувствам обичана и спокойна. — А сега се опитай да поспиш. Знай, че ще се моля за теб и ще призова духовете на нашите предци да се грижат за теб.

— Благодаря ти, бабо. Чао.

— Чао, Зоуибърд.

Затворих телефона. Почувствах се доста по-добре, след като поговорих с баба. Преди това ми се струваше, че огромна тежест притиска гърдите ми. А сега тя сякаш изчезна и ми стана доста по-лесно да дишам. Тъкмо тръгнах да си лягам, когато Нала се вмъкна през котешката врата, разположи се на леглото ми и започна да мяука. Погалих я и ѝ казах, че се радвам да я видя, а после погледнах към празното легло на Стиви Рей. Тя винаги се смееше на докачливостта на Нала и твърдеше, че звучала като стара баба, но всъщност беше привързана към нея точно колкото и аз. Сълзите ми потекоха отново и се замислих дали човек може да плаче безкрайно.

В този момент телефонът ми изпиука и получих съобщение. Избърсах сълзите и погледнах какво пише.

Добре ли си?

Беше от Хийт. Е, поне сега не може да има никакво съмнение, че сме свързани с Отпечатък. И как, по дяволите, щях да се оправя с това, нямах представа.

Много лош ден. Най-добрата ми приятелка почина.

Мина толкова много време, че не очаквах да отговори. Най-последно чуех пиукането.

Аз също загубих двама свои приятели.

Затворих очи. Как можах да забравя, че двама от приятелите на Хийт бяха жестоко убити съвсем наскоро.

Съжалявам.

Аз също. Искаш ли да се видим?

Внезапното и мощно „ДА“, което изригна в мен, ме изненада, но предполагам не би трябвало. Би било чудесно да намеря утеха в обятията на Хийт. И в алената съблазън на неговата кръв.

Написах с треперещи ръце:

Не. Ти си на училище.

Хе-хе. Днес не учим заради СНЕГА.

Усмихнах се и за миг си припомних времето, когато снегът означаваше малка ваканция, през която с приятелите ми се събирахме да гледаме филми и да ядем пица. Телефонът ми изпиука отново и ме извади от унеса.

Мога да те накарам да се почувстваш по-добре. В петък?

Въздъхнах. Напълно бях забравила за обещанието си да се видим в петък след мача. Не трябва да се срещам с него. Знаех го много добре. Всъщност би трябвало да отида при Неферет и да ѝ призная всичко, което се случва с мен и Хийт, и да я помоля за помощ.

Неферет лъже. Думите на Афродита отекнаха в главата ми. Не. Не можех да се доверя на Неферет. Не само заради думите на Афродита. Аз самата усещах, че има нещо нередно покрай Неферет. Телефонът ми отново изпиука.

Зо?

Въздъхнах. Бях толкова уморена, че не можех да се концентрирам. Започнах да отговарям на съобщението с не и даже натиснах буквите Н и Е. После спрях, изтрих го и написах:

Добре.

В отговор получих:

Добре

Отново въздъхнах. Изключих телефона си и седнах на леглото с Нала в ръце. Взирах се в нищото и отчаяно си мечтаех да мога да върна времето назад с един ден... или може би с една година. Изведнъж забелязах, че вампирите, които са изнесли вещите на Стиви Рей, са забравили завивката ѝ. Беше сгъната в края на леглото. Сложих Нала на възглавницата си, станах и взех завивката. Легнах и се мушнах под нея, като се опитах да заспя. Всяка молекула от тялото ми беше изтръпнала от умора, но не можех да заспя. Липсваше ми гледката как Стиви Рей блажено похърква на съседното легло, както и чувството, че не съм сама. Налегна ме такава тъга, че не можех да се успокоя.

На вратата се почука. Тъкмо се изправих и видях Ерин и Шоуни да влизат с възглавници и завивки в ръце.

— Може ли да спим при теб? — попита Ерин.

— Не искаме да сме сами... — каза Шоуни.

— ... и си помислихме, че ти също няма да искаш да си сама — довърши Ерин.

— Прави сте, не искам. Преглътнах още сълзи. — Влезте.

Те се вмъкнаха и след съвсем кратко колебание се настаниха на леглото на Стиви Рей. Дългокосместата им котка Велзевул се намести между тях. Нала надигна глава от възглавницата ми да ги погледне, после се върна в предишното си положение и заспа.

Тъкмо се канех да заспивам, когато на вратата отново се почука.

— Кой е?

— Аз.

С Близначките се спогледахме и аз станах да отворя. Там стоеше Деймиън по пижама на розови мечета. Изглеждаше доста унил, а в косата му имаше снежинки. Носеше възглавница и спален чувал. Хванах го за ръка и бързо го издърпах навътре. Топчестата му котка Камерън се вмъкна след него.

— Какво става, Деймиън? Знаеш, че можеш да си докараш сериозни проблеми, ако те хванат тук! — каза Шоуни.

— Да, разрешените часове отдавна минаха — добави Ерин.

— Сигурно си дошъл, за да ни обезчестиш! — заяви Шоуни.

Двете с Ерин избухнаха в смях, което ме накара да се усмихна. Странно е да си весел след такава трагедия и навярно затова и моята усмивка, и смехът на Близначките бързо угаснаха.

— Стиви Рей не би искала от нас да престанем да бъдем щастливи — каза Деймиън в настъпилото неловко мълчание.

После застана в средата на стаята и разпъна спалния си чувал на пода между двете легла. — А аз съм тук, защото трябва да се държим един за друг. И не защото имам намерение да ви обезчестя, дори всички до една да сте все още девствени. Освен това оценявам богатството на речника ви.

Ерин и Шоуни изсумтяха, но изглеждаха по-скоро развеселени, отколкото раздразнени, а аз си отбелязах по-късно да ги поразпитам разни неща за секса.

— Радвам се, че дойде, но ще имаме малък проблем, когато стане време да се изнижеш незабелязано на сутринта. Ще е доста трудно предвид навалицата на закуска — предупредих го, докато се опитвах да измисля план за измъкване.

— О, не трябва да се притесняваш за това. Има разлепени съобщения, че утре няма да учим заради снега. Никой няма да се натиска да става рано, нито пък ще има навалица на закуска. Просто ще си изляза най-нормално.

— Съобщения? Искаш да кажеш, че трябваше да се събудим рано, да се облечем и да се разбързаме, за да прочетем чак долу, че няма да се учи. Ама че гадно! — възмутих се.

Усетих усмивката в гласа на Деймиън.

— Съобщават го и по местната радиостанция като във всяко нормално училище. Но не ми се вярва вие със Стиви Рей да слушате радио, докато се при... — Деймиън спря и аз забелязах, че говори така, сякаш Стиви Рей е все още жива.

— Не — казах аз набързо, в опит да замажа положението. — Слушахме кънтри музика. Стимулираше ме да изляза колкото се може по-бързо и да избягам от нея. — Всички се засмяха тихо. Изчаках да настъпи тишина и продължих: — Няма да я забравя и не смятам да се преструвам, че смъртта ѝ не значи нищо за мен.

— Нито пък аз — каза Деймиън.

— Ние също.

След известно време добавих:

— Не мислех, че може да се случи на новак, който е получил дарба от богинята. Аз... аз просто не мислех, че е възможно...

— Никой няма гаранция, че ще мине през Промяната, дори тези, които имат дарби — обади се тихо Деймиън.

— Трябва да се държим един за друг — каза Ерин.

— Само така ще можем да се справим с това — добави Шоуни.

— Точно така, ще се държим един за друг — съгласих се аз. — И обещавайте, че ако това се случи на още някого от нас, останалите няма да допуснат той да бъде забравен.

— Обещаваме — го изрекоха тържествено и тримата в един глас.

После всички легнахме. Самотата се беше изпарила от стаята. И тъкмо преди да заспя, прошепнах:

— Благодаря ви, че не ме оставихте сама.

Не бях сигурна дали го казвам на приятелите си, на богинята или на Стиви Рей.

Сънувах, че вали сняг. В началото си помислих, че е красиво. Искам да кажа, че наистина беше красиво — светът изглеждаше като изваден от филм на „Дисни“ и човек оставаше с впечатлението, че нищо лошо не може да се случи. А дори и да се случи, то ще бъде само временно, защото всички знаят, че при „Дисни“ нещата завършват с „и заживели щастливо“

Вървах бавно, без да усещам студ. Като че ли беше непосредствено преди изгрев-слънце, но беше трудно да се прецени с това облачно небе. Обърнах се и видях как снегът се трупва върху клоните на стария дъб до източната стена.

Източната стена.

Поколебах се, когато осъзнах, че се намирам там. Тогава видях фигурите с наметала и качулки, които стояха пред отворената пролука в стената.

Не! — казах на себе си. Не исках да съм там. Не толкова скоро след смъртта на Стиви Рей. Когато предишните двама новаци умряха, аз видях призраците им или духовете им, или просто ходещите им тела точно на това място. Или просто имах поредната дарба и тя е да виждам духове. Както и да е, достатъчно. Не исках...

Най-ниската от фигурите се обърна и малкият вътрешен спор се изпари от главата ми. Беше Стиви Рей! Само че не беше. Изглеждаше твърде слаба и бледа. Имаше и още нещо странно. Ако това бе Стиви

Рей, нямаше причина да се страхувам. Дори и така ужасно променена от смъртта, тя все още беше най-добрата ми приятелка. Но дали беше тя? Не се стърпях и се приближих още малко. Спрях на няколко метра от групичката и затаих дъх в очакване някой от тях да ме забележи, но нищо такова не стана. Явно бях невидима за тях, защото сънувах. Така се приближих още малко, без да откъсвам очи от Стиви Рей. Тя изглеждаше ужасно. Беше с обезумял поглед и не спираше да върти очи, сякаш беше адски нервна или уплашена.

— Не трябва да сме тук. Трябва да си тръгваме.

Подскочих от гласа ѝ. Все още имаше типичния си акцент, но по нищо друго не можеше да се познае. Липсваше всякаква емоция, освен животински страх.

— Нямаш право да ни заповядваш-ш-ш! — изсъска една от закачулените фигури и се озъби на Стиви Рей. Беше онова същество Елиът. Въпреки прегърбената си стойка той застана агресивно срещу нея. Очите му засветиха в червено. Уплаших се за нея, но тя не му се остави. Озъби се на свой ред, очите ѝ проблеснаха с алена светлина и тя изръмжа:

— Земята говори ли ти? Не! — Тя пристъпи напред и Елиът веднага се отдръпна. — И докато не ти проговори, ще ми се подчиняваш! Така каза тя.

Онова нещо Елиът се поклони непохватно и останалите две фигури го последваха. После Стиви Рей посочи отворената пролука.

— А сега да се омитаме по най-бързия начин.

Но преди някой от тях да е помръднал, дочух познат глас от другата страна на стената:

— Хей, познавате ли Зоуи Редбърд? Трябва да говоря с нея и...

Гласът на Хийт замлъкна, когато четирите фигури се втурнаха след него.

— Не! Спрете! Какво, по дяволите, правите? — извика той.

Сърцето ми биеше лудо и набързо се промъкнах през пролуката — точно навреме, за да видя как три от фигурите бяха сграбчили Хийт.

— Той ни видя, така че трябва да дойде с нас! — отсече Стиви Рей.

— Но тя каза да няма повече — извика Елиът, докато стискаше борещия се Хийт.

— Той ни видя — повтори Стиви Рей. — Така че идва с нас, докато тя ни каже какво да правим с него.

Те не се решиха да спорят с нея и с нечовешка сила го понесоха нанякъде. Снегът сякаш поглъщаше виковете му.

Изправих се в леглото задъхана, изпотена и трепереща. Нала похъркваше. Огледах се и моментално ме обзе паника. Бях сама! Нима бях сънувала всичко, което се случи снощи? Погледнах към празното легло на Стиви Рей и забелязах, че вещите й все пак липсват. Не, не съм го сънувала. Най-добрата ми приятелка беше мъртва. Оставих тежестта на болката да ме затисне; знаех, че ще я нося още доста време.

Но нали Деймиън и Близначките дойдоха да спят тук? Все още сънлива, погледнах часовника и разтърках очи. Беше пет следобед. Спала бях най-малко десет часа. Станах от леглото и дръпнах завесата. Колкото и да бе странно, все още валеше сняг. Навън беше пълно с ученици, които правеха снежни човеци и се замеряха със снежни топки. Разпознах Каси Крам — момичето, което се представи доста добре в състезанието с монолозите. С още няколко момичета правеха снежни ангели. Това много щеше да се хареса на Стиви Рей. Щеше да ме е събудила преди часове, за да ме завлече да се забавляваме в снега, независимо дали искам или не. Като се замислих за това, не знаех дали да плача, или да се смея.

— Зи, будна ли си вече? — чух гласа на Шоуни през откритата врата.

Направих й знак да влезе.

— Къде се изпарихте всички?

— Станахме преди няколко часа. Гледахме филми. Искаш ли да дойдеш с нас? Ерик и суперготиният му приятел Коул ще дойдат след малко. — После ме погледна виновно, сякаш си спомни, че Стиви Рей вече я няма, а тя се държи, все едно е най-обикновен ден.

Нещо в мен ме накара да заговоря:

— Шоуни, животът продължава. Трябва да ходим по срещи, да бъдем щастливи и да живеем живота си. Няма нищо сигурно на този свят и смъртта на Стиви Рей го доказва. Не можем да си позволим да прахосваме времето, което ни е дадено. Като казвах, че не трябва да я

забравяме, нямах предвид да сме вечно тъжни. Имах предвид, че ще помним щастието, което преживяхме с нея, и усмивката ѝ винаги ще бъде в сърцата ни.

— Винаги — каза Шоуни.

— Дай ми секунда да взема едни дънки и идвам при вас.

— Добре — усмихна се тя.

Когато Шоуни излезе, част от веселата ми фасада се стопи. Наистина мислех това, което ѝ казах, но ми беше трудно да го изпълня. А и все още ме държеше ужасният сън. Знаех, че е сън, но въпреки това ме тревожеше. Сякаш чувах ехото от виковете на Хийт в тишината на стаята. На автопилот обух най-удобните си дънки и огромния пуловер, който си купих от училищния магазин преди няколко седмици. На гърдите имаше бродерия с фигурата на Никс, вдигнала ръце към пълната луна. Това някак ми подейства успокояващо. Отидох да среща косата си и въздъхнах, като видях отражението си в огледалото. Идваше ми да повърна. Замазах тъмните кръгове под очите си с малко фон дьо тен, сложих си спирала и гланц за устни с вкус на ягода. Почувствах се малко по-готова да се покажа пред света и слязох по стълбите.

Спрях в края на стълбището. Познатата ми отпреди обстановка беше съвсем различна сега. Момичета и момчета се бяха скупчили на групички пред телевизорите. Вместо весели и шумни разговори се чуваше шепот.

Нашата групичка беше пред любимия ни телевизор. Близначките, Деймиън, Джак и Ерик вече се бяха настанили и забелязах, че с тях е и красивият Коул, който се беше настанил между Ерин и Шоуни. Усмихнах се — или беше много смел, или много глупав. Те си говореха тихо и определено не обръщаха внимание на „Мумията се завръща“, която вървеше на екрана. С изключение на две неща всичко беше наред. Първо, бяха прекалено тихи, и второ, Стиви Рей я нямаше, за да прави забележки на останалите да пазят тишина, за да може да чуе нещо от филма.

Преглътнах сълзите, които напиреха в мен. Трябваше да продължа напред. Трябваше да продължим заедно.

— Привет на всички — поздравих ги аз и се постарях да звуча нормално.

Поне този път влизането ми не беше последвано от внезапна тишина. Даже точно обратното, всички започнаха да си говорят на висок глас и подчертано жизнерадостно.

— Привет, Зи!

— Зоуи!

— Зи, ето те и теб!

Седнах до Ерик, той протегна ръка и ме прегърна през рамо, от което се почувствах едновременно хубаво и ужасно гузно. Хубаво, защото той беше страхотен и мисълта, че е толкова луд по мен, ме главозамайваше. А гузна — това може да се обясни с една-единствена дума — Хийт.

— Сега, след като и Зи е тук, можем да започваме маратона — обяви Ерик.

— Маратона на загубеняците — поясни Шоуни.

— Чакай да позная, ти си донесъл филмите, нали? — попитах Ерик.

— Да, позна.

Всички вкупом нададоха пресилено стенание.

— Кое то значи, че ще гледаме „Междузвездни войни“? — уточних.

— Отново — промърмори Коул.

Шоуни вдигна перфектно оформените си вежди.

— Да не би да намекваш, че не си фен на „Междузвездни войни“?

Коул й се усмихна в отговор и дори от своето място усетих закачливия пламък в погледа му.

— Не дойдох, за да гледам за милионен път колекцията на Ерик с разширената режисьорска версия. Фен съм, но не на Дарт Вейдър и Чубака.

— Да не би да ми казваш, че го гледаш заради принцеса Лея? — закачи го Шоуни.

— Не, по-многопластов съм, отколкото изглеждам.

— И аз не съм тук заради „Междузвездни войни“ — намеси се Джак и хвърли на Деймиън влюбен поглед.

Ерин се изкиска.

— Е, за теб поне сме сигурни, че не си фен на принцеса Лея.

— За щастие — каза Деймиън.

— Искан ми се Стиви Рей да беше тук — намеси се Ерик. — Не ставайте нахални-и-и! — изрече той с нейната интонация и акцент.

След думите на Ерик всички внезапно млъкнаха. Погледнах го и забелязах, че се изчервява, сякаш не си е давал сметка какво точно казва, преди да го произнесе. Усмихнах се и сложих главата си на рамото му.

— Прав си, тя щеше да ни смърми като мащеха.

— А после щеше да направи пуканки за всички и да ни каже да си ги разделим „наравно“ — каза Деймиън. — Вместо „по равно“

— Много забавни грешки правеше — обади се Шоуни.

— Да, и много типични за Оклахома — добави Ерин.

Всички се усмихнахме и усетих, че ми става по-леко.

Това ще бъде начинът, по който ще си спомняме за нея — с усмивки и любов.

— Ъ-ъ-ъ, може ли да седна при вас?

Обърнах се и видях онова момче — Дрю Партейн. Изглеждаше блед и тъжен, а очите му бяха зачервени, сякаш е плакал. Спомням си как гледаше Стиви Рей и изпитах съчувствие към него.

— Естествено — казах му сърдечно. — Вземи си стол. — А после някакво предчувствие ме накара да добавя: — Ето тук, до Ерин, има място.

Синеоката ми приятелка се намръщи за миг, но после го погледна и рече:

— Да, вземи си стол, Дрю. Но имай предвид, че ще гледаме „Междузвездни войни“

— Е, нямам нищо против — каза той и отправи колеблива усмивка към Ерин.

— Нисък, но готин — прошепна Шоуни на Ерин, а тя се изчерви.

— Хей, ще направя малко пуканки. — Аз се изправих. — А и трябва да си взема...

— Кока-кола! — извикаха всички в един глас.

Отскубнах се от ръката на Ерик и отидох до кухнята. За пръв път се почувствах добре, откакто Стиви Рей започна да кашля. Всичко ще е наред. Домът на нощта все още е моят дом. Приятелите ми са моят дом. Ще последвам собствения си съвет и ще живея ден за ден. Ще намеря начин да се справя с кашата, която забърках с Хийт и Ерик. Ще направя всичко възможно да избягвам Неферет (без да е прекалено

очевидно, че я избягвам), докато разбере какъв точно е случаят с нея и онзи противен Елиът, който е достатъчно гаден, че да ми докара кошмари. Нищо чудно, че сънувах такова ужасно нещо със Стиви Рей и Хийт.

Взех един пакет пуканки с повече масло, сложих го в микровълновата и той започна да пука. Може би трябва да призова Никс и да я питам как да разреши загатката с Елиът. Стомахът ме сви, като осъзнах, че призоваването ще стане без Стиви Рей. Как да я заменя? Много ми бе неприятно, но трябваше да го направя. Ако не сега за собствения си ритуал, то щеше да ми трябва някой друг за следващия Ритуал на пълнолунието. Притворих очи от болка. Стиви Рей ми липсваше ужасно, но някак трябваше да продължа без нея. Моля те, насочи ме какво да направя, примолех се мислено на Никс.

— Зоуи, ела бързо!

Отворих очи, щом чух гласа на Ерик. Изражението му ми качи адреналина.

— Какво има?

— Просто ела. — Той ме хвана за ръка и ме поведе към общата стая. — Виж новините!

Въпреки че беше пълно с момичета и момчета, в стаята цареше гробна тишина. Всички се бяха скупчили около нашия телевизор, където водещата гледаше в камерата със сериозно изражение.

Полицията призовава гражданите да не изпадат в паника, въпреки че това е третото момче, което изчезва. Тя води усилено разследване и работи по няколко версии.

Да припомним, още един ученик е обявен за издирване. Той също е футболист като предишните двама. Името му е Хийт Лък.

Краката ми внезапно омекнаха и щях да падна, ако Ерик не ме беше хванал през кръста. Имах чувството, че не мога да си поема дъх, докато слушах продължението.

Пикапът на Хийт е намерен пред оградата на „Дома на нощта“ но Висшата жрица Неферет уверява полицията, че Хийт не е влизал в училището и никой не го е виждал.

Разбираемо е, че има много спекулации около тези изчезвания. Особено след като медицинските експертизи показаха, че причината за смъртта на предишните две момчета е загубата на кръв вследствие на множество ухапвания, които съвпадат по вид с ухапване от вампир. Трябва да напомним на гражданите, че вампирите имат забрана да се хранят от хора против волята им. Ще имаме повече информация по тази история по-късно, затова следете емисията ни в десет часа или очаквайте извънредните ни включвания.

— Някой да ми даде купа, ще повърна — успях да кажа набързо, надвиквайки бученето в главата си.

Купата светкавично се озова в ръцете ми и аз мигновено избълвах съдържанието на стомаха си в нея.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Зоуи, изплакни си устата с това.

Погледнах към Ерин, която ми подаваше чаша студена вода. Изплакнах си устата над гнусната купа с повръщаното.

— Махни го от тук — казах аз, като едва се сдържах да не повърна отново.

Искаше ми се да закрия лицето си с ръце и да избухна в сълзи, но знаех, че всички ме гледат, така че се стегнах и прибрах косата си зад ушите. Не можех да си позволя да изпадам в паника. Умът ми вече се бореше с нещата, които трябваше да направя. За Хийт. Той беше важен сега, а не аз със склонността си към истерия.

— Трябва да говоря с Неферет — заявих и се изправих, като с изненада установих колко здраво съм стъпила на крака.

— Ще дойда с теб — каза Ерик.

— Благодаря ти, но първо трябва да си измия зъбите и да си сложа обувки. — Бях слязла долу само по чорапи. Усмихнах се на Ерик с благодарност. — Ще изтичам до стаята си и ей сега се връщам. — Забелязах, че Близначките се канят да дойдат с мен. — Ще се оправя, само ми дайте една минута.

Обърнах се и тръгнах към стълбите.

Не спрях пред вратата на стаята си, а продължих надясно и заставах пред стая 124. Вдигнах ръка да почукам, но не успях, защото вратата се отвори.

— Знаех, че си ти — каза Афродита и ме изгледа хладно. — Влизай.

Останах изненадана от приятните пастелни тонове на интериора. Предполагам, че съм очаквала да видя нещо мрачно и зловещо като в леговището на паяк Черна вдовица.

Реших да не губя време с глупави разговори и преминах директно на въпроса:

— Как разбираш дали едно видение е истинско, или е сън?

Тя седна на леглото и отметна назад перфектната си руса коса.

— Оставам със специфично чувство. Виденията никога не са приятни или романтични, както ги показват по филмите. Всъщност са гадни. Особено истинските. Ако след това се чувстваш като парцал, значи най-вероятно е било истинско видение. — Тя ме погледна повнимателно. — Значи имаш видения?

— Сънувах нещо тази нощ. Беше кошмар. Но сега смятам, че може да е било видение.

Устните на Афродита се разтеглиха леко.

— Е, толкова по-зле за теб.

Смених темата:

— Каква е историята покрай Неферет?

Афродита пребледня.

— Какво имаш предвид?

— Според мен много добре знаеш какво имам предвид. Има нещо нередно покрай нея, искам да знам какво е.

— Е, ти си нейната ученичка, нейната любимка. Новото й златно момиче. Да не мислиш, че ще ти кажа нещо? Може да съм руса, но не съм толкова глупава.

— Ако това е истинската ти позиция, защо ме предупреди да не пия това, което тя ми даде?

Афродита отмести поглед.

— Първата ми съквартирантка почина шест месеца след като дойде тук. Аз изпих лекарството. Подейства ми. За дълго време.

— Какво имаш предвид, как ти е подействало?

— Станах вяла, отнесена. Виденията ми спряха. Не завинаги, но за няколко седмици. А след това ми беше трудно да си спомня дори как изглеждаше тя. — Афродита замълча за миг. — Венера. Венера Дейвис, така се казваше. Очите й отново срещнаха моите. — Заради нея си избрах името Афродита. Бяхме много добри приятелки и ни се стори, че името ми е добра идея. — Очите й се изпълниха с тъга. — Положих всички усилия да си спомням за Венера и предположих, че и ти ще искаш да си спомняш за Стиви Рей.

— Така е. И ще я помня. Благодаря ти.

— Трябва да тръгваш. Няма да е добре за никоя от нас, ако приятелите ти разберат, че си при мен.

Осъзнах, че е напълно права, и тръгнах към вратата. Гласът й ме спря:

— Неферет се прави на добра пред теб, но всъщност не е. Не всичко светло е добро и не всичко тъмно е лошо.

Но помни, тъмнината невинаги означава зло, както светлината невинаги носи добро. Спомних си думите на Никс, които се отразяваха в предупреждението на Афродита.

— С други думи, бъди нащрек около Неферет и не ѝ се доверявай, така ли?

— Да, но не съм го казвала.

Какво да си казвала? Та ние дори не сме разговаряли — отвърнах.

Затворих вратата и побързах да мина през стаята си, където си измих зъбите, обух си обувки и се върнах в общата стая.

— Готова ли си? — попита Ерик.

— Ние също ще дойдем — каза Деймиън и посочи с ръка към Близначките. Джак и Дрю.

Тъкмо започнах да възразявам, но не успях да кажа нищо. Истината беше, че нямах нищо против и дори се радвах, че всички те са до мен, че сме обединили силите си. Замислих се колко нелепи са били притесненията ми, че моите дарби и специални сили ще ме направят аутсайдер без приятели. За щастие се случваше точно обратното.

— Добре, да тръгваме.

Отправихме се към вратата. Не бях много сигурна какво ще кажа на Неферет. Просто знаех, че не мога да продължавам да мълча, а и имах ужасно предчувствие, че „сънят“ ми е бил видение и че има нещо много съмнително покрай „духовете“, които виждах. Най-много от всичко се притеснявах, че отведоха Хийт. Това, в което Стиви Рей се беше превърнала, ме ужасяваше до краен предел, но не променяше факта, че Хийт е в опасност.

Почти бяхме стигнали до вратата на общата стая, когато тя изведнъж се отвори и вътре влязоха Неферет и двамата детективи. Бяха закопчали якетата си до горе, по шапките им имаше сняг, а носовете им бяха почервенели от студ. Неферет както винаги изглеждаше напълно спокойна и уверена.

А, Зоуи, ето къде си била. Няма да се налага да те търся. Детективите носят лоши новини и искат да говорят с теб.

Изобщо не погледнах към нея и усетих раздразнението, когато се обърнах директно към детективите:

— Вече чух по новините, че Хийт е изчезнал. Ако мога с нещо да помогна, ще го направя.

— Може ли отново да използваме библиотеката? — попита детектив Маркс.

— Разбира се — отвърна Неферет.

Тръгнах след тях към библиотеката, но спрях за миг и се обърнах към Ерик.

— Ще те чакаме тук — каза той.

— Всички — допълни Деймиън.

Кимнах. Почувствах се малко по-добре и влязох в библиотеката. Едва прекрачила прага, детектив Мартин започна да ме разпитва:

— Зоуи, можеш ли да ни кажеш къде си била между шест и половина и осем и половина тази сутрин?

Кимнах.

— Бях в стаята си. По това време говорех по телефона с баба и после с Хийт си разменихме няколко съобщения. — Бръкнах в джоба на дънките си и извадих мобилния си телефон. — Все още не съм изтрила съобщенията. Можете да ги видите, ако искате.

— Не си длъжна да им даваш телефона си, Зоуи — обади се Неферет.

Усмихнах ѝ се.

— Няма проблем, аз нямам нищо против.

Детектив Мартин взе телефона и започна да разглежда съобщенията, като си записваше нещо.

— Видяхте ли се с Хийт тази сутрин?

— Не, той ме попита дали искам да се видим, но му отказах.

— Според съобщенията вие сте планирали да се срещнете в петък — каза детектив Мартин.

Усетих острия поглед на Неферет срещу себе си. Поех си дълбоко дъх. Най-добрият начин да се справя с това бе да се придържам към истината колкото се може по-стриктно.

— Да, имах намерение да се срещна с него след мача му в петък.

— Зоуи, знаеш, че е строго забранено да се поддържат връзки с хора от предишния ти живот.

Сякаш за пръв път забелязах отвращението в гласа ѝ, когато произнесе думата хора.

— Знам, съжалявам. — Отново казах истината, просто прескочих момента с пиенето на кръв, Отпечатването и това, че вече не ѝ се доверявам. — Работата е там, че двамата с Хийт имаме толкова години заедно зад гърба си, че е много трудно просто да спрем да се виждаме и да си говорим, макар да знам, че трябва. Помислих си, че ще е полесно, ако се видим на живо и му обясня веднъж завинаги защо не можем повече да се срещаме. Имах намерение да ти кажа, Неферет, но предпочетох сама да се справя с това.

— Значи не сте се виждали тази сутрин? — повтори въпроса си детектив Мартин.

— Не, след като си разменихме няколко съобщения, аз си легнах.

— Може ли някой да потвърди, че си била в стаята си по това време? — попита детектив Маркс, като ми върна телефона.

— Господа, вече ви обясних каква ужасна трагедия сполетя Зоуи снощи. Нейната съквартирантка почина. Така че как очаквате да има свидетели... — започна Неферет с леден тон.

— Извини ме, Неферет, но аз всъщност не бях сама. Приятелките ми Шоуни и Ерин не искаха да ме оставят и дойдоха да спят при мен. — Не споменах нищо за Деймиън. Не исках да му навличам неприятности.

— О, това е много мило от тяхна страна — промълви нежно Неферет, превключвайки за секунди от страшен вампир в грижовна майка.

Опитах се да не се замислям как театърът ѝ изобщо не ме заблуждава.

— Имате ли някаква представа къде може да е Хийт? — попитах детектив Маркс (все още ми беше по-симпатичен от другия).

— Не. Пикапът му беше намерен недалеч от училищната стена, но снегът вали толкова силно, че всякакви следи са заличени.

— Е, мога да ви кажа, че вместо да си губите времето, като разпитвате учениците ми, по-добре проверете в канавките наоколо и може да го намерите — изтърси Неферет толкова безцеремонно, че ми идваше да закрещя.

— Госпожо?

— Очевидно е какво е станало. Момчето е искало отново да види Зоуи. Все пак е минал само месец, откакто се покатери на стената, за да я отвлече. — Неферет махна с ръка презрително. — Тогава е бил пиян и дрогиран, може би и сега е било така. Снегът го е затруднил и може би се е строполил в някоя канавка. Пияниците обикновено свършват на такива места, нали?

— Госпожо, той е ученик, а не пияница. А и всичките му приятели ни увериха, че е престанал да пие от месец.

Лекият и подигравателен смях на Неферет красноречиво подсказваше, че не им вярва. За моя изненада Маркс я пренебрегна и се обърна към мен:

— А ти, Зоуи? Вие излизате от няколко години, нали така? Можеш ли да предположиш къде би отишъл?

— Не и тук наоколо. Ако пикапът му беше намерен пред Оук Роуд, щях със сигурност да ви кажа къде е запоят. — Не го замислях като майтап, особено след намеците на Неферет по адрес на Хийт, но полицаят леко се усмихна, което го направи още по-симпатичен и отзивчив в моите очи. Преди да съм размислила, изстрелях набързо: — Но тази сутрин имах странен сън, който може да не е бил точно сън, а нещо като видение за Хийт.

В настъпилото мълчание гласът на Неферет прозвуча много остро и грубо:

— Зоуи, никога досега не си обявявала дарба за пророчества или видения.

— Знам. — Нарочно се заставих да звуча малко несигурно и дори уплашено. Всъщност страхът ми не беше точно преструвка. — Но е странно, че сънувах Хийт точно до източната стена, където е бил отвлечен.

— От кого, Зоуи? — Гласът на детектив Маркс издаваше нетърпението му. Той явно ме вземаше насериозно.

— Не знам — което определено не беше лъжа. — Знам само, че не бяха ученици, нито вампири. Сънувах как четири фигури с черни наметала и качулки го отвякоха.

— Видя ли къде отиват?

— Не, събудих се с писък. — Не се налагаше да се преструвам, защото по бузите ми се стичаха сълзи. — Може би трябва да

претърсите околностите на училището. Там има нещо зловещо, което отвлеча момчетата, но не сме ние.

— Разбира се, че не сме ние. — Неферет се доближи до мен, сложи ръка на рамото ми и ме погали майчински. — Господа, смятам, че на Зоуи ѝ се събра достатъчно за днес. Нека да ви представя на Шоуни и Ерин, които със сигурност ще потвърдят алибито ѝ.

Алиби. Тази дума ме накара да потръпна.

— Ако си спомните още нещо или имате други странни сънища, не се колебайте да ми се обадите, независимо кое време на денонощието е — каза детектив Маркс.

За втори път той ми даде визитната си картичка, явно беше упорит. Взех визитката и му благодарих. Неферет вече го отправяше към вратата, когато той се приближи до мен.

— Имам сестра-близначка, която беше белязана преди петнайсет години — прошепна така, че само аз да го чуя. С нея все още сме доста близки, въпреки че се очакваше тя да се отдръпне от хората и семейството си. Разчитай на мен, Зоуи, можеш да ми имаш пълно доверие.

— Детектив Маркс? — Неферет го подкани нетърпеливо към вратата.

— Искях отново да благодаря на Зоуи и да ѝ изкажа съболезнования за съквартирантката ѝ — обясни той и излезе от стаята.

Не помръднах от мястото. Искях да събера мислите си. Сестрата на Маркс е вампир? Е, това не беше особено странно. Странното е, че все още я обича. Може би наистина мога да му се доверя.

Вратата се затвори с щракване и аз се стреснах от звука. Неферет беше опряла гръб на нея и ме гледаше изпитателно.

— Направи ли Отпечатък с Хийт?

Изпаднах в паника. Тя можеше да прочете мислите ми. Заблуждавала съм се, просто няма начин да я излъжа. Изведнъж усетих лек ветреца... топлината на невидим огън... свежестта на пролетен дъжд... зеленината на цъфнала ливада... силата на елементите ме изпълни. С нова твърдост срещнах погледа на Неферет.

— Нали не се е получило? Нали това, което се случи между нас, не е достатъчно за Отпечатък? — Постарах се гласът ми да звучи максимално объркано и потиснато.

Неферет несъзнателно се поотпусна.

— Не мисля, че нещо е станало тогава. Значи казваш, че не сте се виждали повече. И не си пила от него отново?

— Отново? — опитах се да звуча шокирано. — Но нали на практика изобщо не съм пила от него?

— Не, разбира се, че не си — увери ме Неферет. — Това, което си направила, е много незначително. Само дето сънят ти ме накара да си мисля, че ти и твоят приятел сте се виждали и друг път.

— Бивш приятел — поправих я машинално. — Не. Но си разменяхме съобщения и реших, че ще е добре да се видим, за да мога да му обясня веднъж завинаги, че повече не можем да се срещаме. Съжалявам. Трябваше да ти кажа, Неферет, но наистина имах намерение да се справя сама с това. Сама се забърках и сама исках да намеря изход от тази каша.

— Е, оценявам чувството ти за отговорност, но не мисля, че беше много разумно да заблуждаваш детективите, че сънят ти е бил видение.

— Изглеждаше адски реален.

— Не се и съмнявам. Зоуи, изпи ли лекарството, което ти дадох?

— Онова шишенце с течността като мляко? Да, Шоуни ми го даде снощи. — Тя наистина ми го даде, само че аз го излях в мивката.

— Добре. — Неферет изглежда се успокои. — Ако продължаваш да имаш неприятни сънища, ела при мен и ще ти дам по-силна смес. Това ще държи кошмарите ти настрана. Явно съм подценила дозата, от която се нуждаеш.

Дозата не беше единственото, което тя подцени.

— Благодаря, Неферет — усмихнах се аз. — Оценявам помощта ти.

— Е, сега е време да се върнеш при приятелите си. Сигурна съм, че вече се тревожат за теб.

Кимнах и тръгнах с нея към общата стая, като се постарях да не покажа отвращението си, когато ме прегърна пред всички и ми каза „довиждане“ с истинска майчина топлина. Всъщност тя беше досущ като майка ми — Линда Хефър. Жената, която ме предаде заради един мъж и се интересуваше повече от себе си и заниманията си, отколкото от мен. Приликите между двете ставаха все по-явни.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Седнахме обратно по местата си, след като полицаите и Неферет си тръгнаха. Никой не превключваше канала от местните новини и, изглежда, маратонът с „Междузвездни войни“ нямаше да се състои тази вечер.

— Добре ли си? — най-после попита Ерик.

Сложи ръка на рамото ми и аз се сгуших в него.

— Да, така мисля.

— Ченгетата имаха ли някакви новини за Хийт? — попита Деймиън.

— Нищо повече от това, което разбрахме от новините. Или поне ако знаеха нещо повече, не са ми го казали.

— Можем ли с нещо да помогнем? — попита Шоуни.

Поклатих глава.

— Нека просто да гледаме новините в десет, може да имат повече информация.

Загледах се в телевизора и се замислих за Хийт. Имах ли лошо предчувствие? Определено. Но дали беше същото както за Брад и Крис? Не, не мисля. Не знам как да го обясня. Вътрешното ми чувство казваше, че Хийт е в опасност, но не казваше да е мъртъв. Поне засега.

Колкото повече мислех за него, толкова по-неспокойна ставах. Едва изчаках емисията на новините, но не споменаха нищо за него, освен че снеговалежът пречи на издирването.

— Трябва да изляза. — Думите се отрониха от устата ми и аз се изправих, преди да съм осъзнала, че не знам къде искам да отида, нито как да стигна дотам.

— Къде отиваш, Зи? — попита Ерик.

Мислите ми се залутаха и се спряха на малкия остров от доволство и сигурност, който съществуваше за мен сред този океан от стрес и лудост.

— Отивам до конюшните. Ленобия каза, че мога да ходя при Персефона винаги когато пожелаая. — Вдигнах рамене. — Когато я

реша, ми действа много успокояващо, а точно сега имам голяма нужда от това.

— Е, добре. Обичам конете. Нека да идем при Персефона — каза Ерик.

— Искам да остана сама — изрекох го с по-остър тон, отколкото възнамерявах. Седнах отново до него и хванах ръката му. — Извинявай. Просто имам нужда от време да помисля малко, затова искам да бъда сама.

Той ме погледна тъжно със сините си очи, но после ми се усмихна.

— А какво ще кажеш да те изпратя дотам, а после да се върна тук, за да хвърлям по едно око на новините, докато се върнеш?

— Съгласна съм.

Не ми харесваха притеснените погледи на приятелите ми, но не можех да направя нищо. С Ерик дори не си сложихме палтата, конюшните не бяха далеч. А и студът нямаше шанс да ни впечатли особено.

— Снегът е възхитителен — отбеляза Ерик.

Беше направен опит да се разчистят пътеките, но снегът продължаваше да вали и това обезсмисляше всички усилия.

— Помня подобен сняг — казах аз. — Бях на шест-седем години. За съжаление заваля и натрупа преспи през коледната ваканция, а не докато бяхме на училище.

Ерик изсумтя неопределено в отговор и продължихме да вървим мълчаливо. Обикновено мълчанието при нас не е неловко, но това беше точно такова. Не знаех какво да кажа, за да подобря положението. Тогава Ерик промълви:

— Ти все още го обичаш, нали? Искам да кажа, повече отколкото като бивш приятел.

— Да.

Ерик заслужаваше истината, а аз не понасях да лъжа.

Стигнахме до конюшните и спряхме пред вратата. Козирката на входа ни пазеше от сипеция се сняг и всичко около нас изглеждаше, сякаш се намираме в кристална топка.

— Ами аз? — попита Ерик.

— Също те обичам, Ерик. Искан ми се да можех да оправя всичко това, но не мога. Нямам намерение да те лъжа за Хийт. Направих

Отпечатък.

Видях изненадата на Ерик.

— От един-единствен път? Зи, аз бях там и видях какво стана. Ти вкуси едва няколко капки. Той просто не иска да те загуби, затова е така обсебен. Не че го обвинявам — добави с тъжна усмивка.

— След това се видяхме отново.

— Моля?

— Стана едва преди няколко дни. Не можех да заспя и отидох до „Старбъкс“ на площад „Утика“ Срецнах го там да раздава листовки за Брад. Не съм имала намерение да се виждам с него и ако знаех, че ще е там, нямаше да отида. Заклевам се, Ерик.

— Но се видяхте.

Кимнах.

— И ти пи от него?

— Просто... просто се случи. Опитах всичко, за да устоя, но той се поряза. Нарочно. И тогава вече не можех...

Гледах го в очите и се надявах да ме разбере. Сега, когато бяхме толкова близо до вероятността да се разделим, осъзнах, че не искам да го загубя. Но в същото време много се тревожех за Хийт.

— Съжалявам, Ерик. Не съм искала да се случва, но се случи. Сега вече има нещо сериозно между мен и Хийт и не знам какво да правя.

Той въздъхна тежко и отметна косата ми назад.

— Е, между нас също има нещо сериозно. И някой ден, ако минем през Промяната, ще бъдем еднакви. Аз няма да се превърна в сбръчкан старец и няма да умра десетилетия преди теб. Да бъдеш с мен няма да е нещо, за което другите вампири ще шушукат, а хората ще те мразят. Ще бъде нещо съвсем нормално. Ще бъде правилно.

Придърпа ме нежно и ме целуна страстно. Вкусът му беше толкова хладен и сладък. Ръцете ми сами се озоваха около раменете му и аз го целунах на свой ред. В началото просто не исках да го нараня, като го отпратя. После целувката ни ставаше все по-дълбока и ние се притиснахме един в друг. Не бях обсебена от заслепяваща Жажда, както беше с Хийт, но ми харесваше как Ерик ме целува. По дяволите, в крайна сметка го харесвах! Много. Освен всичко друго беше и прав — с него си пасвахме. А с Хийт — не.

И двамата бяхме задъхани. Сложих ръка на бузата му.

— Съжалявам, наистина.

Ерик целуна дланта ми.

— Ще оправим тази работа.

— Надявам се — прошепнах, като че ли повече на себе си. После отстъпих назад и сложих ръка на дръжката. — Благодаря ти, че ме изпрати. Не знам кога ще се върна. Не ме чакайте. — Натиснах дръжката.

— Зи, ако наистина се е получил Отпечатък между вас с Хийт, ти би трябвало да знаеш къде е той. — Обърнах се отново към него. Изглеждаше напрегнат и нещастен, но не се поколеба да ми обясни: — Докато решиш коня, мисли си за Хийт. Повикай го. Ако може, той ще дойде при теб. Ако не може, а Отпечатъкът ви е достатъчно силен, поне ще определиш къде е.

— Благодаря ти, Ерик.

Той се усмихна, но не изглеждаше весел.

— До скоро, Зи.

Ерик се отдалечи в нощта и снежната завеса го погълна.

Топлата миризма на сено и коне силно контрастираше със снега навън. В конюшните имаше няколко газени лампи, които хвърляха едва мъждукащи светлинки. Чувахе се тихото хрупане на конете. От време на време някой от тях изпръхтяваше, което ми звучеше като похъркване. Огледах се за Ленобия, докато изтръсквах снега от себе си, и проверих в стаичката ѝ, но беше очевидно, че освен конете тук няма никой друг.

Добре. Трябваше да помисля, а не да обяснявам какво правя тук, в тази снежна буря, посред нощ.

Казах на Ерик истината за Хийт, а той не скъса с мен. Естествено, все още може да го направи. Как успяват леките момичета да задържат по няколко гаджета едновременно? Двама беше толкова изтощително. Споменът за привлекателната усмивка на Лорън и за дълбокия му глас пробяга през ума ми. Прехапах виновно устни и започнах да реша коня. Май излизаше, че имам връзка с трима, което си беше чиста лудост. Повторих си, че вече имам достатъчно проблеми и без странните интимни моменти с Лорън. Само като си помисля, че Ерик може да научи как свалих блузата си пред него... и потръпнах. Идваше ми да се набия. Отсега нататък щях да отбягвам Лорън. А ако не мога да го отбягвам, щях да се държа с него като с най-обикновен

учител — без свалки. Оставаше да измисля какво да правя с Ерик и Хийт.

Започнах да говоря на Персефона колко красиво и добро момиче е, а тя облиза лицето ми, след като я целунах по носа. Продължих да я реша.

Добре, ясно ми е, че няма защо да мисля как да оправя отношенията си с Ерик и Хийт, ако Хийт не бъде спасен. Отказвах да си представя, че не е жив. Започнах да успокоявам бурята в главата си. Всъщност нямаше нужда Ерик да ми казва, че съм в състояние да намеря Хийт. Тази способност е причината за сутрешния ми кошмар. Гадната истина е, че се страхувах. Страхувах се от това, което ще намеря там, и от това, което няма да намеря. Страхувах се, че няма да съм достатъчно силна да се справя. След смъртта на Стиви Рей бях напълно разбита и не смятах, че съм в състояние да спасявам някого. Но нямах избор.

Така че... замислих се за Хийт. Започнах със спомени от началното училище. Тогава той беше много сладък. Косата му беше доста по-светла, отколкото е сега, и стърчеше на всички посоки. Тогава за пръв път ми каза, че ме обича и че един ден ще се ожени за мен. Но аз бях втори клас и не го вземах много насериозно. Въпреки че съм с почти две години по-малка, тогава бях по-висока от него. Беше сладък, но по това време момчетата ми се струваха страшно досадни.

Но колкото и да беше досаден, той порасна. Някъде между трети и единайсети клас започнах да го вземам насериозно. Спомних си първия път, когато ме целуна, и вълнуващия начин, по който се почувствах. Помня колко го харесвах и колко красива ме караше да се чувствам. Как джентълменски се държеше с мен — отваряше ми вратите и ми носеше книгите още от деветгодишен.

После се замислих за последната ни среща. Той беше толкова убеден, че си принадлежим, че се поряза и ми предложи кръвта си. Затворих очи и се облегнах на Персефона, оставяйки спомените за Хийт да се нижат пред очите ми като филмова лента.

Изведнъж сцените от детството ни се смениха с картини на мрак и студ. Обзе ме силен страх. Простенах, но стисках очите си затворени. Искях да се концентрирам, като онази вечер, когато някак си го видях в леглото му. Но сега връзката между нас беше различна. Беше по-неясна и изпълнена с мрачни емоции вместо с тръпнещо желание.

Концентрирах се и направих това, което ме посъветва Ерик. Започнах да го викам:

— Хийт, ела при мен! Призовавам те, Хийт. Искам да дойдеш при мен сега. Където и да си, излез оттам и ела при мен — извиках на глас.

Нищо. Нямаше никакъв отговор. Никаква реакция. Само студен и влажен страх. Извиках отново:

— Хийт! Ела при мен.

Този път усетих как в мен се надига вълна на безсилие, последвана от отчаяние. Но нямаше и следа от Хийт. Знаех, че не може да дойде при мен, и нямах представа къде се намира.

Как успях да го направя толкова лесно преди? И тогава си мислех за Хийт точно както и сега. Мислех си за...

За какво си мислех? Изчервих се, като осъзнах какво го е докарало при мен миналия път. Тогава изобщо не си представях колко готино момче е, нито пък колко красива ме е карал да се чувствам. Мислех си единствено колко силно искам да пия от кръвта му. Представях си как пия от него, мислех за тънката алена струйка.

Добре тогава...

Поех си дълбоко въздух и се замислих за кръвта на Хийт. Тя имаше вкус на течна страст, гореща, плътна и възбуждаща. Всяка частица от мен изпитваше неудържим глад за неговата кръв. Искях да пия от нея, докато напълно задоволи копнежа ми по вкуса, тялото и докосването му.

Разпокъсаната картина на страх и тъмнина, която получавах до момента, внезапно се проясни. Все още беше тъмно и първоначално не разбирах какво виждам. Стая? Приличаше по-скоро на малка ниша в пещера или тунел, отколкото на стая. Стените бяха обли и влажни. Имаше мъждива светлина, която идваше от опушена лампа, закачена на ръждясала кука. Всичко останало беше потънало в пълен мрак. Това, което първоначално помислих за купчина мръсни дрехи, се размърда и простена. Веднага, щом разпознах стенанието, се понесох към него. Беше се свил върху мръсен дюшек. Ръцете и краката му бяха вързани, беше ранен на много места, течеше му кръв.

— Хийт! — Гласът ми не се чуваше, но той се сепна, сякаш му изкрещях.

— Зоуи? Ти ли си? — Той изведнъж се изправи и започна да се оглежда с подивял поглед. — Бягай от тук, Зоуи! Те са луди. Ще те убият, както убиха Брад и Крис.

Той започна да се мятта, в опит да се освободи от въжетата, но само разрани още повече разкъравените си китки.

— Хийт, спри! Аз съм добре, не съм в опасност. Изобщо не съм тук. Не и в действителност.

Той престана да се бори с въжетата и започна да се оглежда, сякаш се опитваше да ме види.

— Но аз те чувам.

— Чуваш ме в главата си. Заради Отпечатването сега сме свързани.

Хийт неочаквано се засмя:

— Брей, че готино.

Завъртях очи с досада.

— Добре, Хийт. Концентрирай се. Къде си?

— Няма да ми повярваш, но съм под града.

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли какво учихме по история? Разказваха ни за тунелите, които са прокопани под Тулса през двайсетте години заради онази работа с алкохола...

— Сухия режим.

— Да, същото. Аз съм в един от тези тунели.

В първия момент не знаех какво да кажа. Смътно си спомнях, че съм учила по история нещо за такива тунели, и бях поразена, че Хийт, който никога не е наблягал особено на ученето, знае такова нещо.

Сякаш усетил колебанието ми, той добави:

— Запомнил съм го заради контрабандата на алкохол. Струваше ми се много яко.

Отново завъртях очи.

— Просто ми кажи как да стигна до теб, Хийт.

Той поклати глава и на лицето му се изписа типичното му инатливо изражение.

— Няма начин. Ще те убият. Извикай ченгетата и им кажи да доведат специалните части.

И аз исках да направя същото. Да се обадя на детектив Маркс и да го оставя да стане герой. За съжаление не можех.

— Кой са те?

— А?

— Хората, които те доведоха там.

— Те не са хора. Не са и вампири, въпреки че пият кръв. Но не са като теб, Зоуи. Те са... — Той спря и потръпна. — Те са нещо друго. Нещо сбъркано.

— Пиха ли от кръвта ти? — Тази мисъл ме вбеси така силно, че едва сдържах гнева си. Бях на косъм да изпадна в ярост и да изкрещя на някого: „Той ми принадлежи!“, но се заставих да си поема дълбоко дъх, докато изчаках отговора му.

Да, пиха. — Хийт направи отвратена гримаса. — Но не им хареса. Казаха, че кръвта ми не била добра на вкус. Според мен това е единствената причина, поради която още съм жив. — Той преглътна тежко и лека сянка пробяга по лицето му. — Не е както когато ти пиеш от мен, Зо. Тогава е приятно. А това, което те правят, е гнусно. Те самите са гнусни.

— Колко бяха? — процедих през зъби.

— Не съм съвсем сигурен. Тук е доста тъмно, а те винаги идват на групи, сякаш се страхуват да се движат сами. Е, освен трима от тях. Казват се Елиът, Венера и Стиви Рей.

Стомахът ми се сви на топка.

— Стиви Рей да не би да е с къса и къдрава руса коса?

— Да. Тя ги командва.

Хийт просто потвърди страховете ми. Не можех да извикам полицията.

— Добре, Хийт. Идвам да те измъкна. Кажи ми как да намеря тунела.

Ще извикаш ли ченгетата?

— Да — излъгах.

— Не, лъжеш ме.

— Не лъжа!

— Зо, сигурен съм, че ме лъжеш. Усещам го. Сигурно заради онова странно нещо с връзката между нас — ухили се той.

Хийт, не мога да повикам полиция.

— Тогава няма да ти кажа къде съм.

Дочух някакво ехо, идващо от тунела. Напомняше ми на топуркация звук, който издаваха мишките, които слагахме в

лабиринти в упражненията по биология. Усмивката на Хийт изчезна и той пребледня.

— Хийт, нямаме време. — Той поклати глава, но аз извиках: — Слушай ме! Аз имам специални сили. Тези... — Поколебах се, защото не бях сигурна как да нарека съществата, които включваха и мъртвата ми приятелка. — Тези неща не могат да ме наранят.

Хийт не каза нищо, но не изглеждаше убеден, а мишеподобният звук се чуваше все по-силно.

— Каза, че усещаш кога лъжа. Би трябвало да работи и в двете посоки. Сега трябва да усещаш, че казвам истината.

— Той се намръщи объркано, затова добавих: — Замисли се! Казваш, че си спомняш отделни епизоди от онази нощ в музея „Филбрук“ Аз те спасих тогава. Не ченгетата. Не и възрастните вампири. Аз те спасих и сега мога да го направя отново. — За щастие звучах малко по-уверена, отколкото се чувствах. — Кажи ми къде си.

Той се замисли за секунда и тъкмо се канех да се развикам (отново), когато най-после каза:

— Знаеш ли къде е старото депо?

— Да, вижда се от Центъра за приложни изкуства, където ходихме за рождения ми ден миналата година, нали?

— Да. Смъкнаха ме в мазето. Минахме през някаква решетъчна врата. Тя е стара и ръждясала, но се отваря. Тунелът започва от канализационната шахта долу.

— Добре, тръг...

— Чакай, има още. Тунелите са доста. Изглеждат малко като пещери. Изобщо не са готини, както си ги представях в часа по история, а са влажни, студени и гадни. Тръгни по този, който ти се пада вдясно и после пак завий надясно. Аз съм в дъното.

Добре. Ще съм там възможно най-скоро.

— Внимавай, Зо.

— Ще внимавам. Пази се.

— Ще се опитам. — Дочу се съскане. — А ти побързай.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Отворих очи и отново се озовах в конюшната при Персефона. Дишах тежко и бях изпотена. Ръката ми трепереше, когато посегнах да потупам кобилата по носа и да ѝ кажа, че всичко ще бъде наред, въпреки че не бях много убедена.

Старото депо се намираще на около десет километра от тук в отдалечена част на града и се минаваше по един страшен мост. Преди е бил доста натоварен. По него са минавали влакове, превозващи постоянен поток от пътници, но през последните десетилетия вече не се използваше. Знам, защото баба искаше да ме повози на влак за тринайсетия ми рожден ден и се наложи да отидем чак до Оклахома Сити.

При нормални обстоятелства можех да стигна до депо за нула време. Но днес обстоятелствата не бяха нормални. По новините в десет часа казаха, че пътищата са непроходими, а това беше преди... погледнах часовника си... преди няколко часа. Не можех да отида никъде с кола. Бих могла да пробвам да стигна пеша, но ситуацията беше спешна и не го позволяваше.

— Вземи коня.

И двете с Персефона подскочихме от гласа на Афродита. Тя се беше облегнала на вратата и изглеждаше пребледняла и зловеща.

— Изглеждаш отвратително — казах аз.

— Виденията са отвратителни — почти се усмихна тя.

— Видя ли Хийт?

Стомахът ме сви отново. Афродита не получава видения за весели и приятни неща. Тя вижда само смърт и разруха. Винаги.

— Да.

— И?

— И ако не се метнеш на коня и не замъкнеш задника си по най-бързия начин до където и да се намира Хийт, той ще умре. — Тя замълча и ме погледна в очите. — Това в случай, че ми вярваш.

— Вярвам ти — отвърнах без колебание.

— Тогава не се мотай, ами заминавай!

Тя се доближи до мен и ми подаде юзда, която досега не бях забелязала, че държи. Докато я слагах на Персефона, тя изчезна за малко и се върна със седло и одеяло. Заедно оседлахме кобилата, която като че ли усещаше напрежението между нас, защото стоеше неподвижно. Като приключихме, я изведох от конюшната.

— Първо се обади на приятелите си — каза Афродита.

— Какво?

— Не можеш да победиш онези неща сама.

— Но как ще дойдат с мен?

Стомахът ме болеше, бях адски уплашена, ръцете ми трепереха и просто не можех да разбера за какво ми говори Афродита.

— Не могат да дойдат с теб, но въпреки това могат да са с теб.

— Афродита, нямам време за гатанки. Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Мамка му, откъде да знам?! — Изглеждаше точно толкова раздразнена, колкото се чувствах и аз. — Само знам, че могат да ти помогнат.

Отворих мобилния си телефон и докато изричах наум молитва към Никс, звъннах на Шоуни. Тя вдигна веднага.

— Какво има. Зоуи?

— Искам с Ерин и Деймиън да се усамотите някъде и да призовете елементите си, както направихте за Стиви Рей.

— Няма проблем. Ще дойдеш ли при нас?

— Не, отивам да взема Хийт.

Тя се поколеба само секунда, след което отвърна:

— Добре. Какво можем да направим?

— Просто останете заедно, призовете елементите си и мислете за мен. — Ставах все по-добра в това да говоря спокойно, когато съм в паника и главата ми е на път да се пръсне.

— Зоуи, внимавай!

— Не се притеснявай. — *Да, понеже аз се притеснявам достатъчно и за двете ни.*

— На Ерик това няма да му хареса.

— Знам. Кажи му... кажи му, че... че ще говоря с него, като се върна. — Нямах идея какво друго да кажа.

— Добре, ще му предам.

— Благодаря ти, Шоуни, до скоро. — Затворих телефона.

— Какви са тези същества? — попитах Афродита.

— Не знам.

— Но си имала видение с тях?

— Днес за втори път имам видение с тях. Предишния път видях как убиват другите две момчета. — Афродита отметна гъст кичур коса от лицето си.

Изведнъж адски се ядосах:

— И не си казала нищо за това, понеже те са просто някакви си хора, за които не си струва да си губим времето?

Очите ѝ проблеснаха от злоба.

— Казах на Неферет. Казах ѝ всичко. За момчетата, за тези същества, за убийствата, всичко. А тя започна да твърди, че виденията ми не били истински.

Знаех, че казва истината, както и че има нещо мрачно и съмнително покрай Неферет.

— Извинявай — казах набързо. — Не знаех.

— Както и да е. Трябва да отидеш там колкото се може по-бързо, иначе гаджето ти ще умре.

— Бившето гадже.

— Както и да е. Ще ти помогна да се качиш на коня. — И тя ме повдигна, за да седна на седлото.

— Вземи това. — Подаде ми дебело карирано одеяло. Преди да откажа, тя добави: — Не е за теб. За коня е.

Наметнах се с одеялото и ми стана приятно, че мирише на кон. Афродита ме изпрати до портата. Силният вятър образуваше вихрушки от леден въздух около нас и аз потръпвах, но като че ли повече от нерви и страх, отколкото от студ.

— Стиви Рей е една от тях — каза Афродита. Погледнах към нея, но тя се взираше в нощта.

— Знам — отвърнах аз.

— Тя не е тази, която беше преди.

— Знам — повторих, въпреки че това признание ми причиняваше болка. — Благодаря ти, Афродита.

Тя погледна към мен. Изражението ѝ беше безразлично и неразгадаемо.

— Не започвай да се държиш, сякаш сме приятелки или нещо подобно — предупреди ме тя.

— Не съм си и помисляла.

— Имам предвид, че не сме приятелки.

— Да, определено не сме.

Сигурна съм, че я видях как едва сдържа усмивката си.

— Значи се разбрахме — каза Афродита. И после добави: — О, и не забравяй да се обвиеш в мрак и тишина, за да не те забележат хората. В момента ти трябва само да те спрат някъде.

— Ще го направя. Благодаря ти, че ми напомни.

— Добре тогава. Хайде, успех!

Дръпнах юздите, поех си дълбоко въздух и стиснах здраво бедрата си, подкарвайки Персефона.

Потопах се в свят, сътворен изцяло от бяла тъмнина. Снегът се беше променил и сега вместо бели, пухкави снежинки, валяха остри като бръснач парченца леден сняг. Духаше силен вятър и снегът падаше под ъгъл. Покрих главата си с одеялото, за да се прикрия от снега, и се наведох напред, пришпорвайки Персефона да бърза.

— Тичай! — чувах вик в главата си. — Хийт се нуждае от теб!

Пресякох паркинга и стигнах до оградата на училището, където бяха паркирани няколко затрупани със сняг коли.

Застанахме за малко под стената и аз започнах заклинанието:

— Ние сме безшумни... духове... и никой не ни вижда. Никой не ни чува.

Изненадах се, когато пространството около нас изведнъж притихна. Хрумна ми нещо и продължих:

— Ветре, бъди тих около мен. Огън, стопли ме. Вода, стопи снега по пътя ми. Земя, закриляй ме. И, дух, не ми позволявай да се отдам на страха.

Тъкмо бях изрекла думите, когато усетих силата около себе си. Персефона изпръхтя и се отдръпна леко настрани. И като се премести, сякаш сапуненият мехур, който ни обграждаше, се премести заедно с нея. Все още имаше буря и нощта беше адски студена, но аз бях изпълнена със спокойствие и заобиколена от силата на елементите. Сведох глава в поклон и прошепнах:

— Никс, благодаря ти за великата дарба, която си ми дала.

А после тихичко добавих, че се надявам да съм я заслужила.

— Хайде да отидем да приберем Хийт — казах на Персефона.

Тя се понесе в нощта и аз с изненада забелязах, че снегът някак се отблъсква от нас под зоркия поглед на Никс — въплъщението на Нощта.

Пристигнах изненадващо бързо. Имаше бариери, които запречваха пътя към гарата, а стари табели гласяха, че линията е затворена. Усмихнах се и поведох Персефона покрай бариерите и тя хукна в галоп по напълно изоставения път. Наведох се още повече и се облегнах на врата ѝ. С развяващото се зад мен одеяло сигурно съм изглеждала като героиня от стар исторически роман. Представих си, че се нося към обятията на някое лошо момче, което според властния ми баща не е подходящо за мен.

С Персефона минахме пред изхода на Центъра за приложни изкуства, за да стигнем до старото депо. Досега не бях забелязана от никого, но бях чула гласовете на случайни минувачи около автобусната спирка и забелязах полицейска кола наблизо. *Ние сме тихи... духове... никой не може да ни види и чуе.* Продължих да си повтарям заклинанието наум. Никой не погледна в нашата посока, сякаш наистина се бях превърнала в дух.

Тръгнахме по широкия мост, по който минаваха железопътните релси. Като стигнахме средата на моста, аз спрях Персефона и се загледах от върха към сградата на изоставеното депо. Благодарение на бившия ми учител по приложни изкуства знаех, че преди тази сграда е била красиво декорирана, но след спиране на движението на влаковете е била изоставена. Сега изглеждаше като сграда в Готам Сити — града от комиксите за Батман (да, знам, смотанячка съм). Имаше огромни сводести прозорци, които ми напомняха на замък, обитаван от зловещи духове.

А сега трябва да идем там — посочих на Персефона.

Тя беше задъхана от бързането, но не изглеждаше особено притеснена. Надявах се това да е добър знак. Знаех, че животните имат способност да надуват лошите неща.

Стигнахме до края на моста и намерих разнебитения път, който водеше до входа на депо. Беше пълен мрак. Това не би трябвало да ме притеснява предвид доброто ми нощно зрение, но си ме притесняваше, и то много. Истината е, че треперех от страх, когато

стигнахме до сградата и аз я обиколих няколко пъти, за да намеря откъде се влиза в мазето, за което ми спомена Хийт.

Не ми отне много време да намеря решетъчната врата. Не се оставих на страха и колебанието. Заведох Персефона под един навес, за да не стои на вятъра и силния сняг. Завързах юздата за нещо метално, наметнах одеялото върху гърба ѝ и останах там известно време — да я успокоя и да я уверя, че скоро ще се върна. Искаше ми се да повтарям това толкова дълго, че и аз напълно да повярвам в него. Не ми беше лесно да се отделя от нея. Като че ли досега не осъзнавах колко успокояващо ми действа присъствието ѝ. Искях да взема колкото се може повече от това спокойствие, преди да се потопя в мрака през металната врата.

Навътре не се виждаше нищо, освен очертанията на помещението. И мазето на напълно изоставеното депо. Чудесно. Хийт е там долу, напомних си аз. Хванах дръжката и я дръпнах. Отвори се доста лесно — явно някой минаваше от тук често.

Мазето не беше толкова ужасно, колкото очаквах. Слаба светлина се процеждаше през високите прозорци и явно помещението често се използваше от бездомници. Имаше доста предмети, оставени от тях — кашони, стари одеяла, дори кредитни карти. Но нямаше нито един бездомник. Изглеждаше като изоставен град на бездомници, което беше странно предвид лошото време навън. Тази нощ е изключително подходяща, за да потърсят тук подслон, вместо да стоят на студено по улиците. А снегът не е спирал да вали от няколко дни. Ако са отишли някъде, най-малкото щяха да вземат тези неща със себе си.

Доста повече смисъл има, ако допуснем, че мазето се използва от неживи, ужасяващи създания, вместо от бездомници.

Не мисли за това. Намери канализационната решетка и открий Хийт.

Не беше трудно да намеря решетката. Просто се промъкнах до най-тъмния и най-гадния край на стаята и там открих решетка в пода. Да, точно в ъгъла. На пода. Никога, абсолютно никога, не би ми дошло наум да докосна нещо толкова гнусно и да вляза в подобна дупка.

Всъщност точно това се налагаше да направя.

Решетката се повдигна лесно, както и вратата, което отново ми подсказа, че оттук често се минава. Имаше нещо като метална стълба, по която се спуснах около два метра надолу. Най-послед се озовах в

тунела. Беше голям, влажен и гнусен. О, и тъмен. Много тъмен. Останах така известно време с надеждата, че очите ми ще свикнат с тъмнината. Усещах нуждата да намеря Хийт като сърбеж по кожата си, който непрекъснато ме подтикваше да продължавам.

— Завий надясно! — прошепнах си аз, но веднага млъкнах, защото дори шепотът създаваше ехо.

Завих надясно и се опитах да вървя колкото мога по-бързо. Хийт беше прав, тук имаше много тунели. Те се пресичаха и разделяха като подземните тунели на къртиците. В началото виждах повече следи от бездомници. Но след още един десен завой кашоните и одеялата изчезнаха. Не остана нищо, освен влага и мрак. Тунелите се промениха. Тези тук приличаха на изкопани от много пияни Толкинови джуджета (да, отново да потвърдя, че съм смотанячка). Беше студено, но не го усещах.

Вървах от дясната страна, като се надявах, че Хийт е знаел какво говори. Замислих се дали отново да не спра и да се концентрирам над мисълта за кръвта му, за да осъществим връзка, но нетърпението не ми позволяваше да губя повече време.

Аз. Трябва. Да. Намеря. Хийт.

Подуших ги, преди да чуя съскането им и да ги видя. Беше онази плесенясала и сбъркана миризма, която усещам всеки път, когато видя някой от тях. Сега разбирах, че това е миризмата на смърт, и се зачудих защо не съм я разпознавала досега.

Изведнъж мракът, към който очите ми вече бяха привикнали, се смени с мъждукаща светлина. Спрях, за да се концентрирам.

Можеш да го направиш, Зи. Ти си избрана от своята богиня. Ти нарицата задниците на онези духове. Това тук е нещо, с което определено можеш да се справиш.

Все още се опитвах да се концентрирам (тоест да си говоря как трябва да бъда смела), когато Хийт извика. Вече нямах време за концентрация и празни приказки. Затичах се по посока на вика. Напомням, че вампирите са доста по-силни и бързи от хората и макар че съм просто новак, аз съм доста необикновен новак. И като казвам, че се затичах, имам предвид, че се затичах страшно бързо. И безшумно. Стигнах до тях след броени секунди, но ми се сториха часове. Бяха се струпали в малка ниша в края на тунела. Фенерът,

който бях забелязала преди, висеше на ръждив пирон и хвърляше гротескна сянка на кивата и груба стена.

Те бяха застанали в полукръг срещу Хийт. Той беше стъпил върху мръсния матрак, а гърбът му бе опрян в стената. Някак беше успял да освободи краката си, но ръцете му все още бяха вързани. Имаше нова рана на дясната си ръка и миризмата на кръв се носеше плътна и съблазнителна.

Това вече преля чашата. Хийт беше мой! Въпреки объркването ми по отношение на цялата кръвопийска история, въпреки чувствата ми към Ерик. Хийт беше мой и никой нямаше право да пие от това, което е мое.

Нахвърлих се върху групата от съскащи създания, сякаш бях топка за боулинг, а те — безмозъчни пионки.

— Зо!

Той изглеждаше опиянен от щастие в първия момент, а после типично по момчешки се опита да ме скрие зад себе си.

— Внимавай! Зъбите и челюстите им са много остри. — А после добави с въздишка: — Ти наистина не доведе специалните части, нали?

Не можех да го оставя да ме крие зад себе си. Това бе много готино от негова страна, но той все пак беше просто човек. Потупах го по завързаните ръце и само с едно движение с нокътя си прерязах въжето. Очите му се разшириха от изумление, когато видя китките си свободни.

Ухилих се. Страхът ми си беше отишъл. Сега просто бях ужасно раздразнена.

— Това, което ти доведох, е по-добро от специалните части. Само стой зад мен и гледай.

Бутнах Хийт към стената и пристъпих напред, за да се изправя лице в лице с наобиколилата ни групичка от...

Ух! Това бяха най-отблъскващите същества, които някога съм виждала. Бяха поне десетина. Лицата им бяха бледи и изпити, а очите им светеха в червено. Те изръмжаха и засъскаха срещу мен. Видях острите им зъби, а ноктите им... Ноктите им бяха дълги, остри и мръсни!

— С-с-само някакъв новак — изсъска един от тях. — Белегът не я прави вампир. Прави я дефектна.

Погледнах към него:

— Елиът!

— Бях. Вече не с-с-съм Елиът. — Главата му се движеше напред-назад като на змия, докато говореше. Изведнъж червените му очи заблестяха и той сви устни. — С-с-сега ще ти покажа какво имам предвид.

Той тръгна към мен като подивял с прегърбената си походка. Останалите се раздвижиха след него.

— Внимавай, Зо! Ще ни видят сметката — извика Хийт и се опита пак да застане пред мен.

— Не, няма.

Затворих очи само за секунда и се замислих за силата и топлината на огъня, за това, че не само може да пречиства, но и да унищожава. Замислих се за Шоуни.

— Ела при мен, пламък!

Дланите ми се затоплиха. Отворих очи и вдигнах ръцете си, които светеха с ярък жълт пламък.

— Стой там, Елиът! Ти си беше боклук и приживе, а виждам, че смъртта не е променила нищо.

Елиът се сви и отстъпи назад. Аз направих крачка напред, готова да извикам на Хийт да ме последва, за да побегне към изхода, но гласът ѝ ме накара да замръзна.

— Греша, Зоуи. Смъртта промени някои неща. Групата се раздели на две, за да направи път на Стиви Рей.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Пламъкът от дланите ми изчезна, щом шокът наруши концентрацията ми.

— Стиви Рей!

Направих крачка към нея, но появата ѝ така ме зашемети, че почувствах тялото си напълно сковано. Тя изглеждаше ужасно — много по-зле, отколкото във видението, което имах с нея. Не бледото ѝ и изпито лице или миризмата на нещо лошо я правеше толкова променена. А изражението ѝ. Преди тя беше най-милият човек, когото съм срещала. Но сега, каквато и да е — мъртва, нежива, възкресена — тя беше различна. Очите ѝ бяха жестоки и безчувствени. Лицето ѝ беше лишено от всякакви емоции, освен една — тази на омразата.

— Стиви Рей, какво се е случило с теб?

— Умрях.

Гласът ѝ сега беше изкривена сянка на предишния. Все още имаше провинциален акцент, но нежността беше напълно изчезнала. Звучеше като гадна кучка.

— Дух ли си?

— Дух? — Тя се изсмя презрително. — Не, не съм никакъв скапан дух.

Преглътнах тежко и почувствах лек прилив на надежда.

— Значи си жива?

Тя изкриви устни в саркастична усмивка, която изглеждаше толкова сбъркано на лицето ѝ, че почувствах почти физическа болка.

— Казваш, че съм жива, но аз ти казвам, че не е толкова просто. И въобще, аз не съм толкова проста, колкото бях.

Е, поне не ми съскаше насреща както онзи Елиът.

Стиви Рей е жива. Хванах се за това чудо, преглътнах страховете и отвращението си и пристъпих толкова бързо, че тя нямаше време да се отдръпне (или да ме ухапе например). Дръпнах я и въпреки ужасната ѝ миризма я прегърнах силно.

— Толкова съм щастлива, че не си мъртва! — прошепнах тихо.

Чувството беше като да прегръщам миризлив каменен стълб. Тя не се отдръпна, не ме и ухапа. Въобще не реагира. За разлика от съществата около нас. Чувах ги как съскат и мърморят. Оставих я и пак отстъпих назад.

— Да не си ме докоснала отново! — каза тя.

— Стиви Рей, има ли къде да отидем, за да поговорим? Сега трябва да отведа Хийт вкъщи, но мога да се върна и да се видим. Или може би ще дойдеш с мен в училище?

— Не разбираш ли, или се правиш на глупава?

— Разбирам, че нещо лошо ти се е случило, но ти все още си най-добрата ми приятелка и мисля, че ще можем да се справим с това.

— Зоуи, няма да ходиш никъде.

— Добре. — Продължавах да се преструвам, че не я разбирам. — Предполагам, че можем да говорим и тук, но... — Огледах се. — Малко е пренаселено, а и е доста гнусно тук долу.

— Прос-с-сто ги убий! — изръмжа Елиът иззад гърба ѝ.

— Млъквай, Елиът! — извикахме едновременно със Стиви Рей.

Погледите ни се срещнаха и се заклевам, че видях в очите ѝ да проблясва нещо, което не беше нито гняв, нито жестокост.

— Знаеш-ш-ш, че не можем да ги ос-с-ставим живи, с-с-след като с-с-са ни видели.

Останалите същества нададоха възгласи на одобрение.

Едно момиче пристъпи напред. Личеше си, че е била красива. Дори сега притежаваше някакъв чар. Беше висока и руса и се движеше с много повече грация в сравнение с другите. Но когато се вгледах в червените ѝ очи, видях само злоба.

— Ако вие не можете, аз ще го направя. Ще започна с мъжа. Не ми пука, че кръвта му е била замърсена с Отпечатък. Все пак е топъл и жив — каза тя и тръгна към Хийт.

Застанах пред нея решително.

— Само го докосни и ще умреш. Отново.

Стиви Рей прекъсна съскация ѝ смях.

— Върни се на мястото си, Венера! Няма да нападаш, докато не ти кажа.

Венера. Името изплува от паметта ми.

— Венера Дейвис? — попитах аз.

Блондинката присви очи към мен.

— Откъде ме познаваш?

— Тя знае много работи — обади се Хийт и се доближи до мен. Говореше с „гласа на футболиста“, както го наричах. Звучеше много раздразнен и готов да се бие: — А на мен ми се драйфа от вас, скапани изчадия!

— Това защо говори? — изстреля Стиви Рей.

Въздъхнах и завъртях очи с досада. Бях съгласна с Хийт. Повдигаше ми се от тази лудост. Време бе да се махаме от тук. Също така беше време най-добрата ми приятелка да започне да се държи като личността, скрита дълбоко в нея.

— Той не е това. Той е Хийт. Не помниш ли, Стиви Рей? Бившето ми гадже.

— Зо, не съм ти бивше гадже. Аз съм настоящото ти гадже.

— Хийт, казах ти много отдавна, че това между нас не може да продължава.

— Стига, де! Ами Отпечатъка? Това значи, че вече сме само ти и аз, нали?

Той се ухили доволно, сякаш сме в училище, а не в подземие то сред неживите изчадия, канещи се да ни изядат.

— Това беше инцидент и трябва да си поговорим, но сега не е точният момент.

— Хайде, Зоуи, знаеш, че ме обичаш. — Хийт продължаваше да се хили доволно.

— Хийт, ти си най-упоритото момче, което познавам. — Той ми намигна и аз не успях да сдържа усмивката си: — Добре. Обичам те.

— Какво с-с-става? — изсъска гадният Елиът.

Останалите пристъпваха нервно, а Венера дори се приближи една крачка по-близо до Хийт. Заставих се да не крещя, нито да треперя, нито каквото и да било. Вместо това ме завладя странно спокойствие. Погледнах към Стиви Рей и изведнъж прозрях какво трябва да кажа. Сложих ръце на кръста и застанах пред нея.

— Кажи им. Кажи им на всички.

— Какво да им кажа? — Тя присви рубинените си очи заплашително.

— Кажи им какво става тук. Ти знаеш. Знам, че знаеш. — Лицето ѝ се разкриви и думите ѝ звучаха така, сякаш някой ги изтръгва от гърлото ѝ.

— Човечност. Показват своята човечност.

Съществата изръмжаха, сякаш ги беше заляла със светена вода (още едно невярно клише по адрес на вампирите).

— Слабост! Ето затова ние сме по-силни от тях. — Венера присви устни. — Защото вече сме лишени от тази слабост.

Не ѝ обърнах внимание. Нито на нея, нито на Елиът. Интересуваше ме само Стиви Рей. Накарах я да ме погледне в очите и положих усилие да не отместя поглед, когато те засветиха с червена светлина.

— Глупости! — казах.

— Права е — възрази ми Стиви Рей. Гласът ѝ беше студен и злобен. — С нас умря и нашата човечност.

— Това може да важи за тях, но не важи за теб — не се отказвах.

— Ти не знаеш нищо за нас, Зоуи.

— Не ми трябва да знам. Познавам теб, познавам и нашата богиня, това е достатъчно.

— Тя вече не е моя богиня.

— Така ли? Сигурно и майка ти не ти е вече майка? — Знаех, че ще я засегна, и видях как потрепна, сякаш от физическа болка.

— Аз вече нямам майка. Вече не съм човек.

— Голям праз! Технически погледнато, аз също не съм човек. Сега съм наред Промяната, което ме прави малко от това и малко от онова. Единственият тук, който е човек, е Хийт.

— Не че имам нещо против вашата нечовешкост — изтърси той.

Въздъгнах:

— Хийт, няма такава дума.

— Зоуи, не съм толкова тъп. Знам, че няма. Просто сътворих нова дума.

— Сътвори? — *Той наистина ли каза това?*

— Да, това го учихме по английски. Беше нещо, свързано с... — Хийт се замисли много дълбоко и мога да се закълна, че дори съществата го слушаха с очакване — ... поезията.

Въпреки ужасната ситуация, в която се намирахме, аз се засмях.

— Хийт, ти наистина си започнал да учиш!

— Нали ти казах! — ухили се доволно той. Изглеждаше направо възхитителен.

— Достатъчно! — Гласът на Стиви Рей отекна в облите стени на тунела. — Писна ми. — Тя ни обърна гръб. — Те ни видяха. Знаят твърде много. Трябва да умрат. Убийте ги!

След тази заповед някогашната ми приятелка се отдалечи.

Този път Хийт не си губеше времето да ме крие зад себе си. Завъртя се и ме бутна така, че се приземих по задник върху гнусния дюшек. После се обърна към приближаващите се ръмжащи същества с разкрачена стойка и свити юмруци и нададе бойния вик на тигрите от „Счупена стрела“

— Елате ми, изроди!

Е, не, че не оценявах мъжеството на Хийт, но той просто не знаеше с какво си има работа. Изправих се на крака и се концентрирах.

— Огън, отново се нуждая от теб! — Този път извиках със заповедния тон на Висша жрица.

Пламъци лумнаха от дланите ми по целите ми ръце. Искаше ми се да бях отделила повече време да науча за призоваването на огъня и как може да гори от мен, без да ме изгаря. Но няхах време за това.

— Махни се, Хийт!

Той погледна към мен през рамо и ококори очи.

— Зо?

— Добре съм, просто се отдръпни.

Той отскочи настрана и аз продължих напред, цялата в пламъци. Съществата се присвиха назад, но започнаха да ме заобикалят, за да се домогнат до Хийт.

— Спрете! — извиках аз. — Махайте се оттук и го оставете. С него си тръгваме. Веднага. Ако се опитате да ни спрете, ще ви убия и ми се струва, че този път ще е окончателно.

Добре, признавам, че изобщо, ама изобщо няхах намерение да убивам никого. Искях просто да измъкна Хийт оттук, а после да намеря Стиви Рей, която да ми разкаже как става така, че умрелите ученици могат да се разхождат наоколо със светещи очи и миризма на смърт.

С крайчеца на окото си засякох движение. Обърнах се навреме, за да видя едно от съществата да се хвърля към Хийт. Вдигнах ръце и метнах огъня към него, сякаш хвърлям топка. То изпищя и пламна и тогава я разпознах — беше Елизабет Без Фамилия. Едва се удържах да не ми прилошее. Горещото ѝ тяло се гърчеше на пода, разпръсквайки

миризма на опърлено месо и гнилоч. Само това беше останало от истинското ѝ тяло.

— Вятър и дъжд, призовавам ви! — извиках, въздухът около мен започна да се завихря и донесе миризмата на пролетен дъжд.

Мярнах за миг Деймиън и Ерин, застанали зад Шоуни. Очите им бяха затворени и всеки от тях държеше амулет с цвета на своя елемент. Насочих към тлеещото тяло на Елизабет горещия си пръст и отгоре ѝ се изсипа силен дъжд. После силен вятър отвя пушека, вдигна го над главите ни и го запрати навън в нощта.

Отново погледнах съществата.

— Ще направя това с всеки от вас, който се опита да ни спре.

Побутнах Хийт да върви пред мен и чевръсто тръгнах след него.

Съществата ни последваха. Не ги виждах, след като завихме, но чувах тътрузенето на краката им и приглушеното им ръмжение. Започнах да усещам невероятно изтощение. Като мобилен телефон, който остава без батерия, а някой продължава да води по него безкраен разговор. Накарах огъня, който гореше в мен, да изгасне и оставих само лека светлина в дясната си ръка. Нямаше как Хийт да намери пътя в мрака, а аз все още вървах след него и внимавах за внезапни нападения. След като се отдалечихме достатъчно, помолих Хийт да спре.

— Трябва да побързаме, Зо. Знам, че имаш специални сили, но онези изчадия са много. Не знам с колко от тях ще можеш да се справиш. — Той докосна лицето ми. — Не че искам да съм гаден или нещо такова, но изглеждаш отвратително.

Точно така се и чувствах, но не исках да го споменавам.

— Имам идея — казах, когато стигнахме до най-тясната част на тунела. Минах първа, а Хийт ме последва. — Спри тук за малко.

Обърнах му гръб и се концентрирах. Вдигнах ръце и се замислих за разораните ниви и красивите ливади на Оклахома. Замислих се за земята и че се намирам в нея...

— Земя! Призовавам те!

Вдигнах ръце и пред очите ми за миг се появи образът на Стиви Рей. Тя не беше като преди — с нежно лице, концентрирана над зелената си свещ. Беше свита в ъгъла на тъмен тунел. Лицето ѝ беше бледо и изпито, а очите ѝ светеха в червено. Но изражението ѝ не беше на онази лишена от емоции маска. Тя плачеше и изглеждаше отчаяна.

Това е само началото, помислих си аз. После с мощно движение свалих ръцете си надолу и заповядах:

— Затвори се!

Пред мен започнаха да се сипят парчета кал и пръст. В началото имаше само малки камъчета, но после се стовари цяла лавина, която напълно заглуши дразнещото ръмжене и съскане на съществата.

Изведнъж ме покоси ужасна слабост и аз залитнах назад.

— Хванах те, Зо.

Намирах се в силните ръце на Хийт и се отпуснах за миг. Някои от раните му се бяха отворили по време на бягството ни и силната миризма на кръвта му погъделичка сетивата ми.

Те не са напълно затрупани прошепнах, като се опитвах да държа мисълта си далеч от непосилното желание да пия от кръвта му. Има още тунели. Сигурна съм, че ще намерят път навън.

— Всичко е наред, Зо. — Хийт все още ме държеше в прегръдките си. — Знам от какво имаш нужда. Чувствам го. Ако пиеш от мен, няма да си толкова слаба. — Той се усмихна и очите му помръкнаха: — Всичко е наред, аз също го искам.

— Хийт, ти вече пострада достатъчно. Кой знае колко кръв си загубил до момента. Не е добра идея да пия още. — Казвах „не“, но гласът ми трепереше от желание.

— Шегуваш ли се? Такъв голям и як мъжага като мен? Имам колкото си искаш кръв. — Изражението му стана сериозно: — За теб бих пожертвал всяка капка от нея.

Погледна ме в очите и докосна с пръст една от раните си. После отърка пръста по долната си устна и ме целуна.

Вкусих тъмната сладост на кръвта му и тя се разтвори в устата ми, като надигна огнена вълна на удоволствие и енергия в тялото ми. Хийт се отдръпна за миг и обърна към мен бузата си, на която имаше кървава драскотина. Когато езикът ми се плъзна по нея, той простена от удоволствие и притисна тялото ми по-силно към своето. Затворих очи и започнах да го ближа...

— Убий ме! — Отчаяният глас на Стиви Рей разруши магията.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лицето ми пламна от смущение и се измъкнах от обятията на Хийт. Стиви Рей стоеше в началото на тунела, само на няколко метра от нас. По бузите ѝ се стичаха сълзи и лицето ѝ беше изкривено от отчаяние.

— Убий ме! — повтори тя през сълзи.

— Не!

Поклатих глава и пристъпих към нея, но тя се отдръпна и протегна ръце, сякаш да се предпази. Спрях и преглътнах няколко въздишки.

— Върни се в „Дома на нощта“ с мен. Ще намерим решение, всичко ще е наред, Стиви Рей, обещавам ти. Важното е, че си жива.

Тя поклати глава.

— Аз не съм жива и не мога да се върна.

— Разбира се, че си. Говориш, ходиш...

— Аз вече не съм себе си. Аз умрях и част от мен... най-добрата част от мен, също умря. Точно както стана и с всички тях.

— Ти не си като тях — заявих решително.

— Повече приличам на тях, отколкото на теб. — Тя отмести поглед от мен към Хийт, който стоеше мълчаливо. — Дори няма да повярваш какви ужасни неща ми минават през главата. Мога да го убия, без да се замисля дори за секунда. Вече щях да съм го направила, ако кръвта му не беше променена заради Отпечатването.

— А може би не те е спряло само това. Може би не си го убила, защото не си искала.

Тя отново ме погледна в очите.

— Не. Исках. И все още искам.

— А останалите убиха Крис и Брад — каза Хийт. — И вината за това беше моя.

— Хийт, не е сега моментът...

— Не, трябва да ти призная, Зоуи. Тези изчадия хванаха Крис и Брад, защото се мотаеха около „Дома на нощта“ Вината е моя, бях им

казал колко готина си станала. — Той ме погледна извинително. — Съжалявам, Зо. — После изражението му стана безмилостно. — Трябва да я убиеш. Трябва да ги убиеш до един. Докато те съществуват, много хора са в опасност.

— Той е прав — каза Стиви Рей.

— И как убиването ще реши проблема? Нали ще дойдат още като вас? — Скъсих дистанцията между мен и Стиви Рей. Тя понечи да се отдръпне, но думите ми я спряха: — Как се случи това? Кой го направи?

Лицето ѝ се изкриви от болка.

— Не знам как. Знам само кой.

— Кой беше?

Тя отвори уста да ми отговори, но бързо се сви на пода.

— Тя идва!

— Кой, какво... — попитах аз и клекнах до нея.

— Изчезвайте! Бързо. Може би все още имате време да се спасите. — Стиви Рей хвана ръката ми. Кожата ѝ беше студена, но ме стискаше здраво. — Тя ще те убие, ако те види тук. И двама ви. Знаеш твърде много. Може би ще те убие при всички положения, но ще ѝ е по-трудно, ако се върнеш в „Дома на нощта“

— Стиви Рей, за кого говориш?

— За Неферет.

Името отекна в мен и въпреки че поклатих глава невярващо, дълбоко в себе си усещах, че е истина.

— Неферет ви причини това? На всички?

— Да. Сега се спасявайте по-бързо.

Усещах ужаса ѝ и знаех, че е права. Ако не тръгнем веднага, щяхме да умрем.

— Няма да се откажа от теб, Стиви Рей! Използвай елемента си. Все още си свързана със земята, усещам го. Така че използвай това и поддържай силата си. Ще се върна за теб и ще се справим някак, всичко ще бъде наред. Обещавам ти!

После я прегърнах силно и след кратко колебание тя също ме прегърна.

— Да тръгваме, Хийт.

Хванах го за ръка, за да мога да го водя през тъмния тунел. Светлината от дланта ми беше изгаснала, когато призовах земята, и

вече не можех да я запаля отново. А и би могла да доведе Неферет право при нас. Когато излизахме от тунела, чух шепота на Стиви Рей:

— Моля те, не ме забравяй...

Побягнахме с всички сили. Вълната от енергия, която получих от кръвта на Хийт, не ме държа дълго и когато излязохме от металната решетка, бях готова да припадна на място от изтощение. Хийт забърза по стълбата, но аз го спрях. Задъхана и запъхтяна, извадих от джоба мобилния си телефон и визитката на детектив Маркс.

— Ще ме послушаш най-после значи! — ухили се Хийт, а аз му направих знак да мълчи.

— Маркс на телефона — плътният глас отговори още на второто позвъняване.

— Детектив Маркс, обажда се Зоуи Редбърд. Имам само секунда и трябва да бягам. Намерих Хийт. Ние сме в подземията на изоставеното депо и се нуждаем от помощ.

— Дръжте се, идвам веднага!

Отгоре се чу някакъв шум и побързах да затворя телефона. Притиснах пръст към устните си, когато Хийт понечи да каже нещо. Той ме прегърна силно и се постаряхме да дишаме максимално безшумно.

Тогава чух гукане на гълъб и пляскане с криле.

— Мисля, че е просто птица, ще отида да погледна — прошепна Хийт.

Бях прекалено изтощена, за да споря с него, а и Маркс вече идваше насам. Да не говорим, че ми беше писнало от гадния, влажен тунел.

— Внимавай — прошепнах му в отговор.

Хийт кимна и стисна рамото ми, а после бавно се качи по стълбата. След малко се върна обратно и ми подаде ръка да се кача и аз.

— Беше гълъб. Хайде.

Изкачих се при него и той ме издърпа в мазето. Останахме в ъгъла до решетката няколко минути и се ослушахме.

— Хайде да излезем навън и да почакаме Маркс там — прошепнах аз.

Хийт вече започваше да трепери и си спомних за одеялото, което Афродита ме накара да взема. А и предпочитах да съм навън,

отколкото в това противно мазе.

— И на мен не ми харесва тук долу. Прилича на гробница — каза Хийт тихо, а зъбите му тракаха.

Ръка за ръка се отправихме към изхода. Вече бяхме до металната врата, когато дочух в далечината полицейска сирена. Тялото ми започна да се отпуска и неприятната скованост изчезна. Изведнъж гласът на Неферет се дочу от сенките:

— Трябваше да се досетя, че ще си тук!

Хийт подскочи от изненада, а аз стиснах ръката му по-здраво. Когато се обърнах към нея, бях максимално концентрирана и усещах силата на елементите във въздуха около себе си. Поех си дълбоко въздух и изпразних ума си от всякакви мисли.

— О, Неферет! Толкова се радвам, че дойде. — Стиснах още веднъж ръката на Хийт, преди да го пусна. После се хвърлих, ридаейки, в прегръдките на Висшата жрица. — Как ме намери? Детектив Маркс ли ти се обади?

Забелязах колебанието в очите ѝ, докато се освобождаваше от прегръдката ми.

— Детектив Маркс?

— Да. — Правех всичко възможно, за да изглеждам облекчена от нейното пристигане. — Той ще дойде всеки момент. — Звукът на сирените се чуваше все по-близо и вече можех да определя, че колите са няколко. — Благодаря ти, че ме намери! — възкликнах аз. — Беше толкова страшно! Вече си мислех, че онзи луд бездомник ще ни убие!

Върнах се обратно при Хийт и го хванах за ръка. Той гледаше Неферет като в шок. Досетих се, че може би си спомня моменти от онази нощ, в която видя Висшата жрица — нощта, в която духовете на вампирите едва не го убиха. Надявах се съзнанието му да е толкова объркано, че Неферет да не разчете мислите му.

Чуха се звуци от затръшване на врати, а после — от тежки стъпки, бягащи през снега.

— Зоуи, Хийт...

Неферет се доближи бавно към нас. Вдигна ръцете си, които светеха със странна червена светлина, която ми напомни за очите на неживите. Преди да побягна или да изпищя, или дори да си поема дъх, тя хвана раменете ни. Усетих как Хийт се вкочани и болка пробяга през

тялото ми. Изведнъж коленете ми се вдървиха и щях да падна, ако ръката ѝ не ме стискаше за рамото като менгеме.

— Няма да си спомняте нищо!

Думите отекнаха в агонизиращото ми съзнание, а след това настъпи мрак.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Намирах се на прекрасна поляна сред гъста гора. Топъл и нежен ветрец носеше аромата на люляк. През поляната минаваше поток, чиято кристална вода бълбукаше нежно.

— Зоуи? Чуваш ли ме? — Настойчив мъжки глас прекъсна съня ми.

Намръщих се и не му обърнах внимание. Не исках да се събуждам, но духът ми се раздвижи. Трябваше да се събудя. Трябваше да си спомня. Тя имаше нужда от мен.

Но коя беше тя?

— Зоуи... — Този път гласът идваше от съня ми и можех да видя името си, изписано на фона на синьото пролетно небе. Гласът принадлежеше на жена... позната... приказна... чудна. — Зоуи...

Огледах се и видях богинята да седи от другата страна на потока върху типична за Оклахома пясъчна скала. Босите ѝ крака играеха с водата.

— Никс! — извиках аз. — Мъртва ли съм?

Думите ми затрептяха около мен. Богинята се усмихна.

— Всеки път ли ще ми задаваш този въпрос, Зоуи Редбърд?

— Не, аз... съжалявам. — Думите ми се обагриха в розово, може би като цвета на бузите ми.

— Не съжалявай, дъще. Ти се справи отлично. Много съм доволна от теб. Сега е време да се събудиш. И искам да не забравяш, че елементите могат и да възстановяват, не само да разрушават.

Опитах се да ѝ благодаря, макар да нямах представа за какво говори, но някой разтърси силно раменете ми и усетих повей на свеж въздух. Отворих очи.

Снегът се сипеше наоколо. Детектив Маркс се беше надвесил над мен и разтърсваше раменете ми. През странната мъгла, обвила съзнанието ми, изплува една дума.

— Хийт?

Маркс посочи надясно и аз се обърнах да видя отпуснатото тяло на Хийт на носилка, която качваха на линейка.

— Той... — не можех да изрека докрай въпроса си.

— Той е добре, просто малко е пострадал. Загубил е доста кръв, но вече се погрижиха за него.

— Пострадал? — Опитвах се да намеря смисъл във всичко това. — Какво му се е случило?

— Множество разкъсвания, точно както и на другите две момчета. Добре, че го намери и ми се обади, преди да е починал.

Той потупа рамото ми. Един от медицинските работници се опита да се доближи до мен, но Маркс го отпрати:

— Аз ще се погрижа за нея. Тя трябва да се върне в „Дома на нощта“, там ще се оправи.

Видях как онзи ме изгледа с отвращение, но детектив Маркс ми помогна да се изправа и ми препречи гледката към човека.

— Можеш ли да стигнеш до колата ми?

Кимнах. Вече се чувствах по-добре физически, но в ума ми беше пълна каша. „Колата“ на Маркс се оказа огромен пикап.

Помогна ми да седна на предната седалка — беше топла и удобна, но тъкмо преди да затвори вратата, си спомних нещо, въпреки че от усилието главата ми едва не експлодира.

— Персефона? Добре ли е?

Маркс изглеждаше объркан само за част от секундата, а после се усмихна.

— Кобилата ли? Добре е. Заведохме я в конюшната на най-близкото полицейско управление, докато пътищата се разчистят достатъчно, че да се върне в „Дома на нощта“ Той се усмихна широко. — Явно си по-смела от полицейските сили на Тулса. Нямаше желаещи да я яздят.

Отпуснах главата си на облегалката и потеглих бавно през снега. Имаше поне десет полицейски коли, пожарна и две линейки, чиито светлини проблясваха в снежната нощ.

— Какво се случи, Зоуи?

Замислих се и присвих очи от внезапната болка, която проряза главата ми.

— Не си спомням — казах и притиснах слепоочията си. Усещах изпитателния му поглед. Погледнах го в очите и си спомних, че ми

разказа за своята сестра-близначка, която вече е вампир, но все още са близки. Каза, че мога да му имам доверие, и аз му повярвах. — Нещо не е наред. Паметта ми е пълна каша.

— Добре. Нека да започнем с последното нещо, което си спомняш.

— Бях в конюшната при Персефона и изведнъж се досетих къде е Хийт и че ще умре, ако не отида при него.

— Вие двамата да нямате Отпечатък? — Изненадата явно е била изписана на лицето ми, защото той се усмихна и продължи: — Със сестра ми често си говорим, а аз съм много любопитен за вампирските работи, особено след като тя премина през Промяната. — Той вдигна рамене, все едно не е кой знае какво за един човек да знае такива неща. — Ние сме близнаци и винаги всичко сме си споделяли. Промяната на практика не промени нищо между нас — засмя се той. После ме погледна сериозно: — Имате Отпечатък, нали?

— Да, имаме. Така разбрах къде се намира. — Пропуснах частта с Афродита. Не ми се занимаваше да обяснявам цялата история с виденията ѝ, които са истински, но Неферет твърди, че не са. — Ох... — простенах от непоносимото главоболие.

— Дишай дълбоко — каза нежно Маркс и ми хвърли притеснен поглед, доколкото можеше да отклони очи от пътя. — Казах да започнеш с нещата, които лесно си спомняш.

— Не, няма проблем. Добре съм. Мъча се да си спомня.

Той все още изглеждаше притеснен, но продължи с разпита:

— Добре, значи си усетила, че Хийт е в опасност, и си разбрала къде се намира. Тогава защо не ми се обади? Щях да дойда в депото?

Опитвах се да си спомня, но всеки път силна болка прорязваше главата ми. С нея обаче се появи и гняв. Нещо се бе случило с ума ми, някой го беше разбъркал здраво. И това ужасно ме вбеси. Разтърках слепоочията си и стиснах зъби против болката.

— Искаш ли да спрем за малко?

— Не, нека просто си помисля.

Спомнях си конюшните и Афродита. Спомнях си, че Хийт имаше нужда от мен. Помня ездата в снежната нощ и как с Персефона стигнахме до депото. Но когато се опитвах да си спомня какво стана, след като влязох в мазето, ме връхлиташе агонизираща болка.

— Зоуи! — Притесненият глас на детектив Маркс достигна до мен през пелената от болка.

— Нещо се е объркало с ума ми — проплаках аз и по бузите ми се стекоха сълзи.

— Част от спомените ти са изчезнали.

Не прозвуча като въпрос, но кимнах.

Той замълча за известно време, сякаш погълнат от шофирането по заснежения път, но според мен мислеше за друго и следващите му думи потвърдиха, че съм била права.

— Сестра ми — започна той и ми се усмихна, — името ѝ е Ан, веднъж ме предупреди, че ако ядосам някоя Висша жрица, мога да си докарам сериозни проблеми, защото те имат сили да заличават... хора и спомени. — Той отмести поглед от пътя към мен, усмивката му беше изчезнала. — Така че въпросът е: какво си направила, за да разгневиш Висшата жрица?

— Нямам представа. Аз... — Гласът ми заглъхна и се замислих над думите му. Вече не се опитвах да си спомня какво се е случило тази нощ. Вместо това върнах мислите си малко назад... към Афродита и към факта, че Никс не е отнемала дарбата ѝ въпреки твърдението на Неферет. Замислих се за съмненията си, които растяха като гъби, както и за нощта на ритуала, когато Неферет напълно ограби идеите ми и ги представи за свои. После си спомних ужасната сцена между нея и... положих всички усилия и заедно с пристъп на силна болка в главата ми нахлу споменът за Елиът, който пиеше от кръвта ѝ.

— Спрете колата! — извиках.

— Почти стигнахме до училището ти, Зоуи.

— Веднага! Лошо ми е, ще повърна!

Отбихме встрани от пустия път. Отворих вратата и изскочих на снега. С клатушкане се насочих към канавката, където повърнах. Детектив Маркс стоеше зад мен, държеше косата ми назад и говореше по бащински загрижен — посъветва ме да дишам дълбоко и ме увери, че всичко ще се оправи. След малко се успокоих и той ми подаде кърпичка.

Благодарих му и се опитах да му я върна, след като избърсах устата си и издухах носа си, но той с усмивка ми каза да я задържа.

Тръгнах по неотгъпкания сняг към един дъб наблизко, който беше израснал в масивна каменно-тухлена стена. Изведнъж с изненада

осъзнах къде се намирам.

— Това е източната стена!

— Да, мислех да те докарам тук, за да ти дам малко време да се съвземеш и евентуално да възстановиш спомените си.

Да възстановя... къде бях чула тази дума? Замислих се колебливо, очаквайки болката да се върне. Но вместо нея в ума ми се появи споменът за красивата поляна и мъдрите слова на богинята... Елементите могат и да възстановяват, не само да разрушават.

И тогава осъзнах какво трябва да направя.

— Детектив Маркс, трябва ми една минутка само, може ли?

— Насае?

Кимнах.

— Ще те почакам в колата. Ако имаш нужда от нещо, обади ми се.

Усмяхнах се в отговор и още преди той да се е обърнал, тръгнах към дъба. Не че се налагаше да бъда близо до него, но ми помагаше да се концентрирам. Загледах се в дървото и клоните му ми заприличаха на протегнати приятелски ръце. Спрях до него и затворих очи.

— Ветре, призовавам те и те моля да издухаш мрака, който е докоснал ума ми.

Усетих силен порив на вятъра, сякаш бях в центъра на ураган. Но той не докосваше тялото ми, а се разрази в ума ми. Останах със затворени очи и блокирах болката, която се опитваше да се надигне в мен.

— Огън, призовавам те и те моля да изпепелиш мрака, който е докоснал ума ми.

Топлина изпълни главата ми.

— Вода, призовавам те и те моля да отмиеш мрака, който е докоснал ума ми.

Заля ме хлад, който ми донесе невероятно облекчение.

— Земя, призовавам те и моля твоята жизнена сила да прогони мрака, който е докоснал ума ми.

Под краката ми сякаш се отвори пропаст и погълна мрака, който изпълваше ума ми.

— Дух, моля те да излекуваш това, което мракът ми е причинил, и да възстановиш спомените ми!

Нещо прищрака в главата ми и по гърба ми пробяга познато усещане. Паднах на колене.

— Зоуи, добре ли си?

Отново силните ръце на детектив Маркс разтърсиха раменете ми и ми помогнаха да се изправя на крака. Този път лесно отворих очи и се усмихнах на милото му лице.

— Повече от добре съм. Спомних си всичко.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че точно това се случи? — попита ме детектив Маркс за пореден път.

— Да — кимнах уверено. — Така беше.

Бях толкова уморена, че можех да заспя още тук в огромния пикап на полиция. Но не биваше. Нощта все още не беше свършила. Работата ми все още не беше приключила.

Той въздъхна, а аз му се усмихнах:

— Ще трябва да ми се доверите.

— Не ми звучи добре.

— Знам и съжалявам. Но ви казах всичко, което мога.

— Че някой бездомен психар е отвличал и убивал момчетата? — Той поклати глава. — Не ми звучи добре.

— Сигурен ли сте, че не сте екстрасенс? — усмихнах се уморено аз.

— Ако бях, щях да определя точно кое не е наред. — Той отново поклати глава. — Обясни ми например, какво се случи с паметта ти?

Вече бях обмислила отговора на този въпрос.

— Заради травмата е. Но дарбата ми за елементите ми помогна.

— Затова ли те болеше главата?

Свих рамене:

— Предполагам. Така или иначе болката вече си отиде.

— Виж, Зоуи. Сигурен съм, че са се случили още много неща, които не ми казваш. Искам да ме разбереш — наистина можеш да ми се довериш.

— Знам.

Вярвах му, но имаше тайни, които не можех да споделя. Не само с този симпатичен детектив. С никого.

— Не е нужно сама да се оправяш с всичко това. Мога да ти помогна. Ти си още дете. — Вече беше раздразнен.

Погледнах го в очите решително.

— Не, аз съм новак вампир, лидер на Дъщерите на мрака и се подготвям да стана Висша жрица. Повярвайте ми, това е много повече от „още дете“. Дадох думата си, а вие знаете от сестра си, че това ме обвързва. Заклевам се, казах ви всичко, което мога, и ако се случи още някое момче да изчезне, мисля, че ще мога да го намеря.

Пропуснах да спомена, че не съм сто процента сигурна, но усещах, че клетвата ми е вярна, и знаех, че Никс ще ми помогне да я спазя. Не че щеше да е лесно. Но не можех да предам Стиви Рей, което значеше, че никой не бива да разбира за съществата, поне докато осигуря нейната безопасност.

Маркс отново въздъхна и забелязах, че си мърмори нещо, докато заобикаля колата, за да ми помогне да сляза. Но преди да отвори вратата на училището, той (дразнещо) разроши косата ми и каза:

— Добре, нека бъде по твой начин. Не че имам някакъв избор.

И беше прав. Нямах избор. Влязох в училището преди него и бях погълната от познатата миризма на тамян и масло от газените лампи. Чувствах се у дома си.

Като заговорих за...

— Зоуи!

Чух как Близначките извикаха едновременно, а после се озовах в прегръдките им. Нахокаха ме, че съм ги притеснила, и не спряха да обясняват как са се почувствали, когато съм използвала елементите им. Деймиън също беше тук. После се озовах в силните ръце на Ерик, който ми прошепна колко е бил притеснен за мен и колко е доволен, че съм добре. Заставих се да се отпусна в ръцете му и да отвърна на прегръдката. По-късно щях да решавам какво да правя с него и Хийт. Сега бях твърде уморена, а трябваше да пазя силите си, за да се справя с...

— Зоуи, така ни притесни!

Измъкнах се от прегръдката на Ерик и се обърнах към Неферет.

— Съжалявам. Наистина не съм искала да притеснявам никого.

— А това си беше самата истина.

— Е, предполагам, че всичко е наред. Всички ние сме невероятно доволни, че вече си при нас и в безопасност.

Тя ми отправи типичната си топла, майчина усмивка, сякаш изпълнена с любов, светлина и доброта. Въпреки че знаех какво се

крие зад нея, усетих как сърцето ми потръпва и отчаяно иска да греша, а Неферет да е наистина прекрасна.

Тъмнината невинаги означава зло, както светлината невинаги носи добро. Думите на богинята отекнаха в мислите ми и ми дадоха сила.

— Е, Зоуи е нашият герой — каза детектив Маркс. — Ако не беше така обвързана с това момче, никога нямаше да успее да ни повика навреме, за да го спасим.

— Да, това всъщност е проблем, който ще обсъдим с нея по-късно.

Тя ми хвърли сериозен поглед, но тонът ѝ подсказваше на всички, че всъщност не съм в голяма опасност. Само ако знаеха истината за нея!

— Господин полицай, хванахте ли човека, който отвлеча момчетата? — продължи тя.

— Не, избяга преди да пристигнем. Но има много доказателства, че някой живее в депото. Всъщност изглежда, че се ползва за нещо като щабквартира. Предполагам, бързо ще намеря доказателства, че останалите две момчета са били убити от някого, който иска да имитира убийство от вампир. И въпреки че Хийт не си спомня много от случилото се заради травмата, Зоуи ни даде подробно описание. Въпрос на време е да го хванем.

Дали само аз видях пламъчетата на изненада в очите на Неферет?

— Това е чудесно — каза тя.

— Да. — Погледите ни се срещнаха. — Казах много неща на детектив Маркс. Паметта ми е доста добра.

— Гордея се с теб, Зоуибърд. — Неферет се доближи до мен и ме прегърна. После прошепна: — Ако проговориш против мен, ще направя така, че никой да не ти повярва. Нито човек, нито новак, нито вампир.

Не се отдръпнах от нея. Не реагирах по никакъв начин. Но когато тя ме пусна, предприех последното си действие — това, което планирах, откакто усетих познатото дразнене по кожата на гърба си.

— Неферет, би ли погледнала гърба ми?

Приятелите ми си говореха радостно, облекчени от добрия завършек на историята. Когато с детектив Маркс бяхме близо до

училището, им се обадох да им кажа, че идваме, за да се уверя, че и Неферет ще е там. А сега думите ми ги накараха да замълчат. Всъщност всички в стаята, включително детективът, ме гледаха, сякаш съм си ударила главата и мозъкът ми е изтекъл.

— Важно е — казах аз и се усмихнах доволно на Неферет, сякаш криех подарък за нея под блузата си.

— Зоуи, не съм сигурна какво... — започна тя, като тонът ѝ се колебаеше между притеснение и объркване.

Въздъхнах преувеличено.

— Ох, просто погледни!

И преди някой да е успял да реагира, аз се обърнах с гръб към нея и вдигнах задната част на пуловера си нагоре.

Изобщо не допусках, че може да съм се объркала, но с облекчение чух възклицанията на страхопочитание и приятна изненада от приятелите ми.

— Олеле, невероятно е! — възкликна Шоуни.

— Много яко! — добави Ерин.

— Впечатляващо — каза Деймиън. — Това е същият лабиринт като на останалите ти татуировки.

— Да, с руническите символи и спиралите помежду им — допълни Ерик.

Май само аз забелязах, че Неферет не каза нищо.

Пуснах обратно пуловера си. Нямах търпение да се видя в огледалото, за да разгледам това, което досега имах възможност само да почувствам.

— Поздравления, Зоуи. Предполагам, това означава, че продължаваш да си специална за своята богиня — каза детектив Маркс.

— Благодаря — усмихнах му се аз. — Благодаря за всичко!

Очите ни се срещнаха и той ми намигна. После се обърна към Неферет:

— По-добре да тръгвам. Има още много работа за вършене. А и ми се струва, че Зоуи няма търпение да си легне. Лека нощ на всички.

Той докосна шапката си, усмихна ми се отново и си тръгна.

— Наистина съм уморена. — Погледнах към Неферет. — Ако няма проблем, мисля да отида да си легна.

— Да, миличка — каза тя нежно. — Би било най-добре така.

— И искам да мина през храма на Никс на път към общежитието, ако нямаш нищо против.

— Има за какво да благодариш на Никс, така че е много добра идея да се отбиеш в храма.

— Ще дойдем с теб, Зи — каза Шоуни.

— Да, Никс беше с всички нас тази нощ — добави Ерин.

Деймиън и Ерик се съгласиха, но аз не гледах към никого от тях.

Продължавах да гледам Неферет в очите и добавих:

— Ще благодаря на Никс, но всъщност има друга причина, поради която отивам в храма. — Не изчаках да ме попита, а продължих: — Искam да запаля една земна свещ за Стиви Рей. Обещах й, че няма да я забравя.

Приятелите ми се съгласиха, но вниманието ми все още беше фокусирано върху Неферет. Бавно се доближих до нея.

— Лека нощ, Неферет. — Този път аз я прегърнах и като я придърпах към себе си, прошепнах: — Хората, новците и вампирите няма нужда да ми вярват, защото Никс ми вярва. Нищо още не е приключило.

Отдръпнах се и й обърнах гръб. Заедно с приятелите ми отидохме до храма на Никс. Най-после снегът беше спрял да вали и луната надничаше измежду облаците, които я обграждаха като копринен шал. Спрях точно пред огромната красива статуя на богинята на самия вход на храма.

— Тук! — казах решително.

— Зи? — зачуди се Ерик.

— Искam да сложа свещта на Стиви Рей тук, в краката на Никс.

— Ще ти донеса една — каза Ерик. Той стисна ръката ми и бързо влезе в храма.

— Права си — обади се Шоуни.

— Да, на Стиви Рей би й харесало тук навън — добави Ерин.

— По-близо е до земята — каза Деймиън.

Ерик се върна и ми подаде зелената обредна свещ и продълговатата ритуална запалка. Следвайки инстинктите си, аз запалих свещта и я поставих в краката на Никс.

— Помня те, Стиви Рей. Точно както ти обещах.

— Аз също — отбеляза Деймиън.

— И аз.

— Както и аз.

— Аз също те помня — каза Ерик.

Миризмата на зелена ливада изведнъж се изви около статуята на Никс и приятелите ми се усмихнаха през сълзи. Преди да си тръгнем, аз затворих очи и прошепнах молитвата обещание, която чувствах дълбоко в душата си.

Ще се върна за теб, Стиви Рей. Ще се върна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.